XXIII. évfolyam 35. szám **Ára: 1 forint** *1967. augusztus 31*

Ludas Matyi

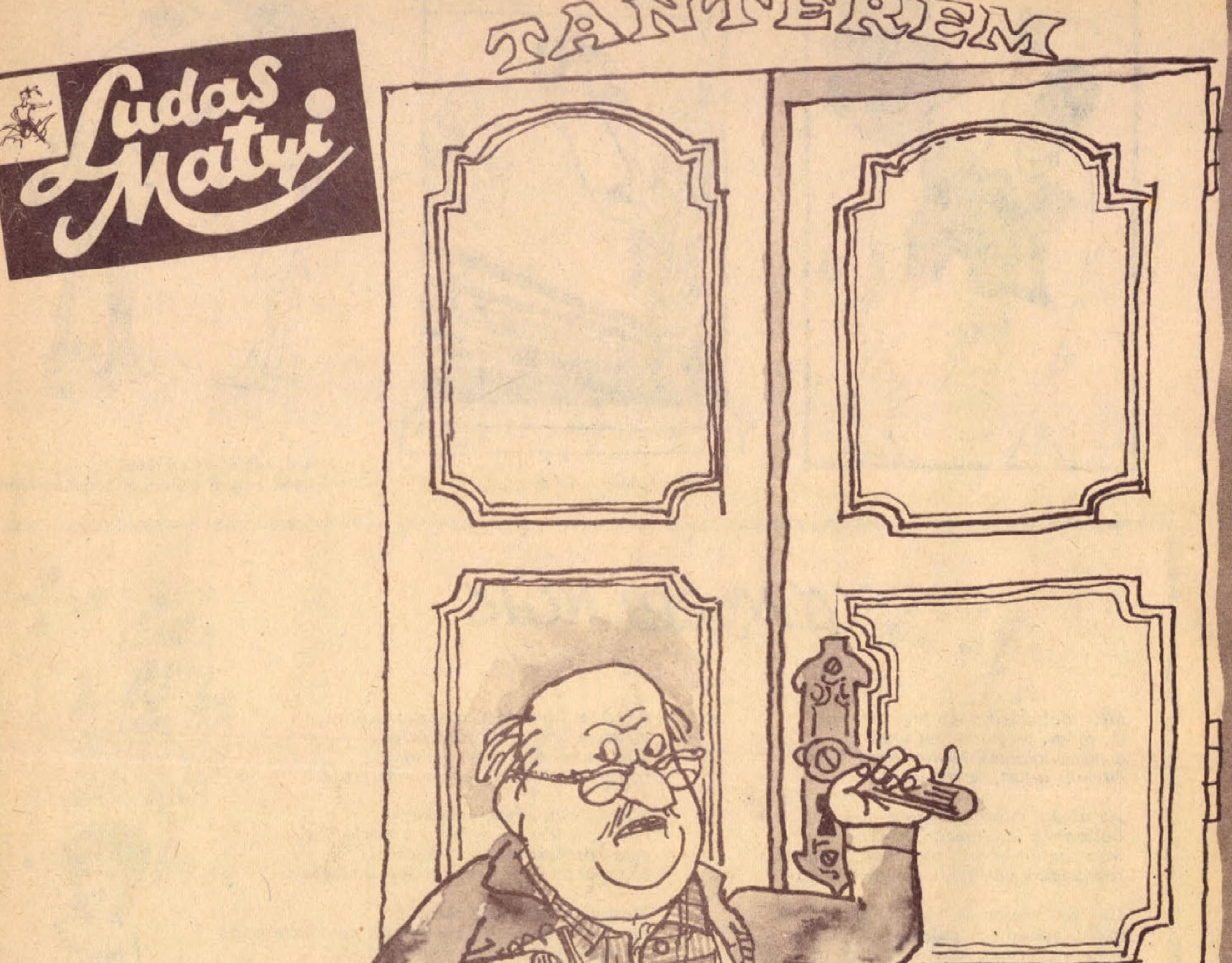
TANTEREM
A GAZDASÁGIRÁNYÍTÁS ÚJ MÓDSZERE
Hihi

Hegedűs István rajza

Igazgató:* *Csak meg ne bukjam az új tantárgyból...

(Revünk a 8—9. oldalon

Időjárásváltozás

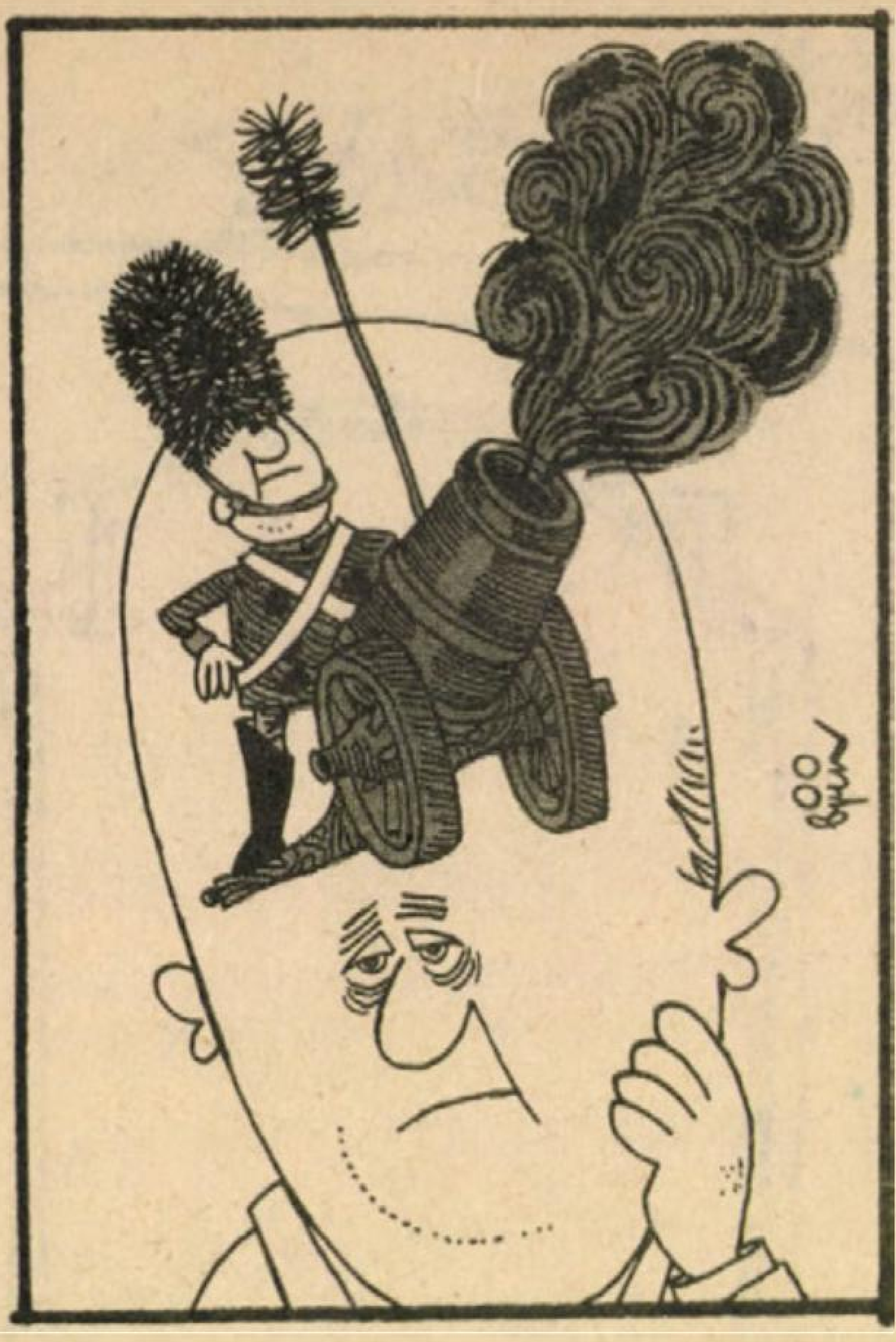

A szalmaférj tragédiája

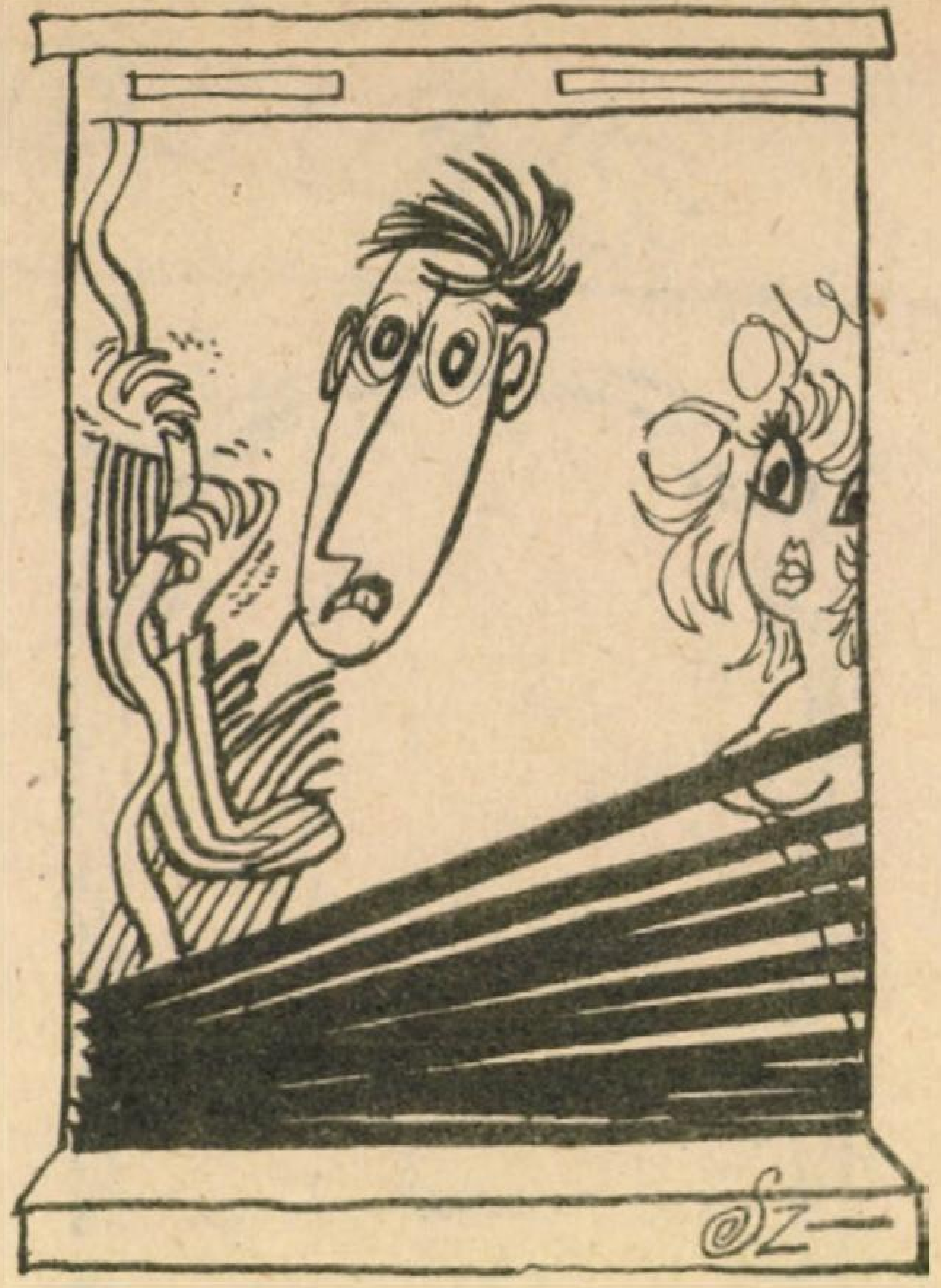

– Ez a redőny is jókor szakadt le!

Fordított világ

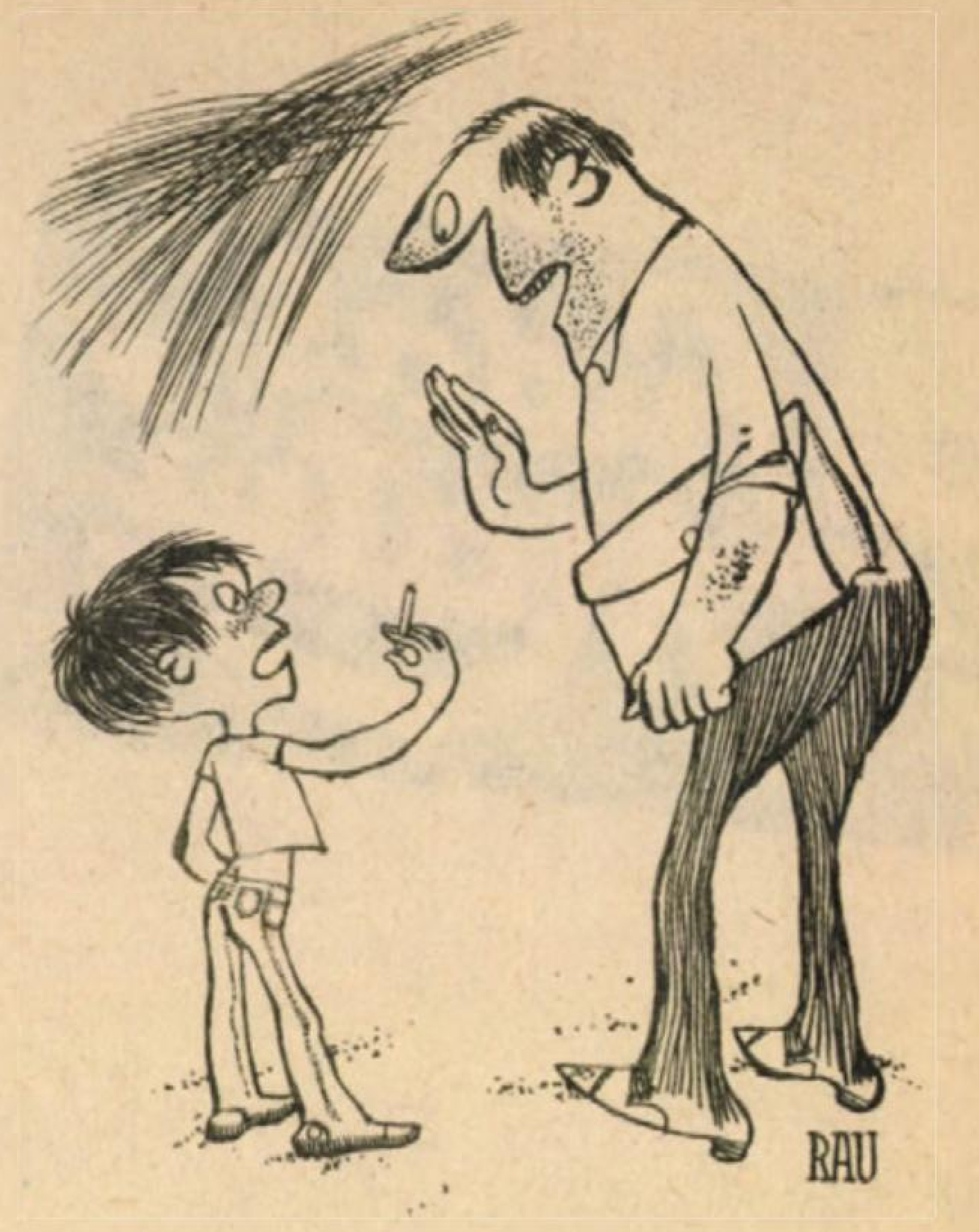

– Bácsi, adjon egy kis tüzet!
– Sajnos, engem eltiltottak a dohányzástól.

A NYÁRI NŐK

Már múladozik szép lassan a nyár,
de mégis megéneklem őket,
a miniszoknyás, félmezítlen,
édes és lesült, nyári nőket.

Az utcán, mintha virágos mezőben
ballagnék felcsigázva és derülten,
mint gubóból kelt, tündöklő pillangók
repesnek a nők színesen körültem.

Karton, vászon és műselyem ruhájuk,
mely tapadó és izgalmasan lenge,
minden formát, amit a szigorú tél
eltakart, belesajdít a szemembe.

Mindent látok, ami ámbátor küllem,
mégsem lekicsinylendő érték:
hajadonok hullámzó kebelét,
nagymamák kacér és reumás térdét.

S ha itt-ott, egyik-másikának
lába viszeres s májfoltos a karja,
ez a körülmény ajzottságomat
s szépérzékemet cseppet sem zavarja.

Mert általában kívánatosak,
kecsesek, szendék s szavamra, nem hazugság:
fiatalok, fiatalabbak jóval,
mint amilyennek magukat hazudják.

Vér Andor

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FÜRDŐNADRÁG — SZÁRAZON

Új fürdőnadrágot akartam venni, méghozzá kedvemre valót: fekete-bordó csíkozásút. Ám hiába jártam be érte Pesten a Váci utcai sportboltot, a Corvin, a Luxus, a Lottó áruházakat, nemhogy a kívánt színösszetételben, de semmilyen színben nem találtam egyetlen rám illő, 4-es méretű nadrágot sem. Végül a Verseny Áruházban találtunk egyet, amely ugyan sem fekete, sem bordó, sem csíkos nem volt, de legalább a nagysága megfelelt. Igaz, ezt is csak szemre tudtam megsaccolni, mert az eladó sajnálattal közölte, hogy csak női próbafülkéik vannak. Így hát felpróbálás nélkül kellett megvennem a nem is olcsó — 159 forintos! — zsákbamacskát.

Szerencsém volt: pontosan stimmelt a méret. De csak addig, míg a vízbe nem mentem vele. Mert amint megszívta magát egy kicsit vízzel, bánatosan elernyedt, a kétszeresére nőtt súlyban és térfogatban is, és körös-körül lógott rajtam az amúgy pászos fürdőnadrág. Mikor aztán megszáradt, ismét visszanyerte az eredeti formáját, de vízbe menni azóta sem mertem vele.

Miért nem mellékelnek figyelmeztető cédulát az ilyen fürdőnadrágokhoz ezzel a felirattal: „Csak szárazon viselhető! Víztől, nedvességtől óvandó!"

K. B.
Tatabánya, Ságvári u. 19.

Ijedelem

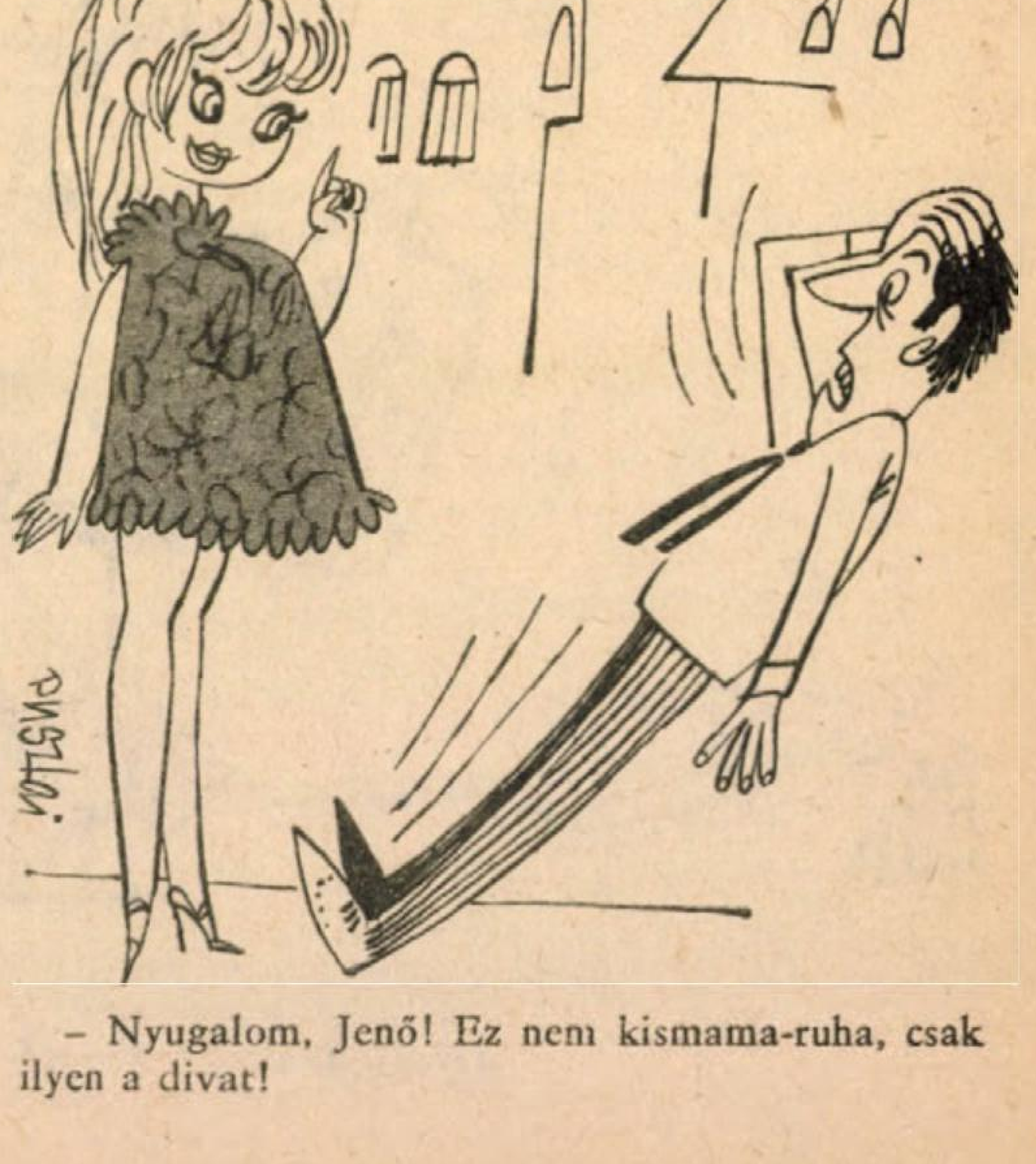

– Nyugalom, Jenő! Ez nem kismama-ruha, csak ilyen a divat!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A CORVINBAN MIÉRT NEM EGYSZERÜ?

Lehel hűtőszekrényt akartam vásárolni, ezért felzarándokoltam — gyalog, mert a lift éppen rossz volt — a Corvin Áruház III. emeletére. Az eladó közölte velem, hogy a hűtőszekrény hazaszállításáról magamnak kell gondoskodnom.

— De hiszen hirdették, hogy az itt vásárolt hűtőgépeket ingyen házhoz szállítják! — mondtam megütközve.

— Az a csoda csak két napig tartott! — hangzott a meglepő válasz.

Azt viszont felajánlották, hogy a hűtőszekrénynek a harmadik emeletről a földszintre való leszállításához egy segédmunkást tudnak delegálni. Természetesen, nekem is segédkeznem kell, mert azt egy ember nem tudja vinni.

— Na és ha a földszintre érünk, onnan hogy vigyem tovább?

— Hívasson tehertaxit! Különben is ez már nem a mi gondunk!

Megköszöntem a „szíves" tanácsokat, de nem éltem vele, elmentem inkább az Otthon Áruházba. Ott természetesnek vették, hogy tehertaxiról és szállítómunkásokról ők gondoskodjanak (természetesen az én költségemre), és az egész Lehel-vásár simán, zökkenő nélkül lebonyolódott.

A Corvin miért nem tudta ugyanilyen egyszerűen megcsinálni ugyanezt?

H. R.
Bp., XIV., Czobor u. 25.

Dél-Vietnamban

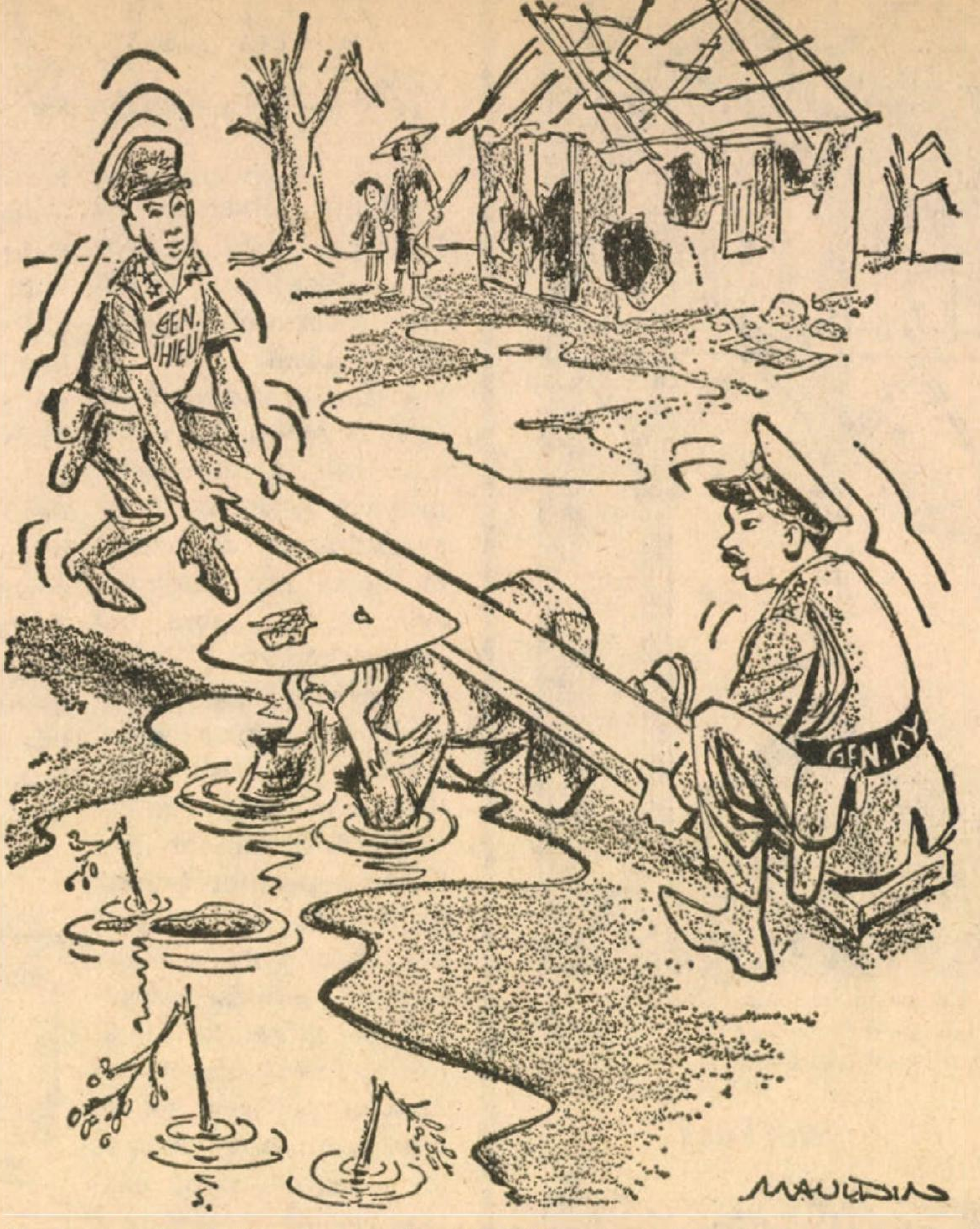

– Ezek az emberek igazán nagyobb érdeklődést tanúsithatnának a szeptemberi választások kimenetele iránt.

(Az „International Herald Tribune"-ból)

ELLENTMONDÁS

Az úgy volt, hogy megsértődtem. Megsértődtem, mert törzskávéházamban, ahova minden reggel betértem, tizenöt percig kellett várnom, amíg egy pincér odajött az asztalomhoz, pedig több pincér volt a helyiségben, mint vendég. Megelégelvén a várakozást „Ide se jövök többet!" felkiáltással, dühösen kivonultam a kávéházból.

Midőn lecsillapodtam egy kicsit, rájöttem, hogy a gőgös „Ide se jövök többet!" felkiáltással csak magamnak ártottam: azóta olyan vagyok, mint egy kivert kutya. A pincéreknek teljesen mindegy, hogy én odajárok-e vagy sem — talán észre sem vették, hogy elmaradtam —, én vagyok ugyanis az a bizonyos gombház, amelyik ha leszakad, sej, egy helyébe száz is akad.

Elmélkedvén a történtek felett, rájöttem, hogy mi, vevők, vendégek, fogyasztók még mindig kapitalista módon sértődünk meg a szocialista kereskedelemben. Vagyis, ha ingerültek leszünk a szocialista kereskedelem valamilyen fogyatékossága láttán, kapitalista jellegű megjegyzéseket teszünk: „No, ide se jövök többet!", „A lábamat be nem teszem ide!", „Akkor látnak, amikor a hátuk közepét!" Ezekkel pedig nem lehet megijeszteni senkit, még a legérzékenyebb lelkű üzletvezetőt sem. Itt van tehát az ellentmondás, mondhatnám azt is, hogy alapvető ellentmondás, amely akadályozza a szocialista kereskedelem fejlődését.

Új módon kell tehát megsértődnünk. A régi módszerek már nem használnak. Én is helyesebben tettem volna, ha nem fordítok hátat kedvenc kávéházamnak, hanem továbbra is odajárok, de az asztalomra kiteszek egy táblát a következő szöveggel:

„A kiszolgálás kétségbeejtő, de a kávé jó, és én megszoktam, hogy minden reggel betérjek ide."

Esetleg összecsukható kis táblákat is barkácsolhatnánk odahaza, amelyek egy retikülben vagy egy aktatáskában is elférnének. A táblára ilyen szövegeket javaslok:

„Csak azért vásárolok itt, mert lusta vagyok messzebbre menni!"

Vagy:

„Engem sem a rossz kiszolgálás, sem a kis választék nem tántoríthat el az üzlettől."

Ez a sértődés új, szocialista módja. Azzal, hogy elmaradunk egy üzletből — na, ide se jövök többet! — semmit sem oldunk meg. Ne hagyjuk magunkat elüldözni, kikergetni, maradjunk ott, juszt is maradjunk ott, és tartsunk ki a végsőkig. Amíg csak bírjuk idegekkel! De a kezünkben legyen ott a tábla:

„Hazafelé menet útba esik ez az üzlet. Csak ezért járok ide."

Nagyon elkeseredett embereknek ajánlom a következő feliratot:

„Hát nem mindegy?!"

Mikes György

Fohász

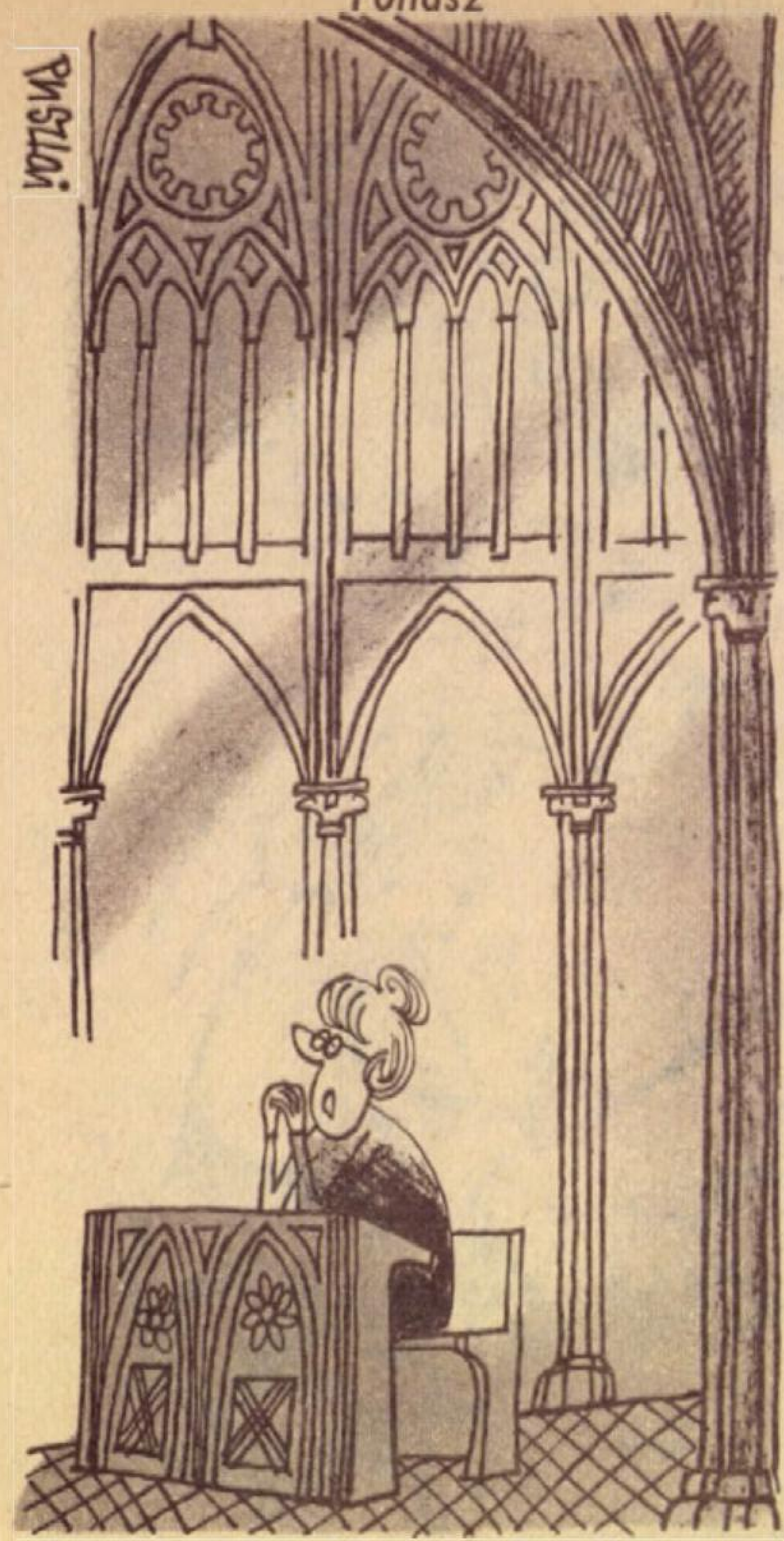

– Drága jó istenkém! Remélem, visszajöttél a nyári szabadságodról, és most már meghallgatod a kérésemet . . .

Pesti krimi

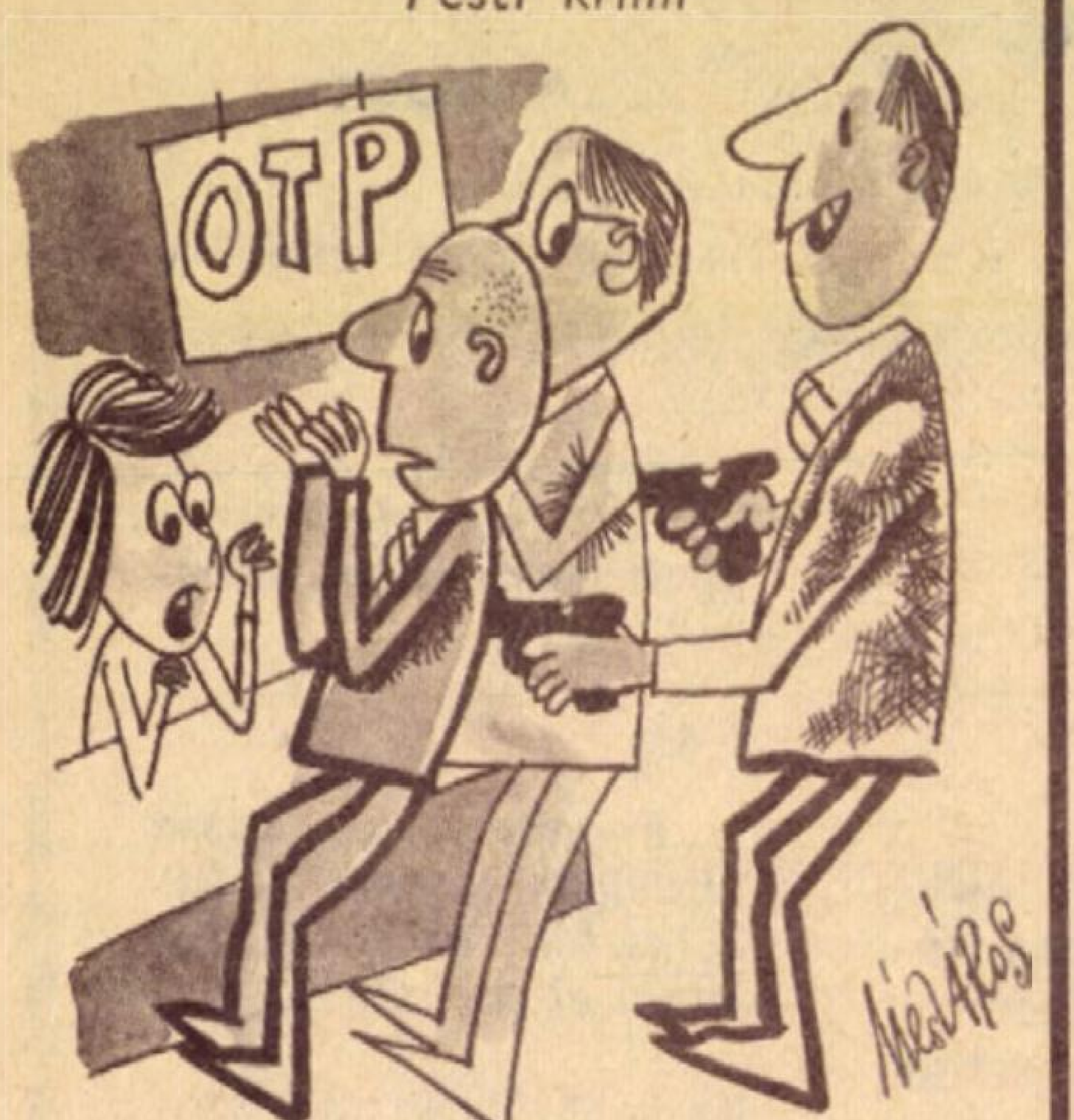

– Találtam két kezest!

Kékfrankos

Azt a szívmelengető hírt olvastam az újságban, hogy az idén új módszerrel kezdik meg a soproni vörösbor feldolgozását. Az új módszer eredményeként ezentúl vörösebb és erősebb lesz a kékfrankos, melynek mértéktartó fogyasztásában, ha szabad magamat így kifejezni, évek hosszú sora óta gyönyörködöm. Vagyis egyszerűen: nagyon szeretem a soproni kékfrankost, és ezért remélem azt is, hogy nemcsak vörösebb és erősebb lesz, hanem sopronibb és kékfrankosabb is. Valamikor ilyen volt a maga soproni jellegzetességével, de azóta, ki tudja, miért, megváltozott és most új módszert kellett kidolgozni, hogy megint olyan legyen, mint amilyen azelőtt volt. Hála a fejlődésnek . . .

Én ennek a hírnek azért is örülök, mert példamutatónak tartom, és elképzelem, hogy a vörösebb és erősebb, sopronibb és kékfrankosabb vörösbor elindítója lehet egy olyan országos mozgalomnak, amely sok más vonatkozásban is minőségi javulást eredményez.

Elképzelem, hogy az eddiginél gyulaibb és kolbászabb lesz a gyulai kolbász, legalább olyan, mint amilyen azelőtt volt. Vagyis a mostaninál sokkal kevesebb lesz benne a rághatatlan mócsing és a kemény ín, és több lesz benne a színhús, sőt a héját is le lehet fejteni minden különösebb nehézség nélkül, éppen úgy, mint azelőtt.

Elképzelem továbbá, hogy cipőbb lesz a cipő és talpabb lesz a talp, a téli csizma is csizmább lesz és télibb is, ahogy illik, és ősszel vagy akár télen is!, esős időben is lehet benne járni anélkül, hogy átáznék. Vagyis olyan lesz, mint amilyen azelőtt volt, amikor még nem találták fel az esős időben használhatatlan lábbelit.

Azt is elképzelem, hogy az éttermeinkben adagabb lesz az adag, akkora, mint azelőtt volt, vagy mondjuk legalább akkora, mint amilyent a rendelet előír. Sőt még az is felvetődik bennem, hogy — ha már hála istennek korlátlanul vásárolható nálunk a szeszesital — féldecibb lesz a féldeci és literebb lesz a liter, amihez nem kell más, mint az az új módszer, amellyel vörösebbé, erősebbé, sopronibbá és kékfrankosabbá teszik a kékfrankost, vagy legalábbis olyan új szemlélet kell, amelynek birtokában mindenki mindenütt és mindenben a minőség megjavítására törekszik.

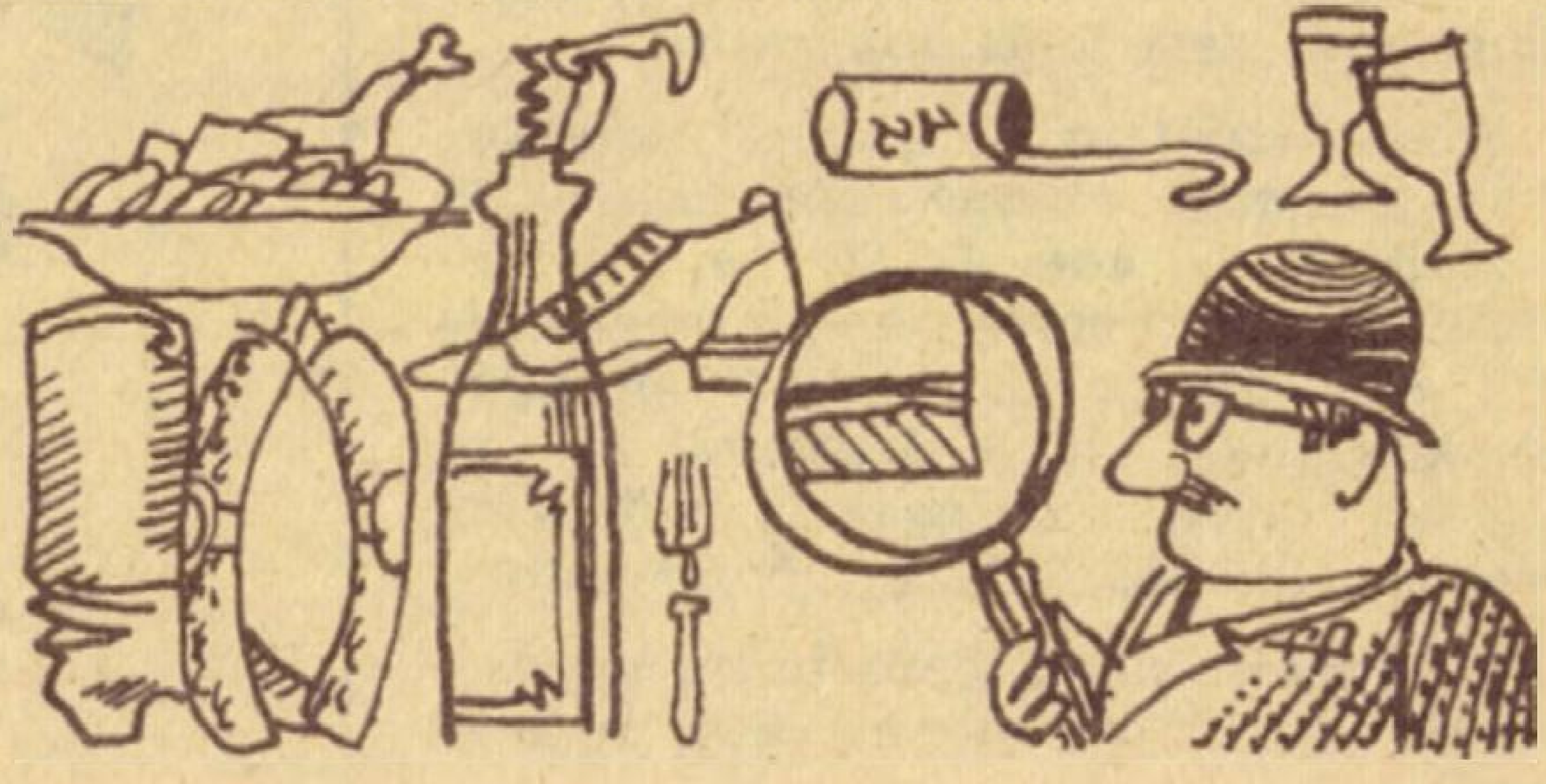

És azt is elképzelem, hogy ellenőrzőbb lesz az ellenőrzés, mert ha nem, akkor nem lesz vörösebb a kékfrankos, gyulaibb a kolbász, cipőbb a cipő, a talp sem lesz talpabb, és az adag sem lesz adagabb, és a liter sem lesz literebb, hanem marad minden olyan, amilyen volt, ahelyett, hogy olyanabb lenne.

Földes György

Ellenőrzés

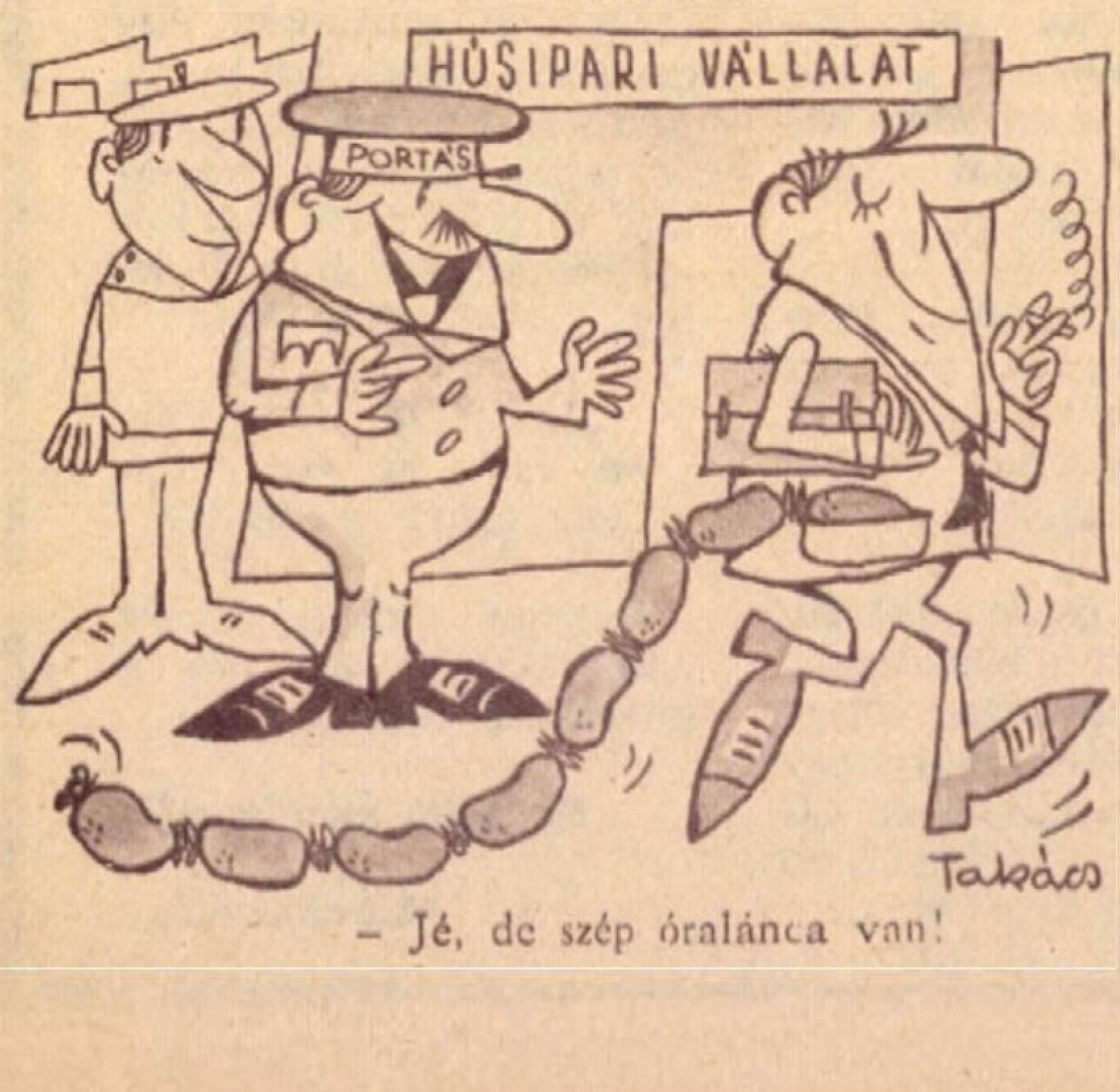

– Jé, de szép óralánca van!

Átszervezés

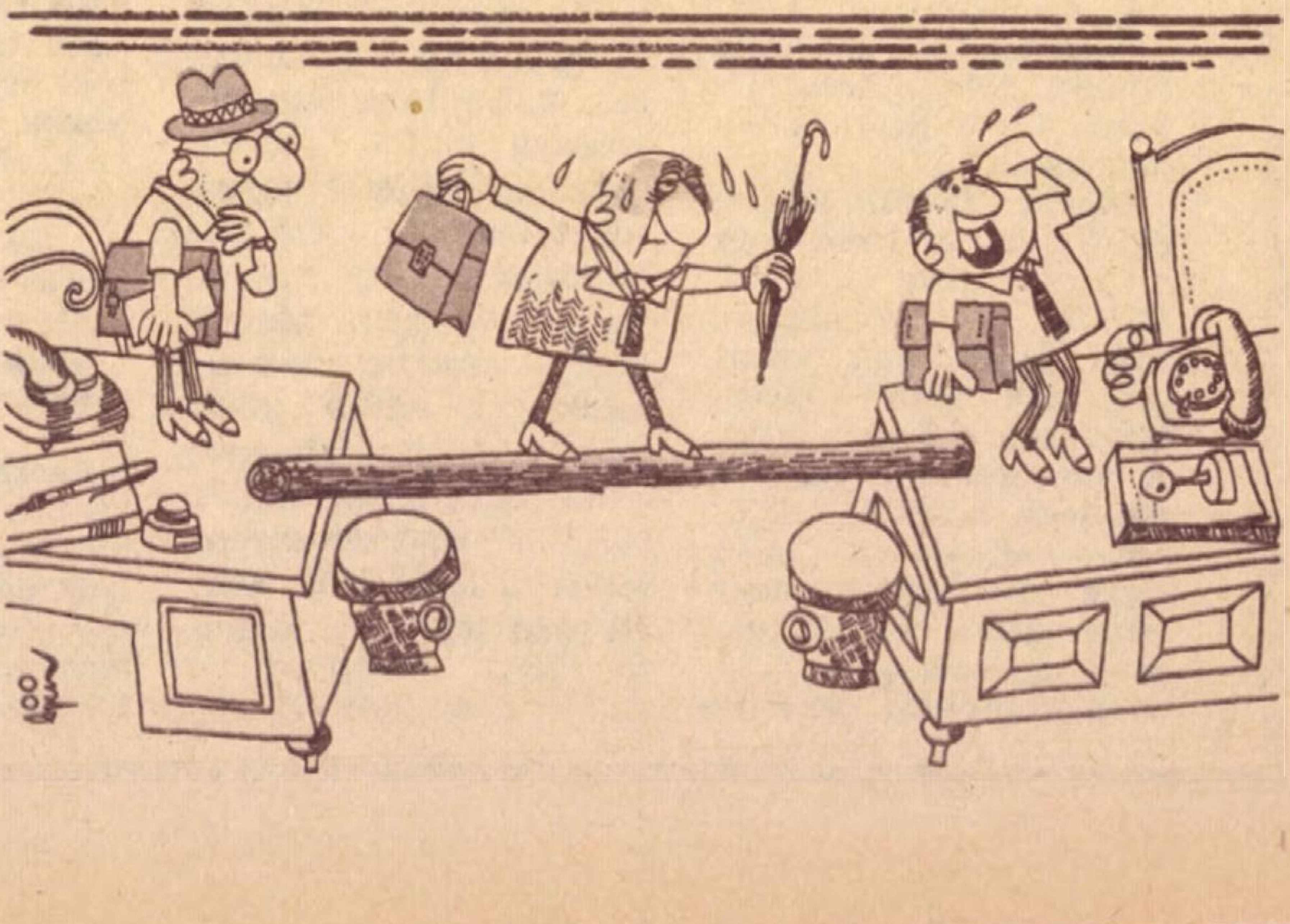

Ügyes szervezés

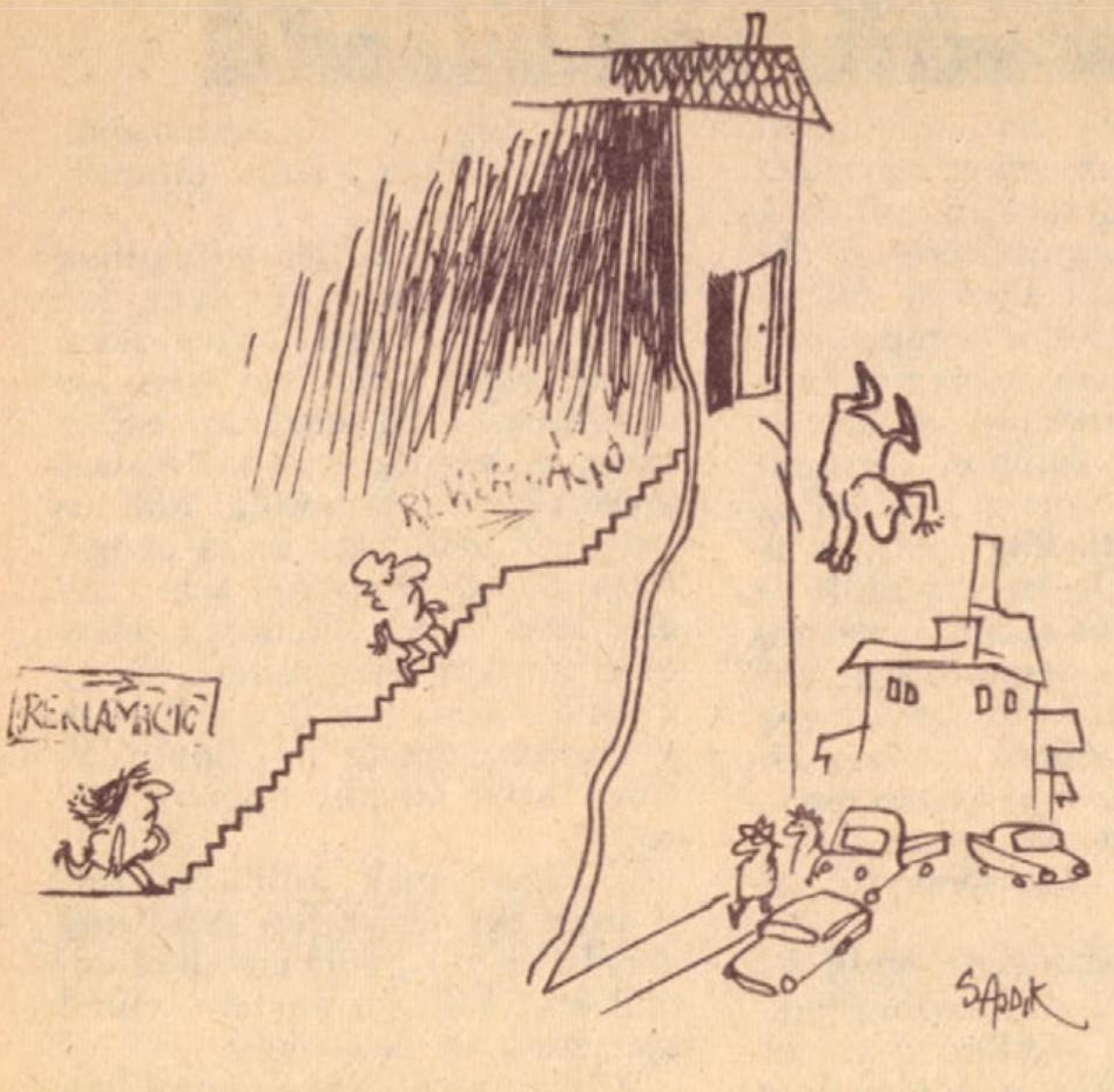

Magas ház

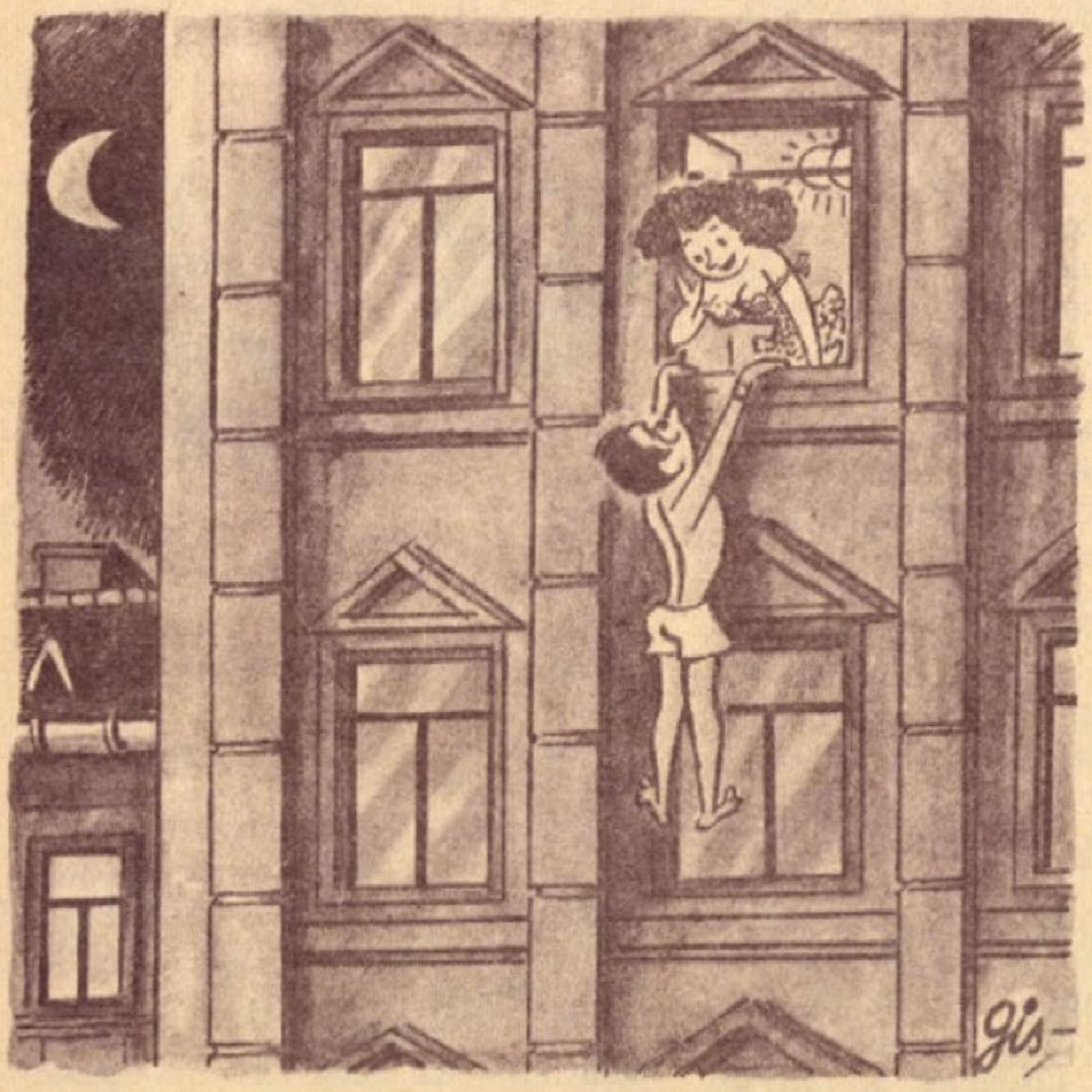

– Türelem, szívem, egy óra múlva elmegy a férjem . . .

új HAMLET

Hamlet dán királyfi már régóta gyanakodott nagybátyjára, immár mostohaatyjára, Claudiusra, s volt egy olyan érzése, hogy Dánia új királya nem más, mint egy parázna vérnősző barom, aki gyilkosság útján jutott a trónhoz. Az ilyesmi monarchista körökben nem éppen szokatlan, s ha Claudius szemet vetett Hamlet édesanyjára, akkor már valóban csak bátyját, a királyt kellett eltennie láb alól, hogy minden dánok uralkodója lehessen. Hamlet ezt sejtette meg az ő próféta lelkével, majd atyja szelleme a részletekről is beszámolt neki. Eszerint Claudius a törvényes király fülébe orvul beöntött méreg segítségével nyerte el magas közjogi méltóságát. Hamlet a bosszúállás tekintetében is teljes megértésre jutott meggyilkolt édesapja szellemével, a gyakorlati megoldás azonban nehézségekbe ütközött. Hamletet – lelkiismeretes és töprengő természetű ember lévén – kétségek kezdték gyötörni. Atyja szellemének személyazonosságát sem találta minden kétséget kizáró módon bizonyítottnak, s azt sem tartotta lehetetlenségnek, hogy a szellem képében ördög jelent meg neki, amint ilyesmire már volt példa. Fejlett jogi érzékével nem találta kielégítő bizonyítéknak a sejtést és a gyanút, s nem valószínű, hogy akadt volna független dán törvényszék, amely elhunyt szülő állítólagos szellemének vallomását perdöntőnek találta volna. Aktív uralkodók ellen amúgy is nehéz terhelő bizonyítékokat felmutatni.

Másféle bizonyítási eljárás után kellett tehát néznie a királyfinak. A dán színházi kultúra sietett segítségére. Éppen színészek érkeztek a királyi udvarba, hogy előadást tartsanak az előkelőségek számára. Hamlet megbeszélte a színészekkel, hogy előadásra kerülő színdarabjukba egy kis részletet illeszt bele. Ez a részlet éppen Claudius tettét ábrázolta. Az egérfogó egyszerű volt: ha a király meglátja a színpadon az általa elkövetett orgyilkosságot, nyilvánvalóan elárulja magát.

Amikor elérkezett az előadás ideje, Hamlet izgatottan leste, hogyan viselkedik a király a döntő fontosságú drámai jelenet alatt. Azt várta, hogy a véreskezű bitorló majd idegesen felugrik, s ezzel leleplezi magát. De amikor a színpadon az elvetemült gyilkos mérget öntött a kertben gyanútlanul alvó király fülébe, Claudius nem ugrott fel, sőt, felháborodottan csóválta a fejét, és így suttogott:

– C, c, c! Hogy emberek mire képesek!

A színdarab végén elismerően tapsolt a színészeknek, majd így fordult a csalódott Hamlethez:

– Az ilyen kitűnő színdarabok alkalmasak arra, hogy megmozgassák az emberek lelkiismeretét. Csak, tudod, Hamlet, az a baj, hogy a célzást éppen azok nem veszik magukra, akiknek szól.

Feleki László

A pálya csúcsán

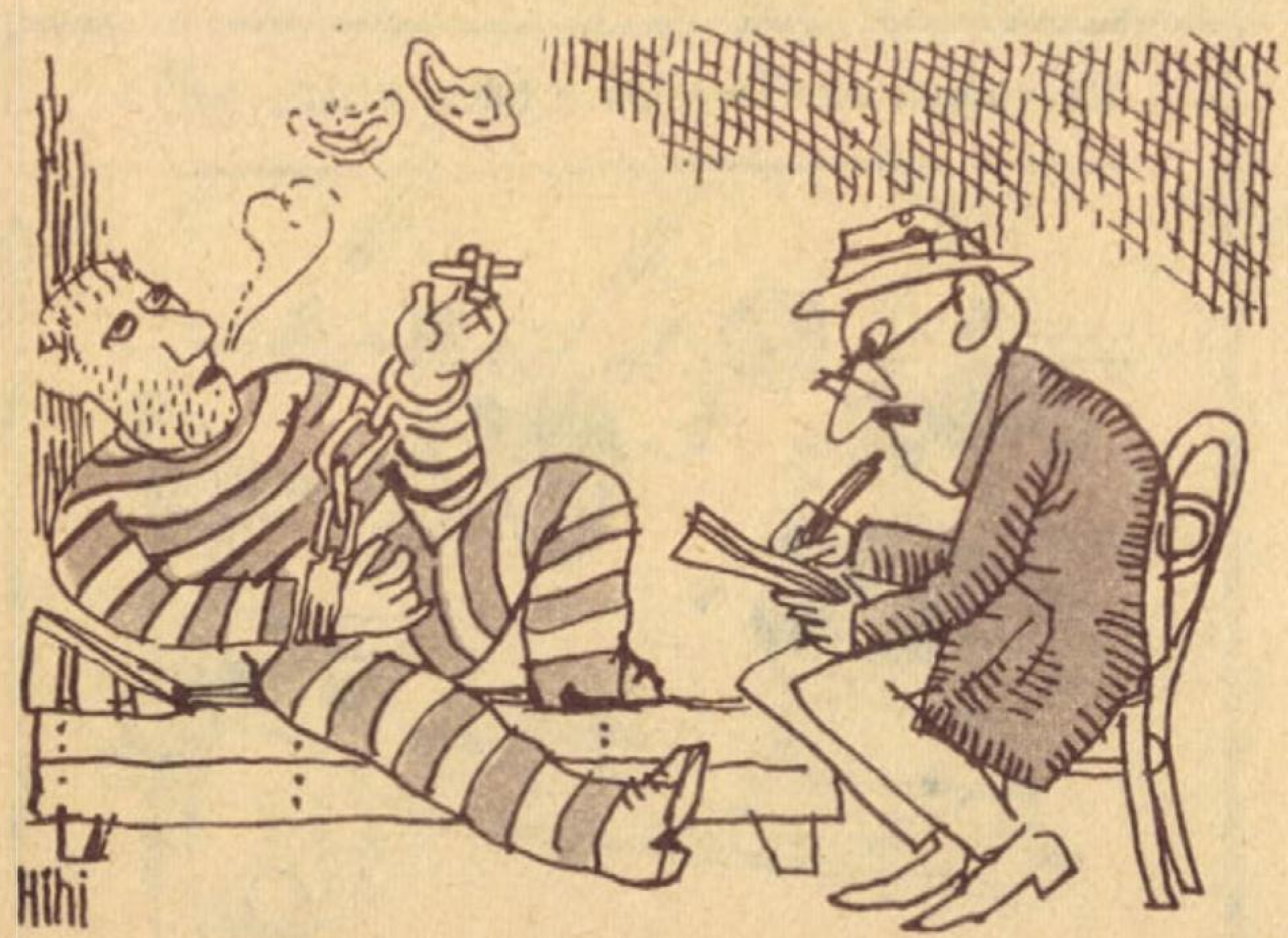

– Először a Kék Fény-ben tűntem fel . . .

Üzemi baleset

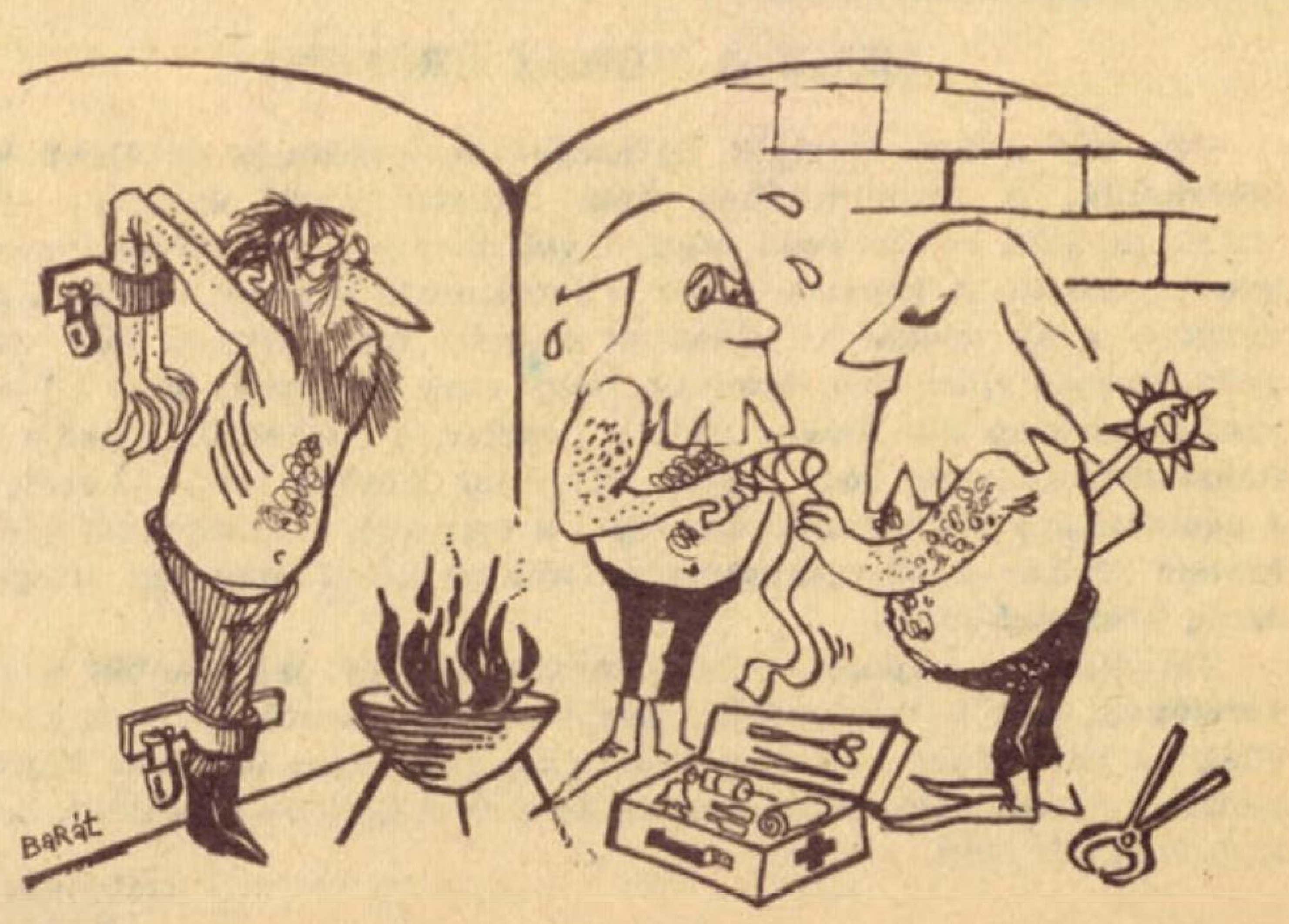

EGY FALEVÉL-FÜLŰRE

Ó, kinek adjak hálát,
hogy a falevél-fülű kalauz
— von Haus aus —
irigy a nyakkendőmre? Holmi úrnak
sunyít ő engem . . . Úgy kezeli jegyem.
Mérhetetlenül megvetőn bán velem.
Oda se! hátra vagy oldalvást dugva,
taszít oda pénzt, jegyet,
mint kutyának a csontot. S goromba.
Majd kihívó, majd kötekedő.
Szúrós szemekkel méregető.
Nekem jön, meglök. Hol vállal, hol
táskájával nyom belém.
Vagy hátam mögül váratlan kiált:
úgy véli, megijeszt, szegény.
Kezem a támaszrúdról letaszítja,
míg furakszik, felém sanditva . . .
(Dehogy menne el a hátam mögött!)
Bolydult falkának nézi a tömeget,
az ideges, fáradt embereket.
Kiált és sötét arccal mered.
Épphogy nem szid és káromol. — Azaz
minden nyilvánulása csak az:
undor, utálat, káromlás . . . Miért?
Régen — gondolja — jobb nyájat kisért:
bármikor szakított abból magának,
megölte, megsütötte, megette . . .
Hány borjút, bárányt, süldőt levágott!
S ihol, ni, mi maradt helyette . . .
Mit lehet még kezdeni ezekkel
az ehetetlen, ronda emberekkel! —
Ó, kinek adjak hálát,
hogy a falevél-fülű kalauzt
már szintén úgy leli a frász,
hogy így bánhatik velem?
Hogy évek óta napjában kétszer
vagyok eltűrni kénytelen!
Napra-nap így, nincs változás . . .
Ismeretlen ismerős utasok
föllélegzünk, ha nem ő jő, ha más.

Jankovich Ferenc

Pályaválasztás kapásból

Hogy a rádió milyen üdvös hatással van az emberiség ízlésének, műveltségének, moráljának, politikai meggyőződésének kialakulására, azt hiszem felesleges bizonygatnom. Jómagam is rádió útján gyarapítottam a tánc-dalok minősítéséről, a Beckett és Ionesco darabok érthetőségéről, és még ezer más dologról szerzett eladdig hézagos ismereteimet. De hogy a rádió ismereteink dúsításán, ízlésünk fejlesztésén és nemesítésén felül még milyen abszolút hatást gyakorolhat sorsdöntő pillanatokban, azt csak a szomszédasszonyom 18 éves lányának pályaválasztásával kapcsolatban tapasztaltam.

Szomszédasszonyom egyik délután kapott el a lépcsőházban.

– Jaj, drága szerkesztő úr, olvastam a cikkét a pályaválasztásról! Képzelje, a lányomnak is pályát kell választania, de nem tudok zöldágra vergődni vele, én szeretném, ha kertész lenne.

Viszonyom a szomszédasszonnyal eleddig a békés egymás mellett élés idilli példázatát mutatta. Többször kölcsönkérte a kávéfőzőm, amikor az övé felrobbant. De mindig vissza is adta. Máskor kávét is kért, ezt azonban sosem adta vissza. Lépcsőházi találkozásaink alkalmával megnyerően mosolygott; ilyenkor eszébe juthatott a kávé, de túltette magát rajta.

– Bátyám egy kertészeti vállalat vezetője – folytatta a szomszédasszonyom –, nála kitanulhatná a szakmát, de ő hallani sem akar róla. Drága szerkesztő úr, próbálja rábeszélni, éppen itthon van, rögtön beküldöm.

Megsimogatta a karomat, s már el is tűnt. Éppen csak annyi időm volt, hogy helyére dobjak egyet-mást, felvegyem az új házikötösöm, kifogjak a rádión egy Chopin-keringőt, s már csengettek is.

A lányka egyszerű op-art trapéz ruhácskájában igen kellemes benyomást tett rám, ami azonban veszített intenzitásából, amikor „Kezit csókolommal" üdvözölt.

– Foglaljon helyet – feleltem erre tárgyilagosan, és nyomban rátértem a virággal, fűvel-fával foglalatosság semmivel sem hasonlítható előnyeire, az egészségre, a szépségre és a fiatalság megőrzésére gyakorolt áldásos hatására, nem hagyván ki az ígéretes anyagi előnyöket sem. Fel-alá járva éppen Voltaire-t idéztem, amikor észrevettem, hogy a lányka nem rám figyel, hanem a rádióra, amely a Chopin-keringő után rendőri riportra váltott.

„. . . igen, csak külföldiekkel" – szólt egy elfogódott női hang a rádióban – „minden alkalommal ezer forintot kaptam, ebből szereztem az öröklakást is".

Villámgyors mozdulattal elzártam a készüléket, és elszavaltam Kosztolányi Rózsaszüretének egyik szakaszát. Ámde a lányka látszatra már eleget hallott, illedelmesen elköszönt, és távozott.

Csak fél év múlva láttam viszont.

Osztályonfelüli étteremből lépett ki, tűsarkú krokodilcipőben, lélegzetelállító miniszoknyában, több lépcsős elefántcsont fülönfüggőkkel. Balján alacsony, harcsabajuszú kövér idegen talpalt, zsokésapkában, csíkos matróztrikóban, húszcentis szivarral. Rám annyira nem jellemző éleslátással első pillanatban rájöttem: pályaválasztási ösztönzésem kárbaveszett, a lánykából nem kertész lett.

Kőműves Imre

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MEGY A VONAT ÜRESEN!

Van egy vonat, amelyik Új-Szeged vasútállomás és Makó között közlekedik. A menetrendben nem találtam meg, de hogy létezik, annak magam is szenvedő alanya voltam augusztus 13-án reggel negyedhat körül. A vonatra — bár a forgalmista szerint is üresen közlekedik — csak azokat az utasokat engedik fel, akiknek már van jegyük, vagyis előre megváltották, vagy csak átutazók. Mert Új-Szeged vasútállomáson hat órakor nyit a pénztár, a forgalmista pedig nincs felhatalmazva arra, hogy jegyet adjon ki. (Később mégis ő szolgált ki a pénztárnál.) Így lemaradtam erről a vonatról, a későbbivel pedig lekéstem Makón a buszcsatlakozást. Rajtam kívül még egy öttagú társaság bosszankodott.

Javaslatom: adjanak felhatalmazást és egy jegytömböt a vonatvezetőnek, aki a magamfajta koránkelő és utazni szándékozó utast ellátja a szükséges menetjeggyel. Igaz, hogy nem érdemes hajnalban pénztárt nyitni egy-két utasért, de őket is el kellene szállítani, ha egyszer vonat is van.

Gáldonyi Béla
Budapest

Készülnek az Öregfiúk a bécsi visszavágóra

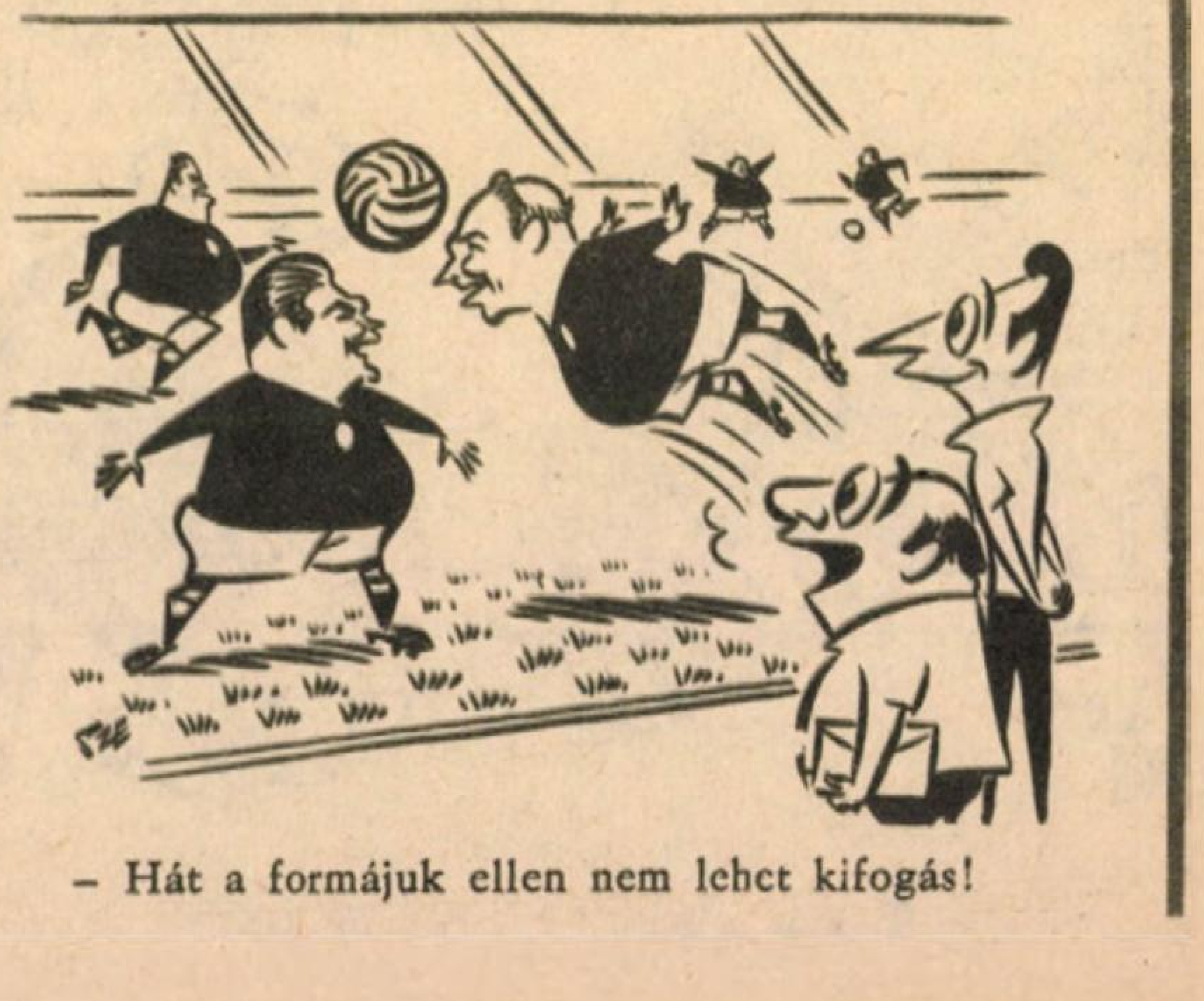

– Hát a formájuk ellen nem lehet kifogás!

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Zabhegyi, aki ifjú férj, elpanaszolja az orvosnak, hogy nincs gyereke. Az orvos megkérdi, hogy mióta nős, mire Zabhegyi így válaszol:

– Három hónapja.

– Na és már gyereket akar?

– Úgy áll a dolog – mondja Zabhegyi –, hogy én tulajdonképpen meg vagyok ijedve, mert nálunk családi baj a gyerektelenség. Az én anyámnak se volt gyereke.

– Hát akkor ön hogy jött a világra?

– Úgy, hogy az apám elvált és újra megnősült, és én már az apám második feleségétől születtem.

Tisztességtudó berendezés

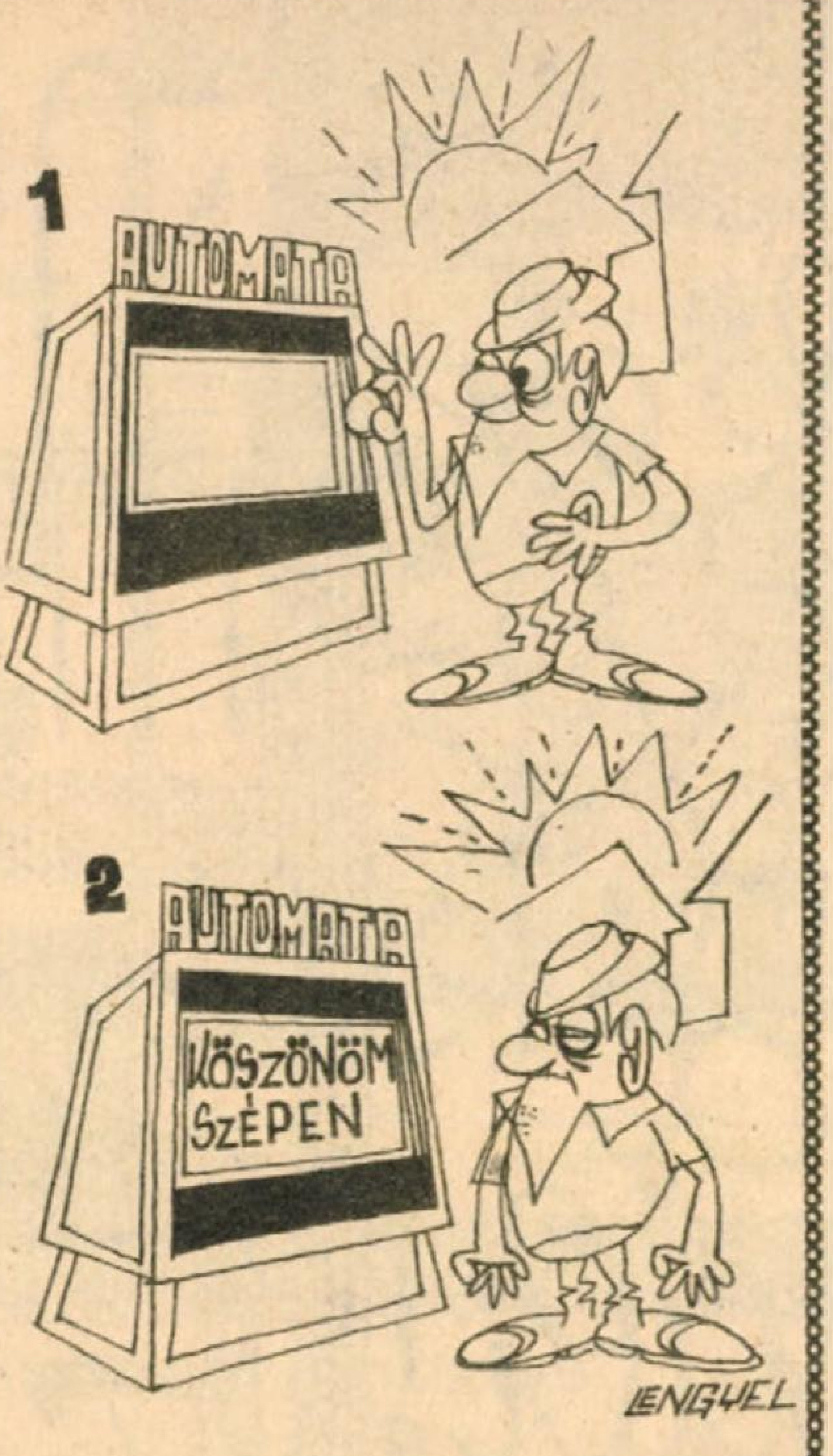

Heltai

Halálának tizedik évfordulójára

A sok rideg legénylakásra
Feljött idén is a Tavasz.
Ajándék, némi rábeszélés,
— A móka mindig ugyanaz.

E legeslegszebb pásztorórát
Ő százszor rímbeszőtte már,
De most a költő halk dalára
Az új légyott hiába vár.

Egy könnyed, finommívű lanton
Örökre elszakadt a húr,
— És fönn, a művészkávéházban
Pincérangyal szól: — Elnök úr,

Duplát?! . . . Igen, repültem érte!
Puha bárányfelhő a szék,
Szivarja várja — istenáldás
Az égi Dohányjövedék.

S ha kedvező a magaslégkör,
A csillagok közt egyenest,
Lepillant ránk, az utókorra;
— Vajon mit csinál Budapest . . . ?

Dalmáth Ferenc

M. ZAHAROV:

ESETEM A TÁVOLKELETI HIÚZZAL

Új munkahelyemen már az első nap váratlan esemény történt.

– Vaszilij Vasziljevics! – harsogta falfehéren a porond főügyelője, amikor kopogás nélkül berontott irodámba. – A hiúz megharapta a nősténytigrist! Ott a porondon, a nézők szeme láttára!

– Milyen értelemben? – érdeklődtem.

– A szó szoros értelmében! Egyenesen a tarkóján. Rá kellett lőnünk a tűzoltófecskendőből. Az állatszelídítő pedig mindkét ostorát eltörte a hiúzon, a legkisebb eredmény nélkül.

– Világos – mondtam, félretéve a napi ügyeket. – Hívják ide.

– Az állatszelídítőt? – értetlenkedett a főügyelő.

– Miért az állatszelídítőt? – mondtam elgondolkozva. – Talán ő harapott?

– Nem értem, akkor hát kit hívjak be önhöz? – csodálkozott a főügyelő.

– Aki harapott, azt hívja be.

A meglepett főügyelő kiszédült az irodából, és hamarosan két egyenruhás alak kíséretében tért vissza, akik pórázon vezették a megtermett, pimasz hiúzt. A sápadt állatszelídítő tűzoltófecskendővel követte, és mindkét pisztolyát élesre töltötte.

– Beszámíthatatlan állapotban van – jelentette ki remegő hangon. – Ráugrik az emberekre, mintha csak nyulak lennének.

– Világos. Ezzel találkoztam már korábbi munkahelyemen is – nyugtatgattam a jelenlevőket. – Kérem önöket, hagyják el az irodát.

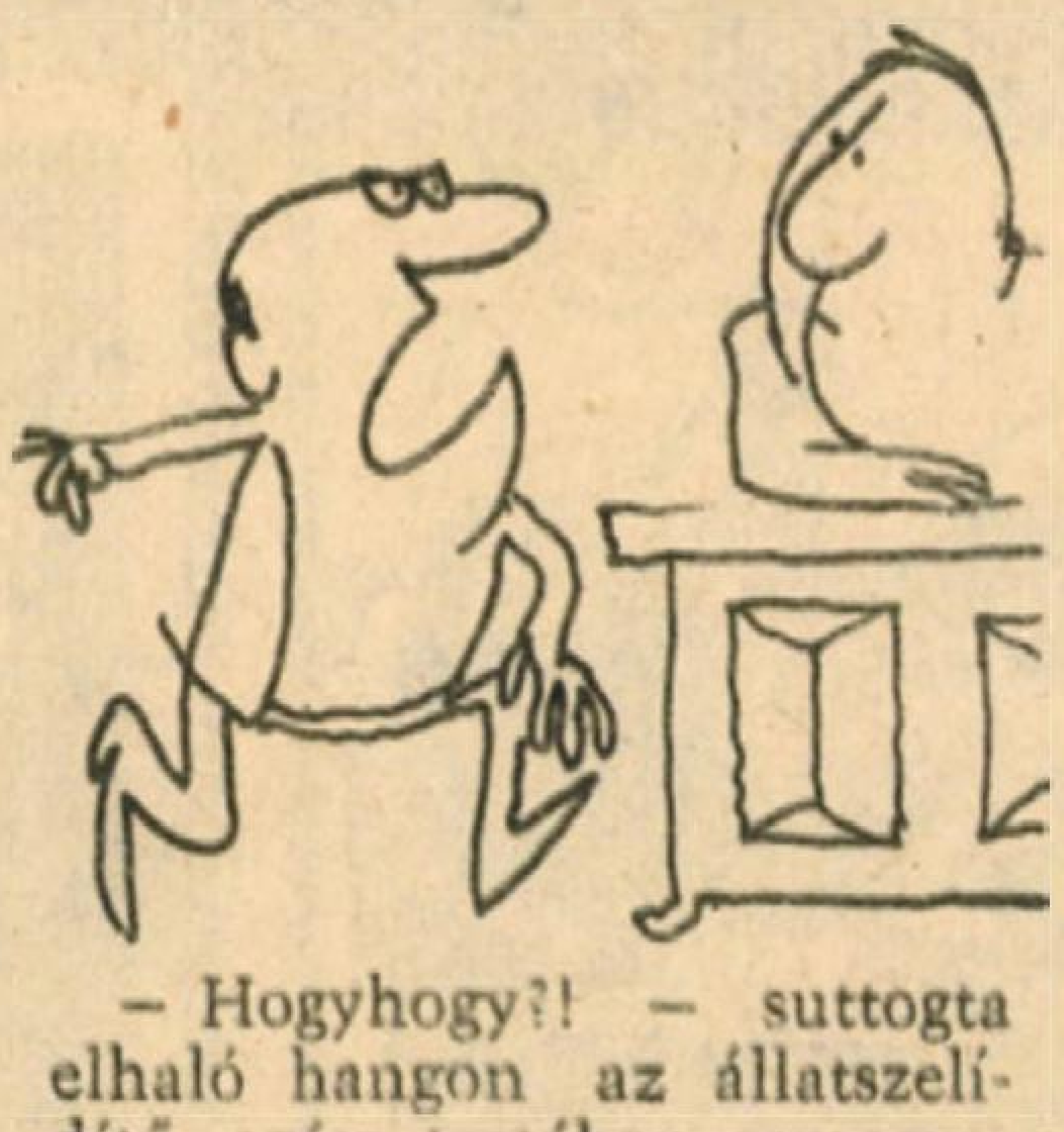

– Hogyhogy?! – suttogta elhaló hangon az állatszelídítő, egész testében remegve. – Én is?

– Utoljára kérdezem: ki harapta meg önök közül a nősténytigrist? – sóhajtottam idegesen, homlokomat ráncolva.

– Ő – felelték kórusban a jelenlevők, és a hiúzra mutattak.

– Hát akkor hagyjanak bennünket négyszemközt.

Szavaim hatására a hiúz pimasz pofája megnyúlt, és könnyedén a kijárat felé hátrált.

De már késő volt. A megrémült állatszelídítő kirepült a dolgozószobából, hevesen becsapta a hiúz előtt az ajtót, egy kicsit még oda is csípte az állat farkát.

– Csak semmi önkényeskedést azzal a farokkal! – szóltam utána, megőrizve tárgyilagosságomat. – Az is az állam vagyona. Igaz?

Nyilatkozatom ellenére a hiúz rám vicsorgott, és kihívóan közeledett asztalomhoz.

Egy ideig szótlanul tanulmányoztuk egymást. Végül elszántam magam a beszélgetésre.

– Úgy vélem, helytelenül viselkedtél – mondtam neki jóindulatúan, kissé elgondolkozva a történtek felett. – A mi távol-keleti hiúzunk, kérlek szépen, megharapja saját usszuri elvtársát. Hát szabad ezt?

Ezután mindketten gondterhelten elhallgattunk.

– Az még rendben volna, ha nem munka közben harapod meg – mondtam egy idő múlva, a lelkére beszélve. – De a porondon, mindenki előtt . . . Nem szép! Mit gondoljanak a nézők? Mit tanuljanak tőled? S milyen példákon? Azt akarod, hogy a szünetben, vagy ami még rosszabb, hazamenet egymást harapdálják? Igen? Ezt akarod elérni? Szégyelld magadat!

Beszélgetésünk első óráját a kölcsönös viszonyok e bonyolult problémájának szenteltem. A második óra elején a feszült nemzetközi helyzetet érintettem, majd mintha véletlenül tenném, a még meglevő hiányosságoknál állapodtam meg, bár nem maradtam adós a meglevő érdemek felsorolásával sem. A negyedik órában kizárólag szűk körű családi témákról szóltam. Aztán az általános emberi problémákat taglaltam. A hatodik óra végén kinyitottam a folyosóra nyíló ajtót, és kimért hangon az állatszelídítőhöz fordultam:

– Szedje össze a kiscicát!

Az állatszelídítő bepillantott az ajtón, és nem hitt a szemének, kétszer is belecsípett az orrába, hogy meggyőződjön, nem álmodik-e.

– Hát ezt hogy csinálta? – kiáltotta elképedve.

– Sikerült. Ráncbaszedtek már keményebb legényt is . . .

(A moszkvai Krokodilból fordította: Barabás Péter)

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

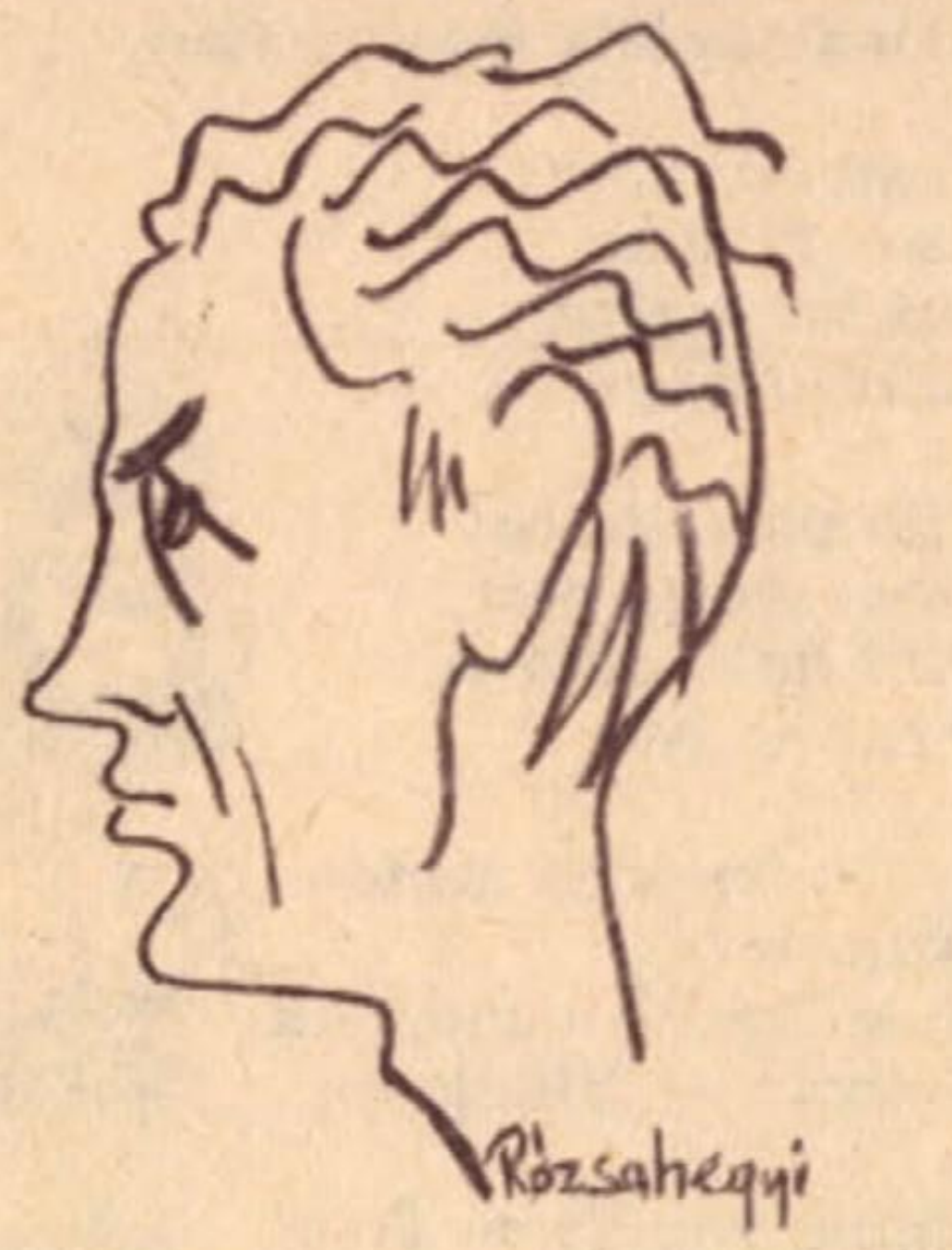

Először Salzburgban állított ki a játékvezető. Itt volt akkori túránk harmadik mérkőzése. Zágrábbal kezdődött, ott rövidzárlatot kaptunk, és 4 : 0-ra vesztettünk. Ez a csúfos vereség nem nagyon lelkesített bennünket, de második túrameccsünkön mégis nagyon igyekeztünk, és nagy küzdelem után 2 : 1-re győztünk Bécsben a Rapid ellen. Négy játékosunk megsérült, ezért Salzburgban, harmadik meccsünkön, tartalékosan kellett pályára lépnünk. Az ellenfél félelmetesen játszott, nem is annyira a játékerő, mint inkább a durvaság jellemezte. A bíró a salzburgiak lábramenős játékát nem volt hajlandó megtorolni. A legszembetűnőbb szabálytalanságot sem fújta le, nem figyelmeztetett, nem állított ki egyetlen osztrákot sem, pedig többen megérdemelték volna. Csoda, hogy 2 : 2-es döntetlent értünk el. Egy ideig bírtam idegekkel a bíró furcsa játékvezetését, de később kifakadtam, és nem éppen szalonképes szavakkal bíráltam a játékvezető működését. Játékostársaim mosolyogva hallgatták ízes magyar kifakadásaimat. Egyszer azután, midőn a kapu előtt lerúgtak, és a bírói síp néma maradt, németül kiáltottam a játékvezetőre. Disznónak neveztem, mire nyomban kiállított, és miközben kifelé mutatott, magyarul megjegyezte: „Nézze, Albert, én jól tudok magyarul, de úgy tettem, mintha egy szót se értenék a szidalmaiból. Amikor azonban németül beszélt, minden osztrák játékos megérthette, hogy disznónak nevezett. Így kénytelen voltam rögtön leküldeni magát a pályáról."

Ez volt első kiállításom története.

Albert Flórián

● ● ● ● ● ●

---

kezdődik a suli!

AZ ELSŐ ÚT AZ ISKOLÁBA

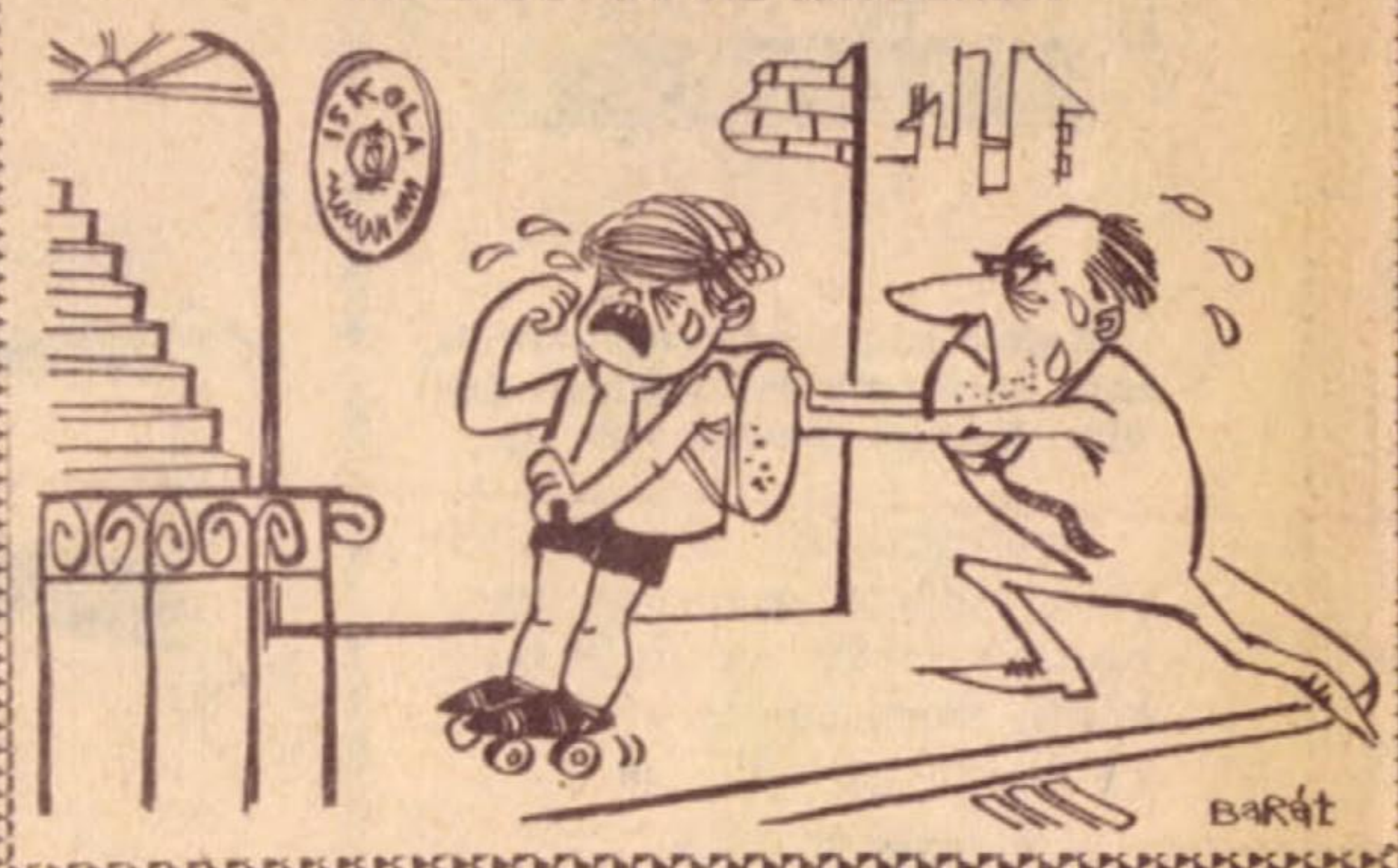

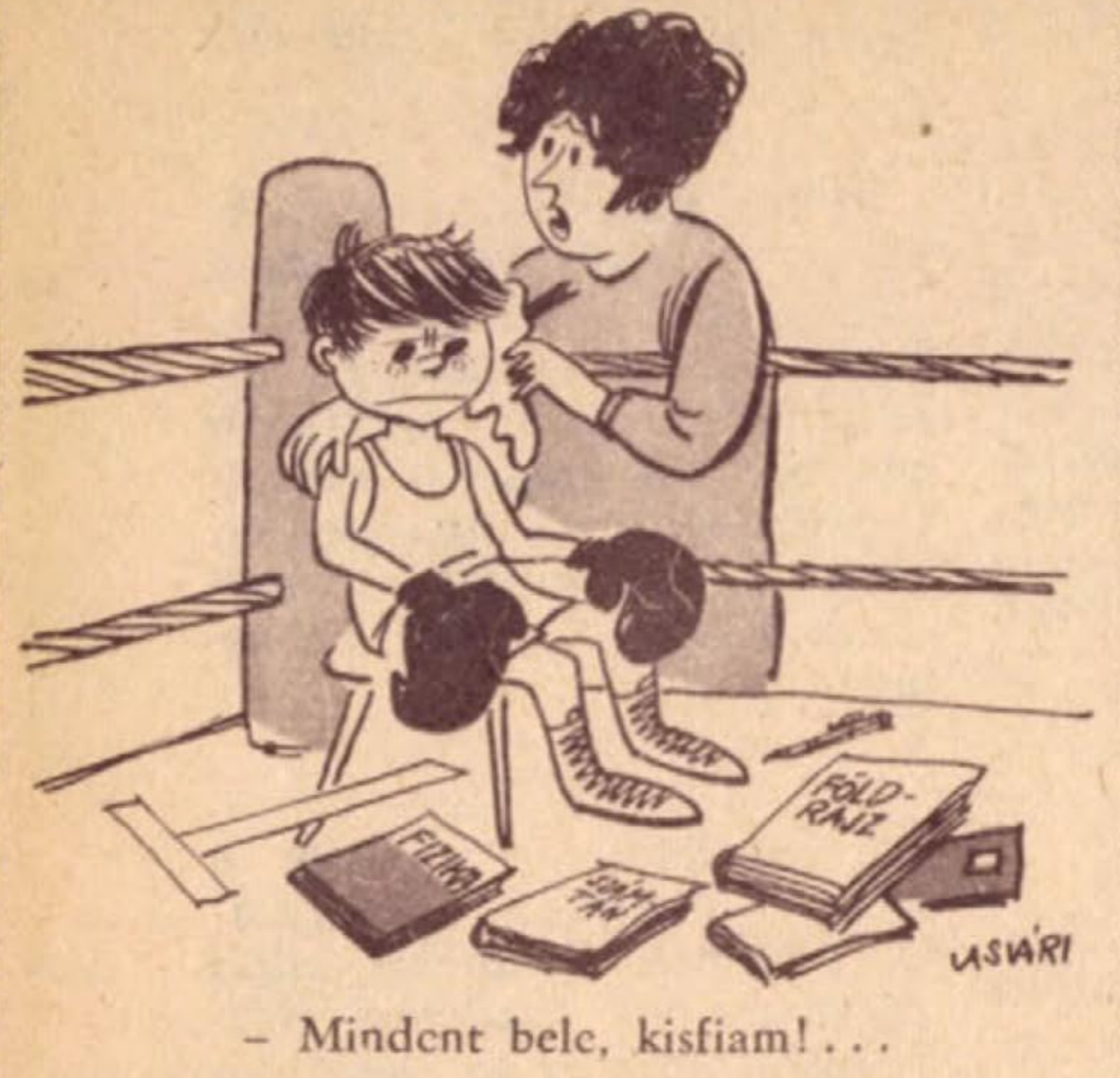

– Mindent bele, kisfiam! . . .

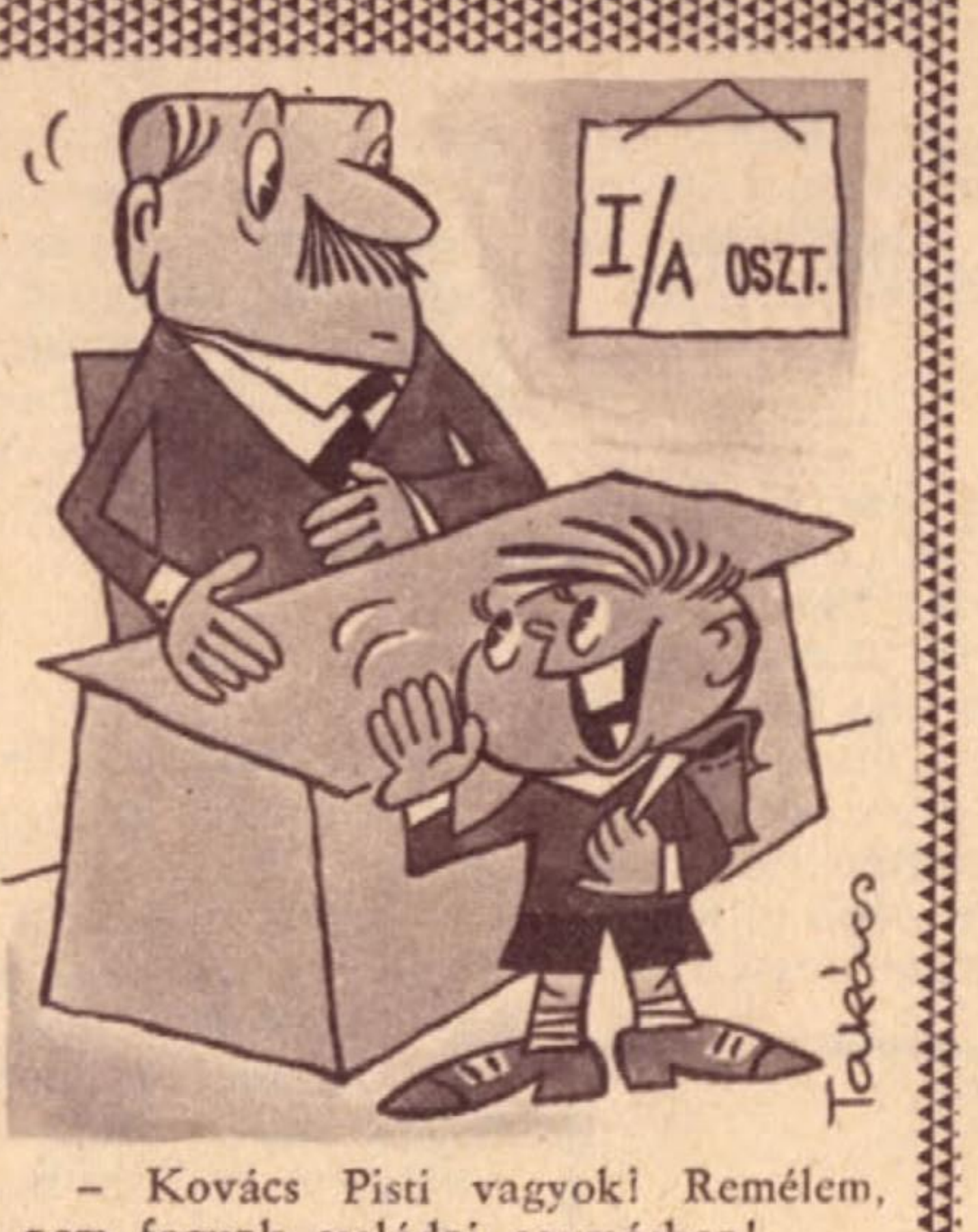

– Kovács Pisti vagyok! Remélem, nem fogunk csalódni egymásban!

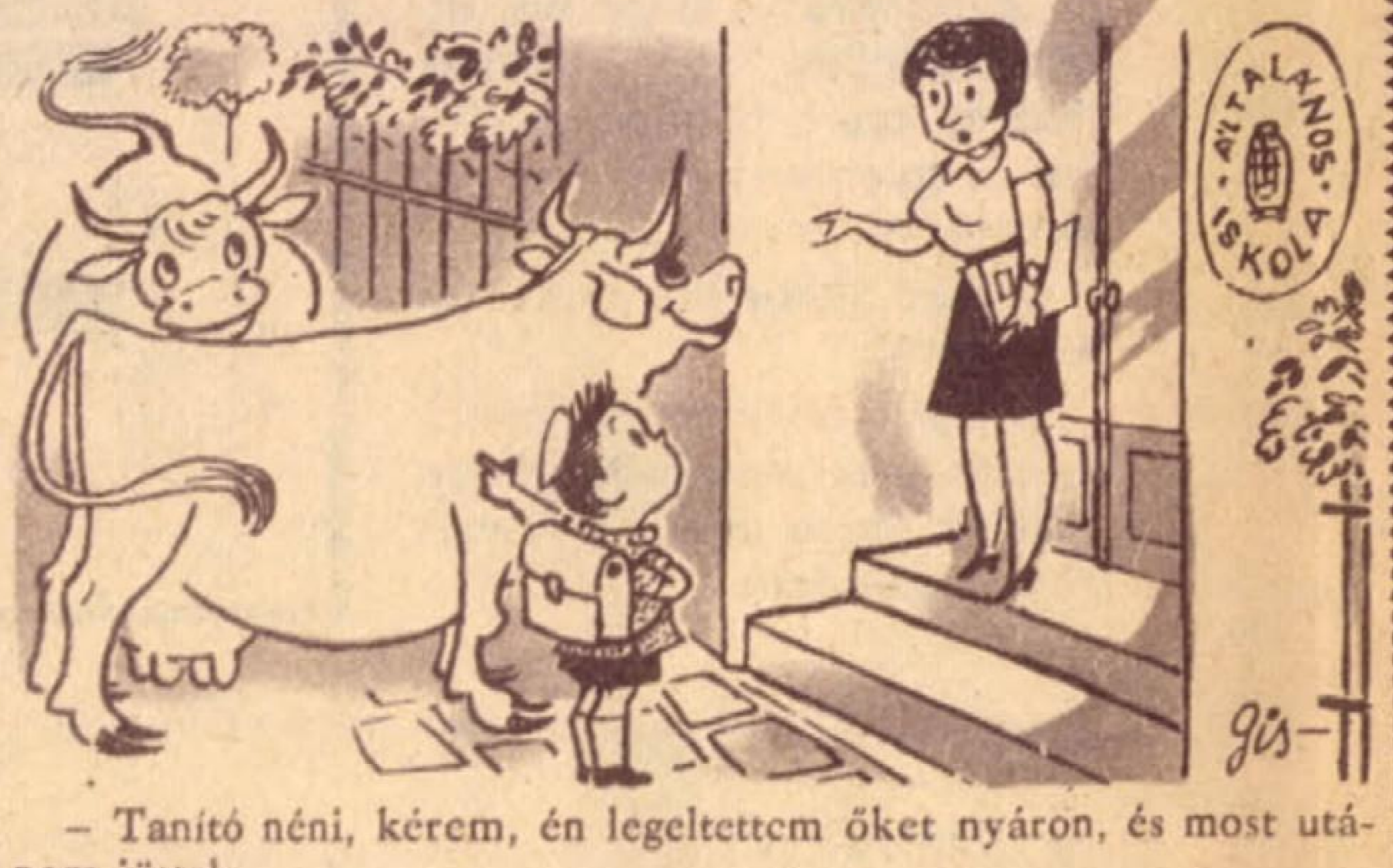

– Tanító néni, kérem, én legeltettem őket nyáron, és most utánam jöttek . . .

MAXIMALISTA PEDAGÓGUS

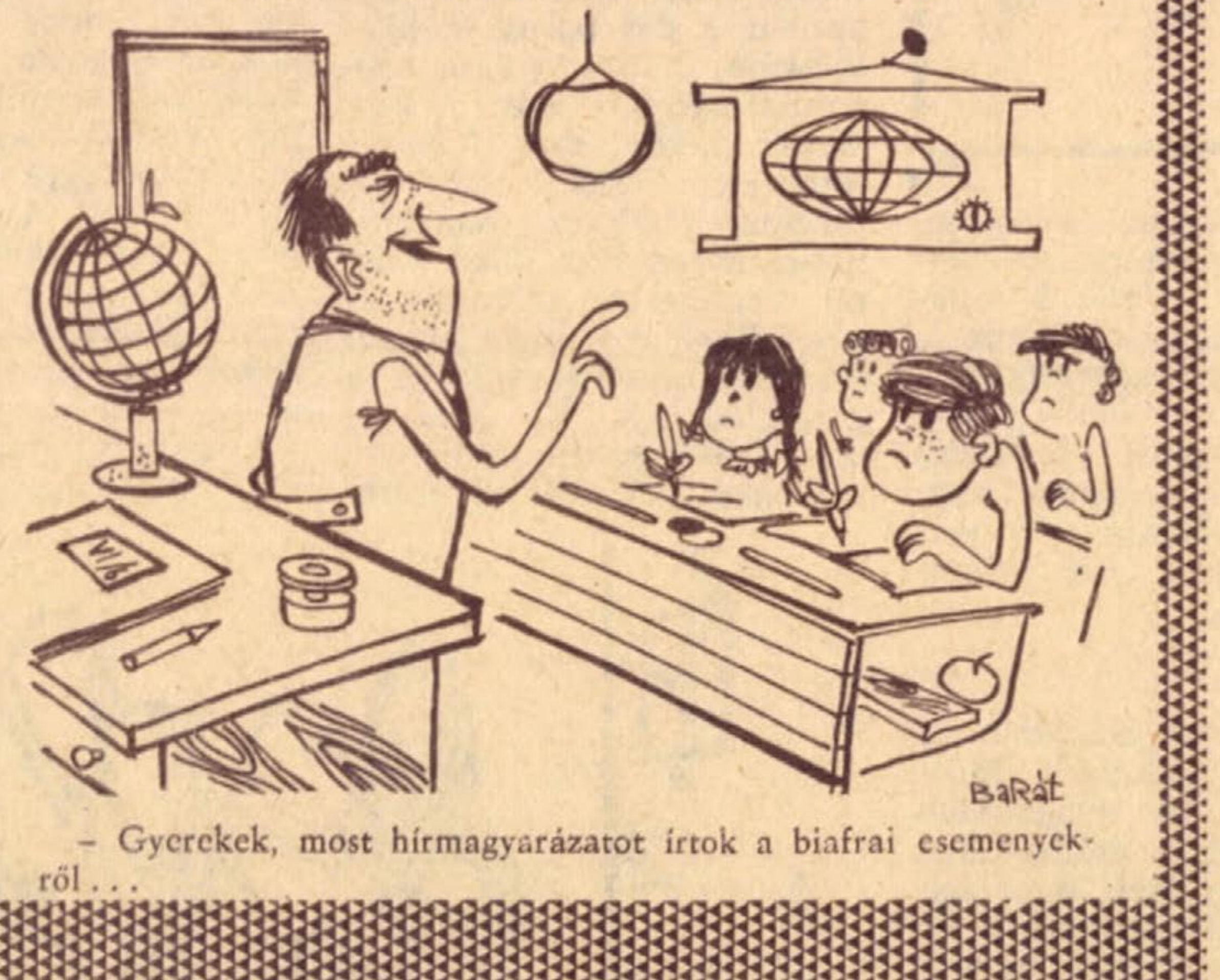

– Gyerekek, most hírmagyarázatot írtok a biafrai eseményekről . . .

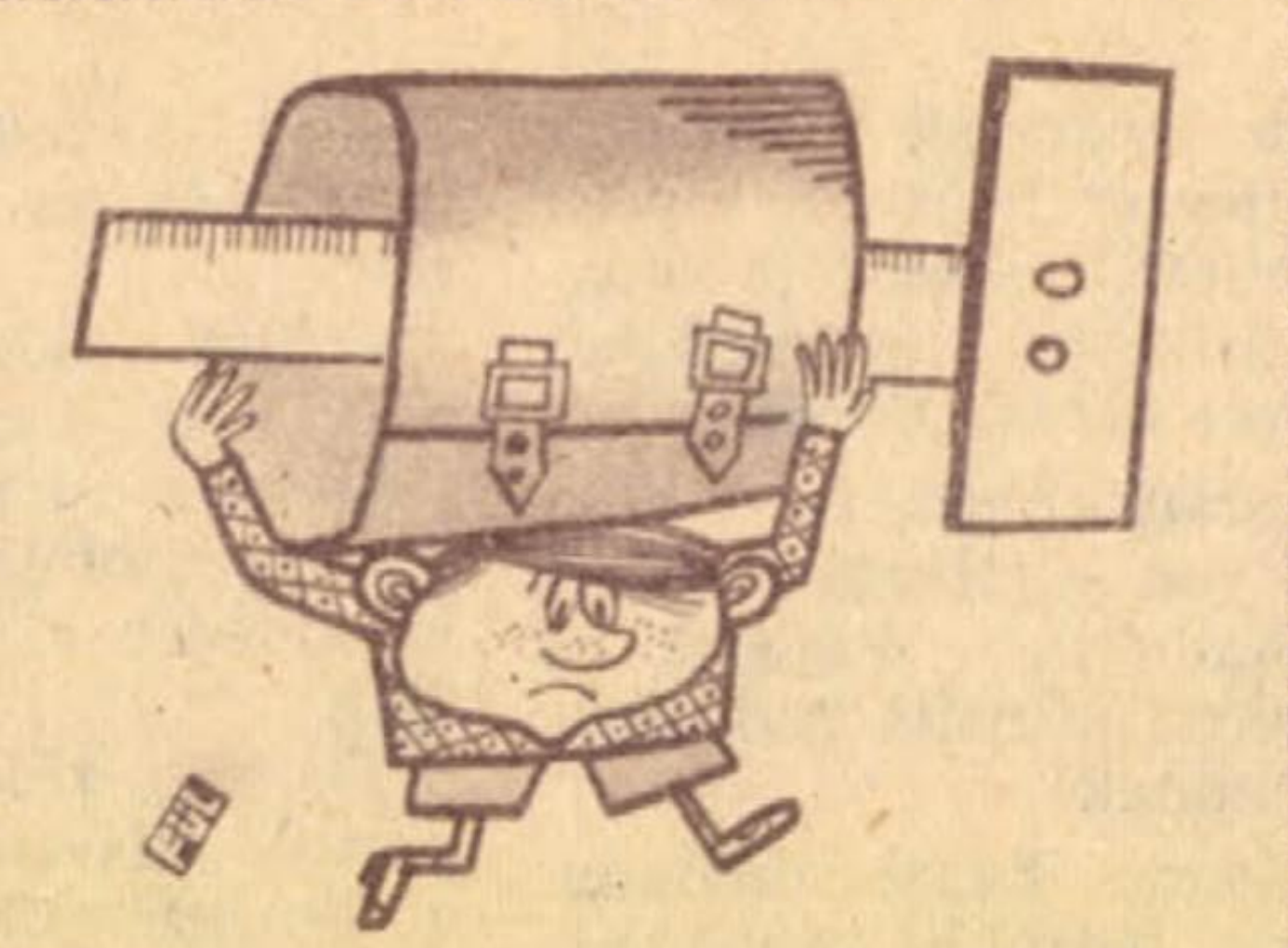

Mindenkinek megvan a maga keresztje . . .

METAMORFÓZIS

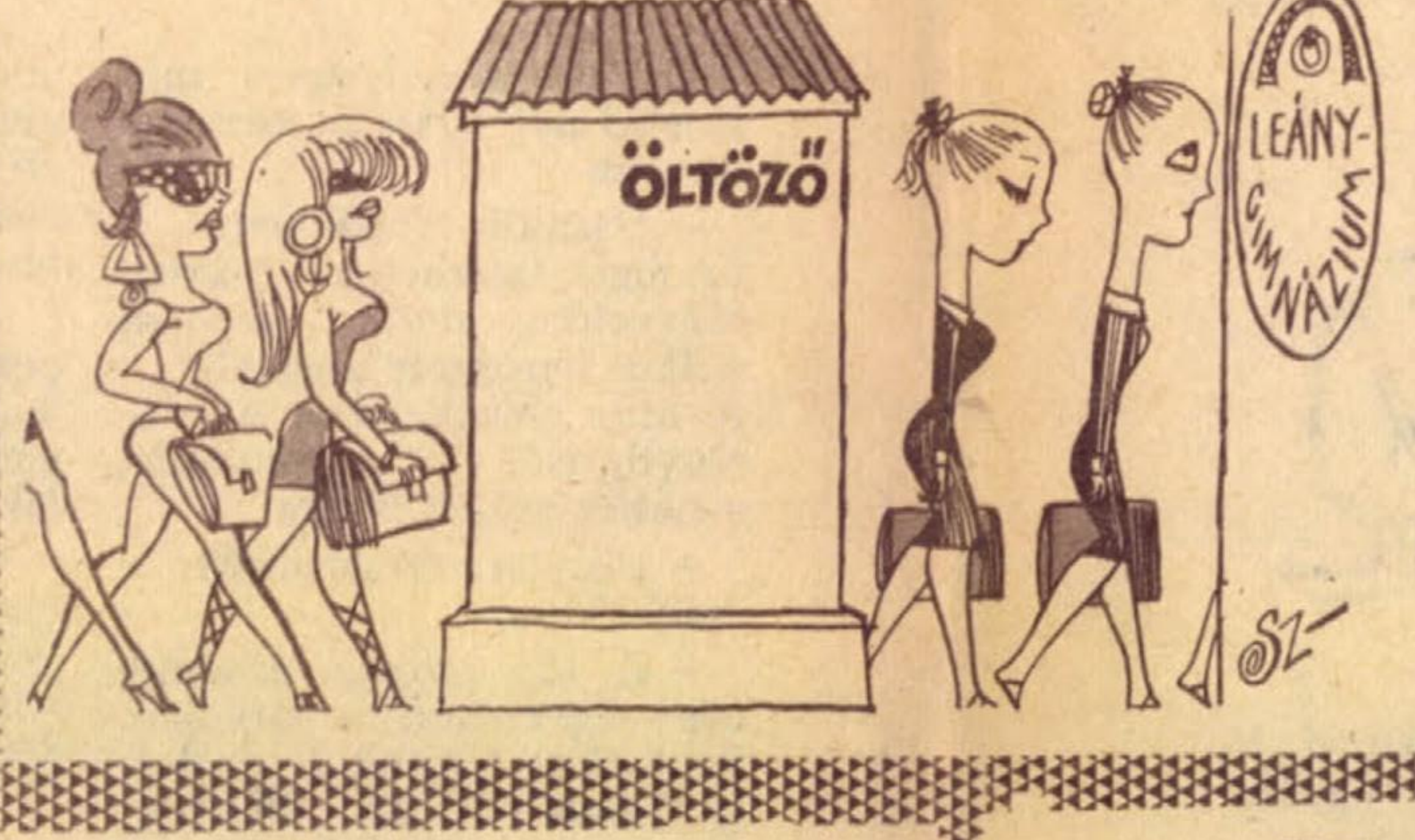

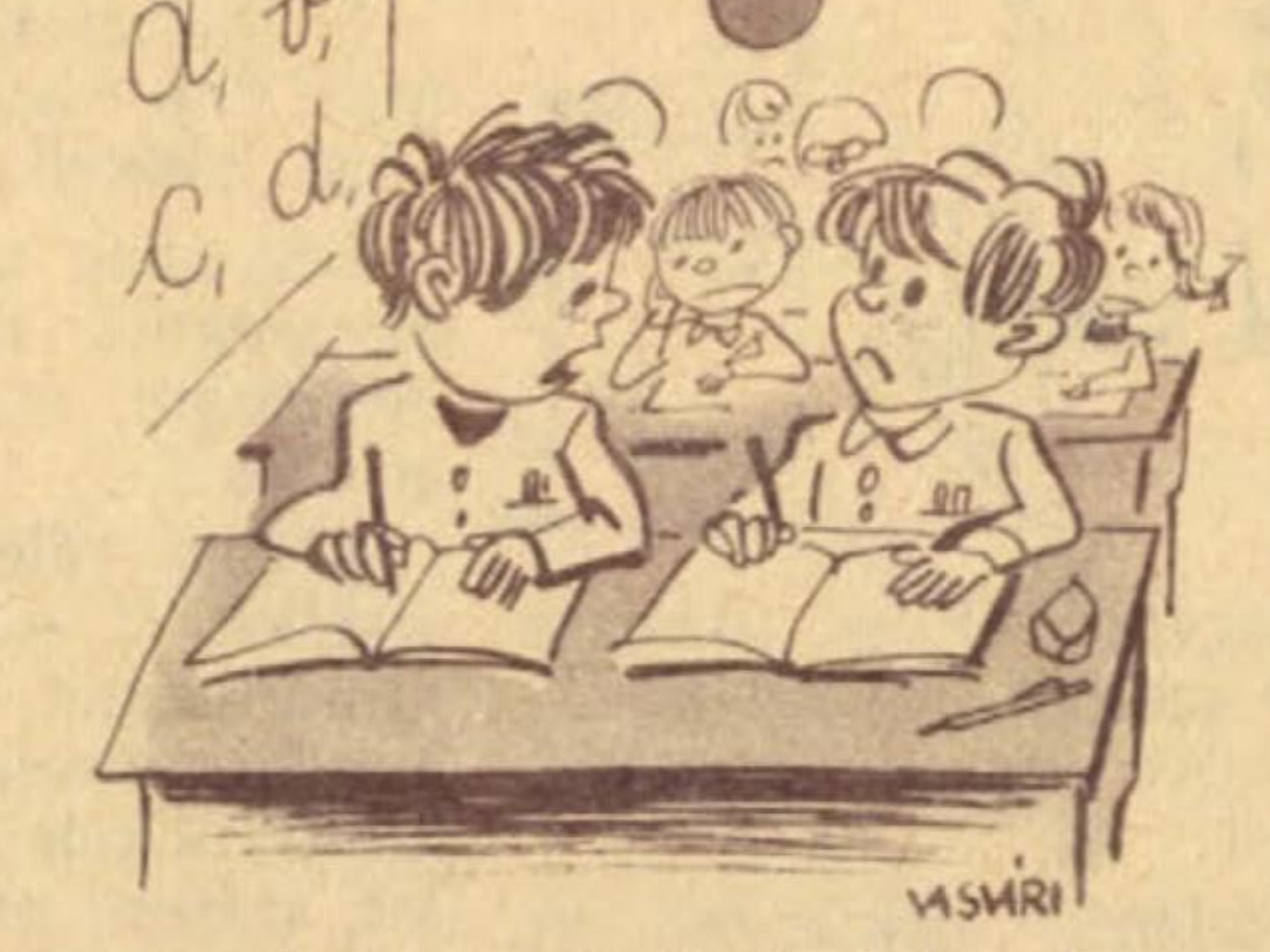

– Azzal akarnak átejteni minket, hogy ez életünk legboldogabb időszaka . . .

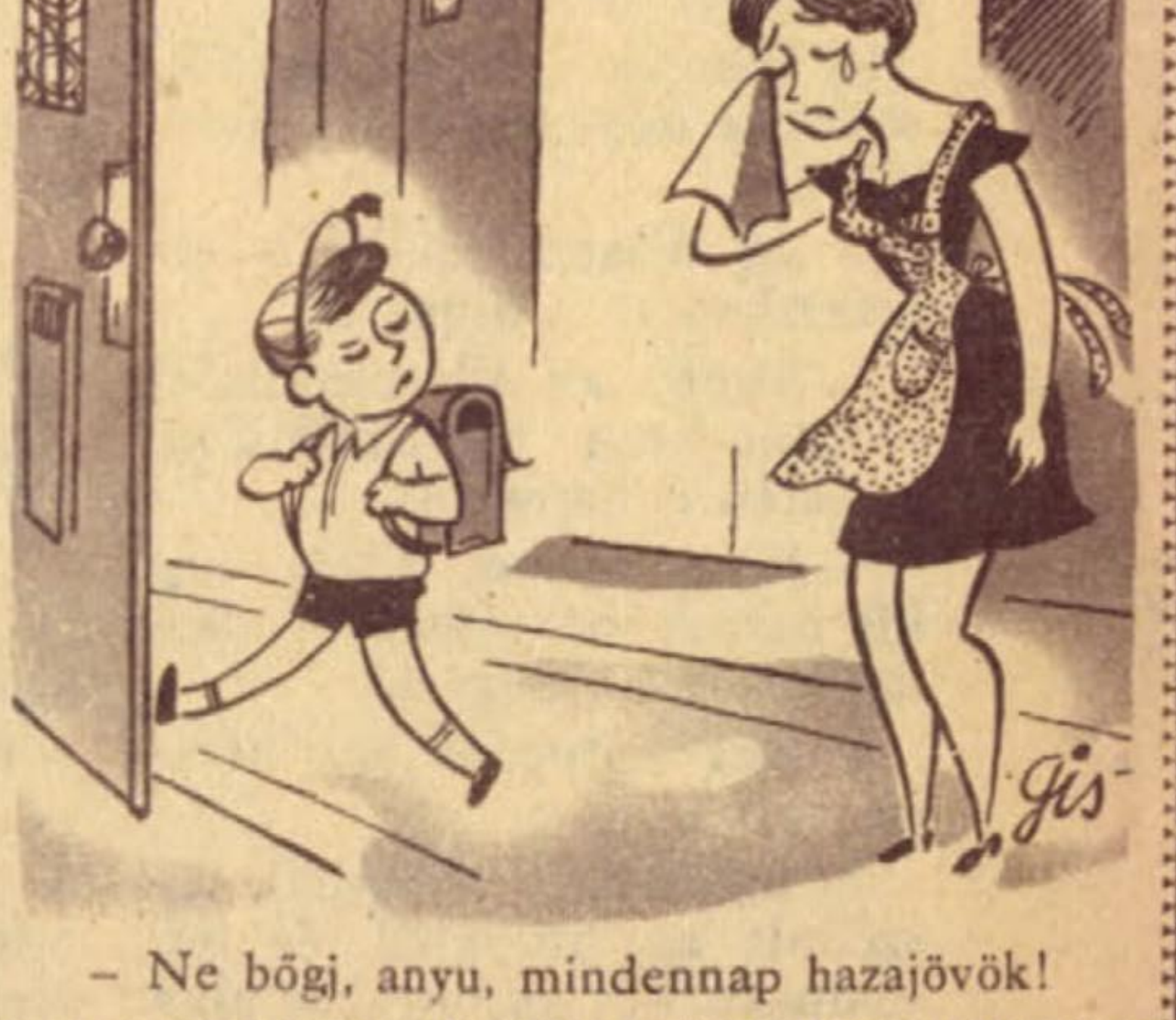

– Ne bőgj, anyu, mindennap hazajövök!

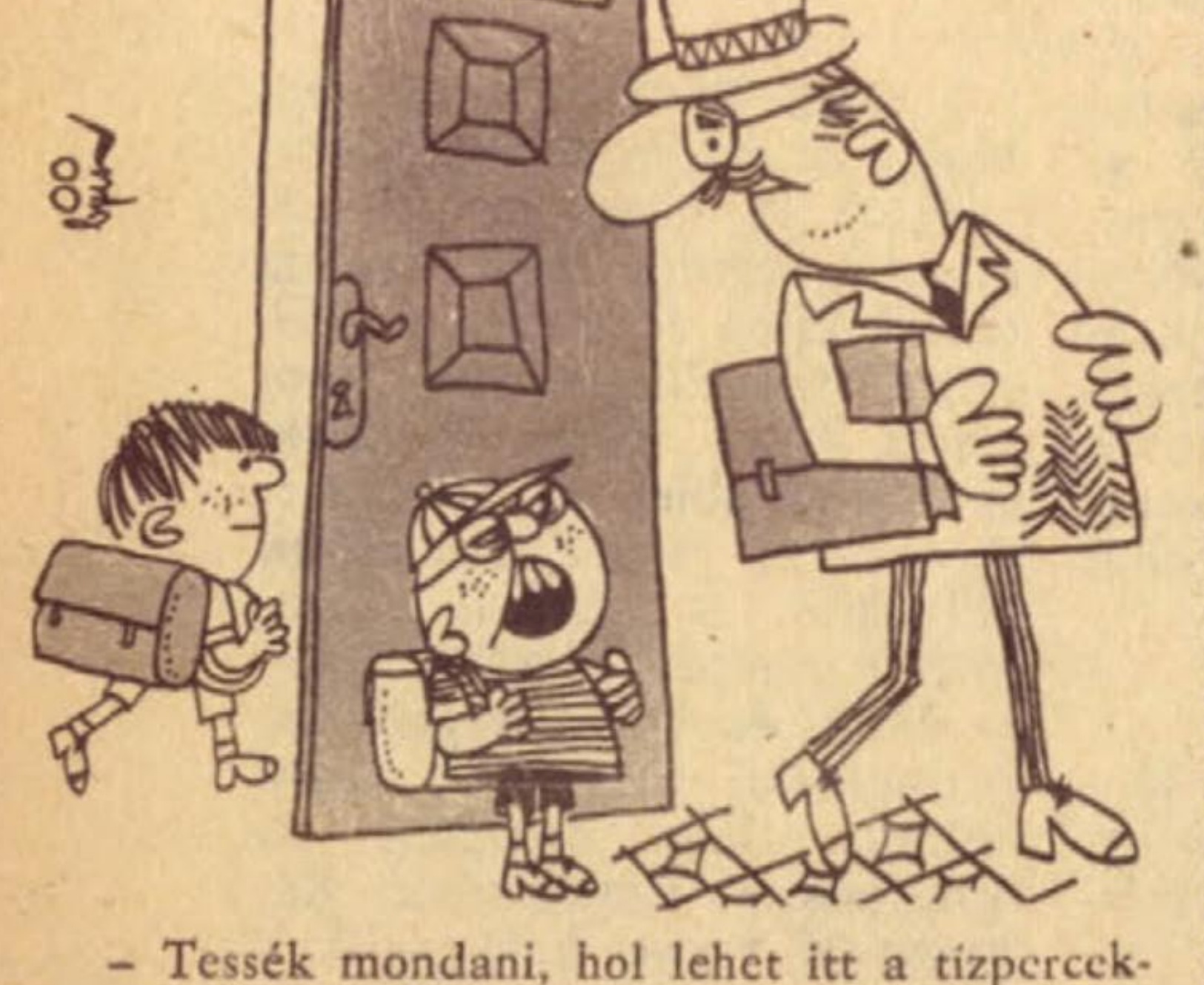

– Tessék mondani, hol lehet itt a tízpercekben feketét inni?

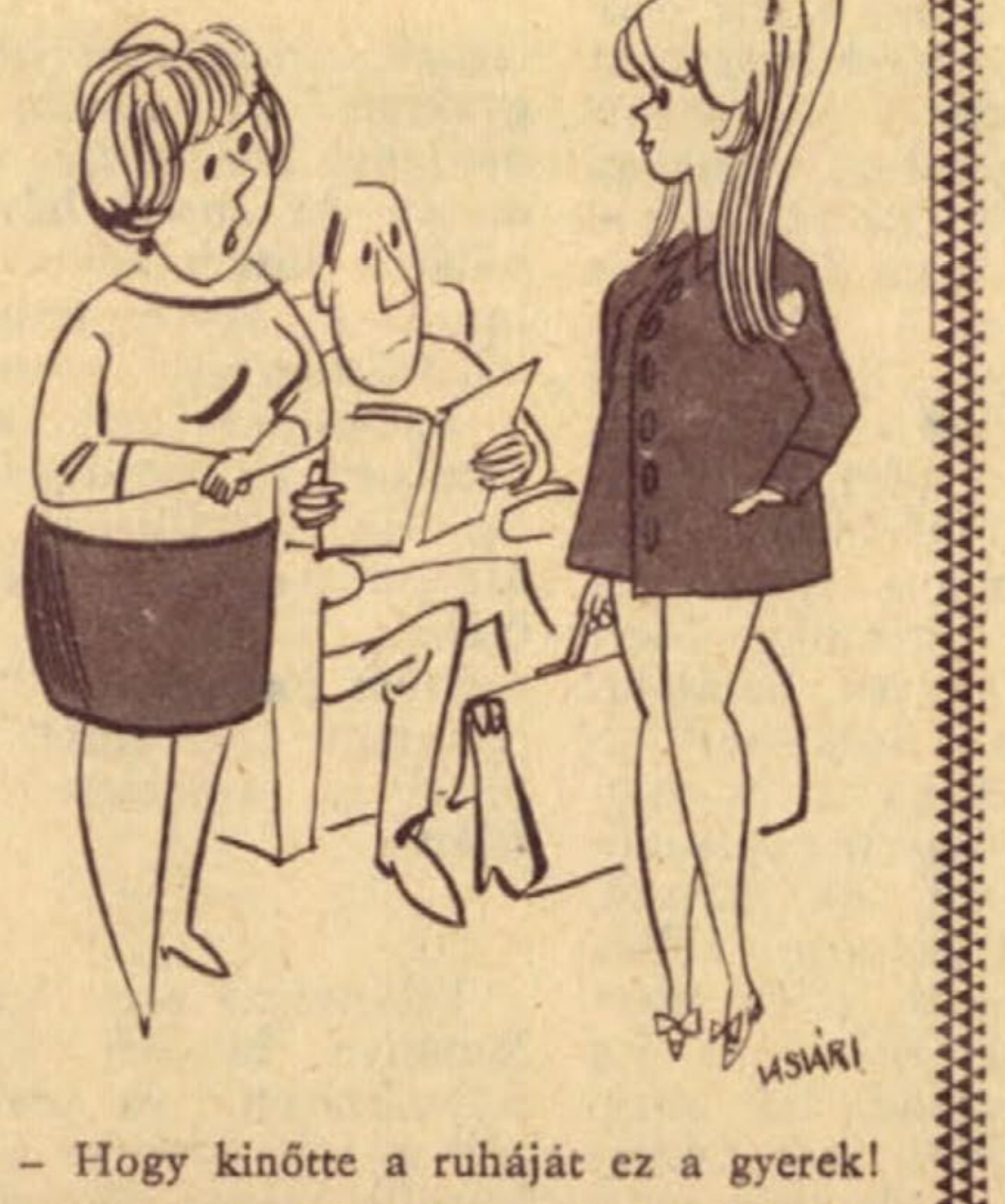

– Hogy kinőtte a ruháját ez a gyerek!

VENDÉGSÉGBEN

A modernül berendezett budai lakásban Jolán, a háziasszony, asztalra tette a párolgó húslevest:

– Jó étvágyat kívánok! – mosolygott kedvesen meghívott vendégeire, Évára, Bélára és Józsira. A társaság lázasan kanalazni kezdett, kivéve Bélát, aki aktatáskájában motozott, majd kis üvegcsét vett elő, s néhány kanálnyi levest öntött a fiolába, melyet óvatosan bedugaszolt. Csak ezután kezdett hozzá az étel elfogyasztásához. A társaság egy kicsit megütközve nézett rá, közömbös témákról beszélgetve, várták a következő fogást. A háziasszony bécsi szeletet helyezett a tányérokra. Mindnyájan jóízűen falatoztak, kivéve Bélát, aki aktatáskájából collstokot halászott elő, és megállapította: a hússzelet 9 x 7 centiméter nagyságú, aztán precíziós patikamérlegén lemérte az adag súlyát. Ezt követően ő is hozzálátott a bécsi szelet elfogyasztásához.

– Egészségetekre! – mondta Jolán és zöldszilvánit töltött a poharakba.

– Isten, isten! – koccantak össze a poharak. Béla is koccintott, aztán egy apró lombikba töltött az italból. A herendi porcelán kávéskészletbe Jolán forró, illatos feketét töltött. Ki-ki cigarettára gyújtva szürcsölgetett a koffeinból, Béla viszont furcsa alakú üvegcsébe mintát vett a kávéból is.

– Kis türelmet kérek – fordult a csodálkozó társasághoz. Különleges szerszámokkal vizsgált, csöveket kémlelt, matematikai képleteket jegyezgetett, aztán érces hangon megszólalt: – Megállapítom, hogy a levesbe az előírt zsiradéknak csak 21 százaléka került. A húsadag az előírtnál 8 dekával kisebb, a zöldszilváninak nevezett lőre egyszerű vizezett kocsisbor. Háziasszonyunk az előírt 6 gramm helyett mindössze 3 gramm alapanyagból készítette a kávét. Ha fizetnünk kellett volna a vacsoráért, fejenként mintegy 17 forinttal károsított volna meg minket a házigazda. Egyébként elnézést kérek a társaságtól, de elfelejtettem, hogy nem vagyok szolgálatban. A szórakozottságom az oka mindennek. Előbújt belőlem a népi ellenőr – hajolt meg Béla Jolán felé. A háziasszony még zavartabban mormolta vacsoravendégeinek:

– Ne haragudjatok, én is nagyon szórakozott vagyok. Kiment a fejemből, hogy ma szabadnapom van, és nem az étteremben szolgálom ki a vendégeimet.

Galambos Szilveszter

HIVATAL

Az Ön által bérelt lakás cca. 10 éve nem volt kifestve. Ismételten felszólítjuk, hogy a lakás festését május 31-ig annál is inkább eszközölje, mert ellenesetben szabálysértési eljárást indítunk Ön ellen. Kecsege Pál vezető házkezelő.

–□–

Kedves Öcsém! Soraid bizalmas közlésekre kényszerítenek – hadd használjam hát a hozzájuk illő, bizalmas megszólítást. Különben is régóta ismerjük egymást, és jó néhány évtizeddel idősebb vagyok nálad. Neked tán fogalmad sincs róla, mekkora iszonyat ilyen magános öregedőnek a festés és a vele járó herce-hurca. Hát még az én esetemben! Tízezer kötet könyvet kellene ide-oda cipelnem, régi, súlyos bútorokat tologatnom, falhoz erősített könyvállványokat szétszednem. De ami a legrettenetesebb: meg kéne szakítanom „Boldogság" című, bizonyára utolsó regényem írását. Az hát a kérésem: hadd festessek majd csak e munkám elkészülte után. Amikor már nem okoz bennem ideges remegést minden perc, amelyet el kell vonnom az írástól. Bízom benne, hogy tavaszra elkészül. Köszönettel és tisztelettel: Felhő Máté író.

–□–

Tekintettel arra, hogy bérleménye kifestésére szóbeli úton már két alkalommal haladékot adtunk, írásban hozzánk intézett újabb haladék kérelmét – a ház állagának megóvását tartva szem előtt – nincs módunkban teljesíteni. Amennyiben a festést előbbi felszólításunkban lefektetett határidőig (május 31.) nem eszközli, a szabálysértési eljárást megindítjuk. Kecsege Pál vezető házkezelő.

–□–

Kedves Öcsém – nem írtam meg neked a múltkor, hogy pénzem sincs a festetésre. Tehát nemcsak a festés idejére, hanem már jóval előbb abba kéne hagynom a „Boldogság" írását, hogy mindenféle, gyorsan pénzt hozó apróságot írjak – persze, idegesen és rémülten, amiért nem a „Boldogság"-ot írom. Említed a ház állagának megóvását. Szíveskedjél megnézni a ház külső falát: sok négyzetméternyi területen nincs rajta vakolat. Ott csakugyan rongálódik a ház. Nálam viszont hibátlan a fal, annyi vakolat se hull le, mint egy proton. Hát nagyon kérlek, ne dúljuk fel most az életem se szabálysértési eljárással, se festéssel. Rémülettel ébredek én enélkül is minden reggel: hátha ma már nem lesz erőm termelni. Köszönettel, tisztelettel, reménykedéssel: Felhő Máté.

–□–

Tekintettel arra, hogy bérleménye festését a mai napig sem eszközölte, figyelmeztetjük, hogy a szabálysértési büntetés megfizetése nem mentesítette a festés mielőbbi eszközlésének kötelezettsége alól, és felszólítjuk, hogy bérleménye festését július 15-ig annál is inkább eszközölje, mert ellenesetben kénytelenek leszünk felmondani Önnek a lakás bérletét és szükséglakrész kiutalását kérni az Ön számára. Közöljük továbbá, hogy az épület külső tatarozása mint hosszabb távlatú munkaprogram nem vonható párhuzamba a belsővel. Kecsege Pál vezető házkezelő.

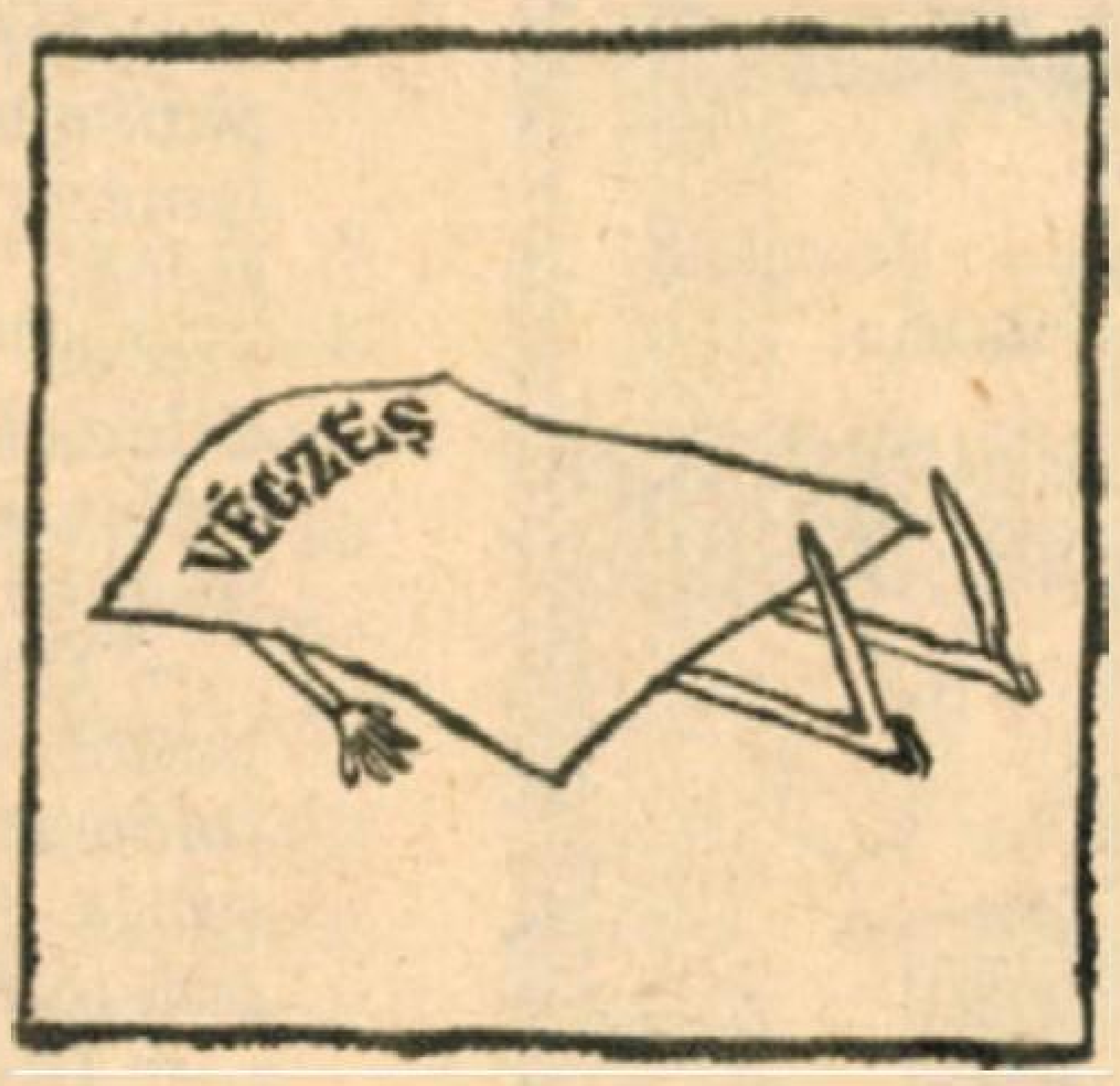

–□–

Édes Szívem! Hánytam az előbb az izgalomtól. Most már valamivel nyugodtabb vagyok. Azért szólítottalak „édes szívem"-nek, mert rettenetesen elhagyatottnak érzem magam. Bárcsak itt volnál, és láthatnám arcodon, hogy nem haragszol érte, sőt: örülsz neki. Hogy miért írok most neked: tudod. Hiszen ki tudná, ha nem Te? Közelebb érezlek magamhoz, mint az orvost, aki kivette az epém – olyan közel, mint állítólag az elítélt érezte a hóhért, aki majd lefejezi. De téged orvosnak akarlak tudni –, aki akkora lázat idéz elő bennem, hogy önkívületben tántorgok, de meg is sokszorozza e lázzal az életerőm. Mert dolgozom, kedves Barátom, dolgozom a „Boldogság"-on az izgalom ellenére is, amelyet első leveled óta állandósítasz bennem, és akarom, hogy tudjak dolgozni ebben a rémületben is, amely mostani leveled elolvasása óta vacogtat. Engedd hát meg, hogy ne kelljen megszakítanom munkám, és pénz után loholnom, bútorokat tologatnom, polcozatokat szétszednem, összeraknom. Nézd meg a ház külsején a vakolathíjas téglafoltokat, és gondolkozz! Az én lakásomban nem rongálódik semmi más, csak én. Szeretettel és el nem pusztítható bizakodással: Felhő Máté író.

–□–

Drága Palkóm! Te ház- és emberkezelők gyöngye! Ihajtyuhaj és hejretyutyutyú! Köszönöm, köszönöm, köszönöm! Mit mondjak még? Az első hét volt a legrettenetesebb. Július 15-étől 22-éig. Akkor még hittem, hogy csakugyan kiröpítesz az írói megsemmisülésbe, ha nem festetek. Az első héten nem is bírtam írni egyetlen sort se. Megroppantottál, te huncut, mint egy diót. De a második héten már emelkedni kezdett a dió barna mellkasocskája: hátha mégse roppantod egészen össze. A harmadik héten már ment a munka is – csak a postás lépéseire kezdtem remegni: hátha mégis hoz tőled valami véglegeset, szörnyűt. A negyediken már orrot mutattam az erkélyajtónak is, a gáztűzhelynek is. Mert – most már megmondhatom, már nem tekintheted zsarolásnak – az első hetekben gyakran nézegettem őket: melyiket szeressem szükség esetén. Az ötödik héten már hálát is adtam neked gondolatban a nagy és érdekes félelemélményért, most pedig, a hatodikon, már össze se rezzenek, ha becsönget a postás. Ha elkészült a „Boldogság", bemegyek hozzád, megölellek, élőszóval is megköszönöm jóságod, és vidáman jelentem: „Festetek!" Tisztelettel és szeretettel: Felhő Máté.

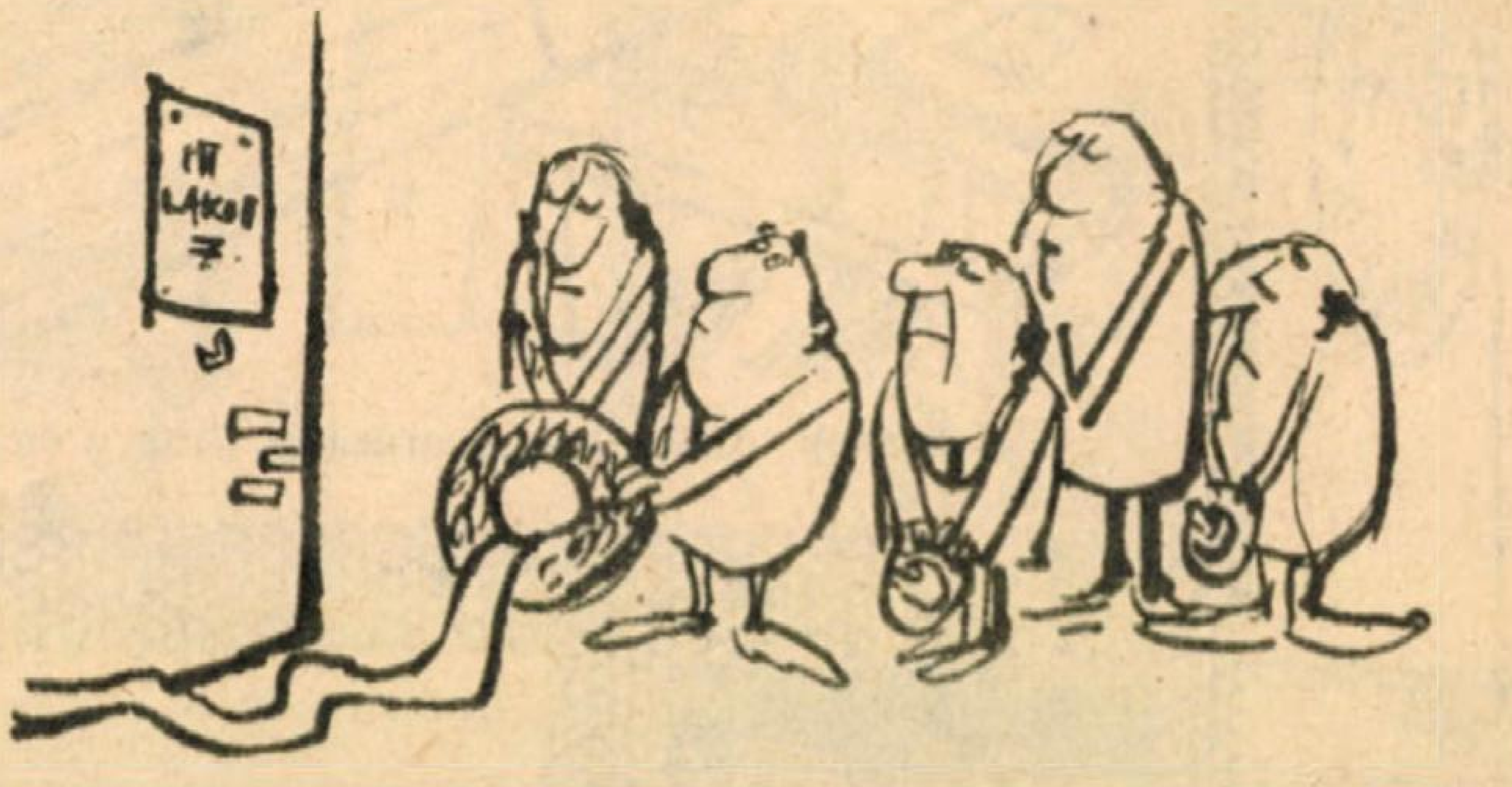

–□–

Tekintettel arra, hogy bérleménye festését többszöri felszólításunk és szabálysértési eljárás ellenére sem eszközölte, lakása bérletét azonnali hatállyal felmondjuk, és felszólítjuk, hogy a bérleményből legkésőbb szeptember 30-ig költözzék ki. Kecsege Pál vezető házkezelő.

–□–

Felhő Máté Hujhuj utca 7. IV. 7. sz. alatti bérlő részére kiutaljuk a Nesze köz 1. fsz. 54. sz. alatti lakrészt, és felszólítjuk, hogy azt legkésőbb október 5-ig annál is inkább foglalja el, mert ellenesetben újabb lakrész kiutalása nincs módunkban. Kerületi Lakásügyi Osztály.

–□–

Tekintettel arra, hogy a Hujhuj utca 7. IV. 7. sz. alatti önkéntes haláleset által megüresedett lakásban Házkezelőségünk az új bérlő beköltözése előtt festést kíván eszközölni, kérjük a Hagyatéki Hivatalt, hogy az elhunyt Felhő Máté bérlő ingóságait minél előbb elszállíttatni szíveskedjék. Kecsege Pál vezető házkezelő.

–□–

Tisztelt Házkezelőség! Értesítjük, hogy folyó évi augusztus 30-án, Felhő Máté halálának tizedik évfordulóján emléktáblával jelöljük meg az író egykori lakóházát. Kérjük a t. Házkezelőséget, hogy szíveskedjék erre az időpontra a ház homlokzatának legalább azt a részét bevakoltatni, ahova az emléktábla kerül, és szíveskedjék, képviseltetve magát a leleplező ünnepségen, az emléktáblát átvenni. A „Húzd, ki tudja . . .?" Irodalmi Egyesület emléktábla-részlege.

–□–

Tisztelt Emléktábla-részleg! Noha az épület külső tatarozása mint hosszabb távlatú munkaprogram csak tavaszi terveinkben szerepel, a földszinti falterületet aug. 30-ra soron kívül rendbe hozzuk, az emléktáblát az ünnepségen rövid beszéd keretében átvesszük, és a ház nagy halottját méltán megillető kegyelettel és gondossággal folyamatosan ügyelünk majd annak állagi épségére és mindenkori tisztaságára. Kecsege Pál vezető házkezelő.

Leszkai András

Mindenféle

A sznobnak minden tetszik, amit nem ért.

Nemcsak az ökölvívás, a futás is önvédelmi sport.

Ha a bohócnak hatalma lenne, már nem lehetne rajta nevetni.

Megváltani nem lehet az embert, csak békében hagyni.

Káin sem szerette a meddő vitát.

A puszta kéz is veszélyes lehet, nemcsak a hidrogénbomba.

X becsületes is tud lenni, ha már nincs más választása.

Erős ellenféllel szemben gyakoribb a bölcs önmérséklet.

F. L.

Szabadtéri hangverseny

Barát József rajza

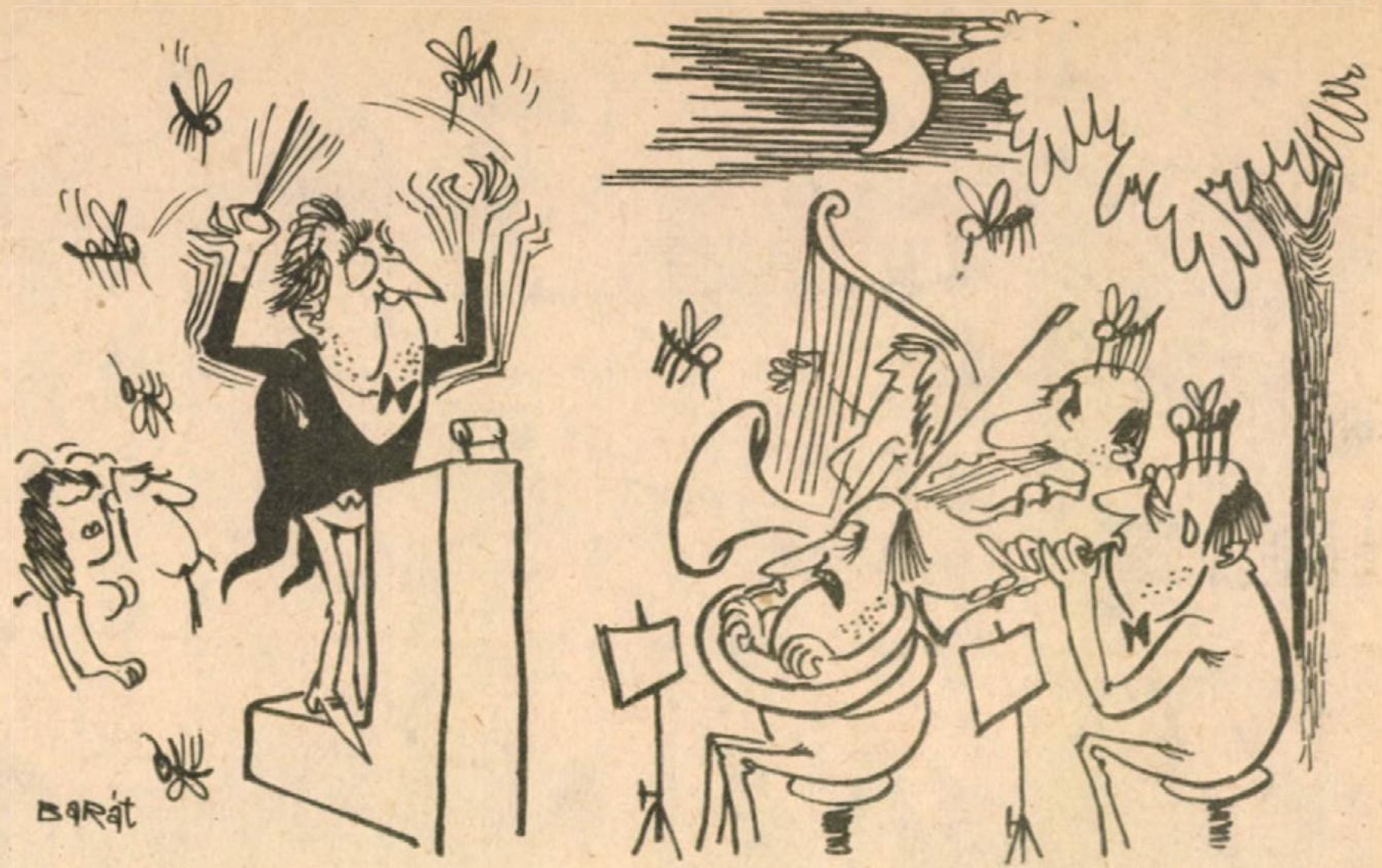

– Szerencsés ember, elkergetheti a szúnyogokat . . .

Idegenvezetés

— Bemutatom maguknak vállalatunk kedves vendégét, Havranek urat Prágából — mondta a főnök, amikor Kovács Gézával együtt beléptünk a szobájába.

Barátságos mosollyal hatalmas, szőke férfi emelkedett fel egy fotelből, kezet fogtunk, elmormoltuk nevünket, és vártuk a fejleményeket.

— Maguk ketten kellemes megbízatást kapnak ma délutánra — közölte velünk a főnök. — Rendelkezésükre bocsátom a gépkocsit, járják be Budát és Pestet, mutassák meg Havranek úrnak szép fővárosunk látnivalóit. Megkönnyíti a feladatukat, hogy ő már járt Pesten, és jól beszél magyarul. A végén — halkította le a hangját — esetleg még be is ülhetnek valahová, fogyaszthatnak is száz forinton alul, a számlát majd csatolják az elszámolásukhoz.

Udvarias búcsúzkodás, távozás. Az autóban azt ajánlottuk Havraneknak, hogy először talán a Halászbástyára menjünk fel.

Örömmel egyezett bele, felrobogtunk, a Mátyás-templom mellett álltunk meg, kiszálltunk, a mellvédhez ballagtunk.

Havranek csendesen élvezte a pazar kilátást.

Géza oldalba bökött.

— Mesélj már neki valamit! — súgta.

— Mit meséljek?

— Hát amit ilyenkor kell. Hogy miket lehet látni innen, mi miről híres történelmileg, és egyebek.

— Az ott az Országház — hívtam fel vendégünk figyelmét. — Nagyon nagy. Ami a tetején van, az a kupolája.

— Gyönyörű, impozáns épület — mondta őszinte elragadtatással Havranek. — Ha jól tudom, 1884-ben kezdték építeni, Steindl Imre tervei alapján, neogótikus stílusban. Ott tanácskoznak az önök országgyűlési képviselői, szám szerint háromszázharmincnyolcan.

— És a Lánchídhoz mit tetszik szólni? — kapcsolódott a beszélgetésbe Géza, hogy ő is kalauzolja a vendéget. — A Duna két partját köti össze!

— Elragadó! — lelkendezett Havranek. — Csak gratulálhatok önöknek ehhez a nagyszerű alkotáshoz, Budapest első állóhídjához, amelyet Széchenyi István gróf kezdeményezésére és Clark Tierney William tervei alapján Clark Ádám angol mérnök készített el 1842 és 1849 között. Hossza 375 méter, középső támaszköze 203 méter. Ha nem tévedek, 1914-ben Howe-féle acél merevítőtartóval erősítették meg az eredetileg fából készült pályatartó szerkezetet.

— Igazán? — kérdeztem csodálkozva. — Azelőtt tényleg fából volt a pályatartó szerkezet?

— Bizony — bólintott Havranek. — Aztán a német fasiszták 1945-ben felrobbantották.

— Pontosabban mikor is? — érdeklődött Géza.

— A január tizenhetedikéről tizennyolcadikára virradó éjszaka, önök viszont négy év múltán már újjá is építették. Még csak annyit, hogy az első híd vasszerkezetének súlya 2139 tonna volt, a mostanié 5194 tonna.

A további idegenvezetés során még felettébb tanulságos dolgok derültek ki a Bazilikáról, a Margitszigetről, a Televízió Szabadság téri épületéről, a Várról stb.

Sajnos, az idő repült, Havranek úrnak ment a vonata, de megígérte, hogy jövőre is eljön, akkor majd múzeumokba, színházakba kalauzoljuk, hadd tudjunk meg azokról is minél többet, elvégre a mi csodálatos Budapestünkről van szó.

Kürti András

Szórakozott orvos

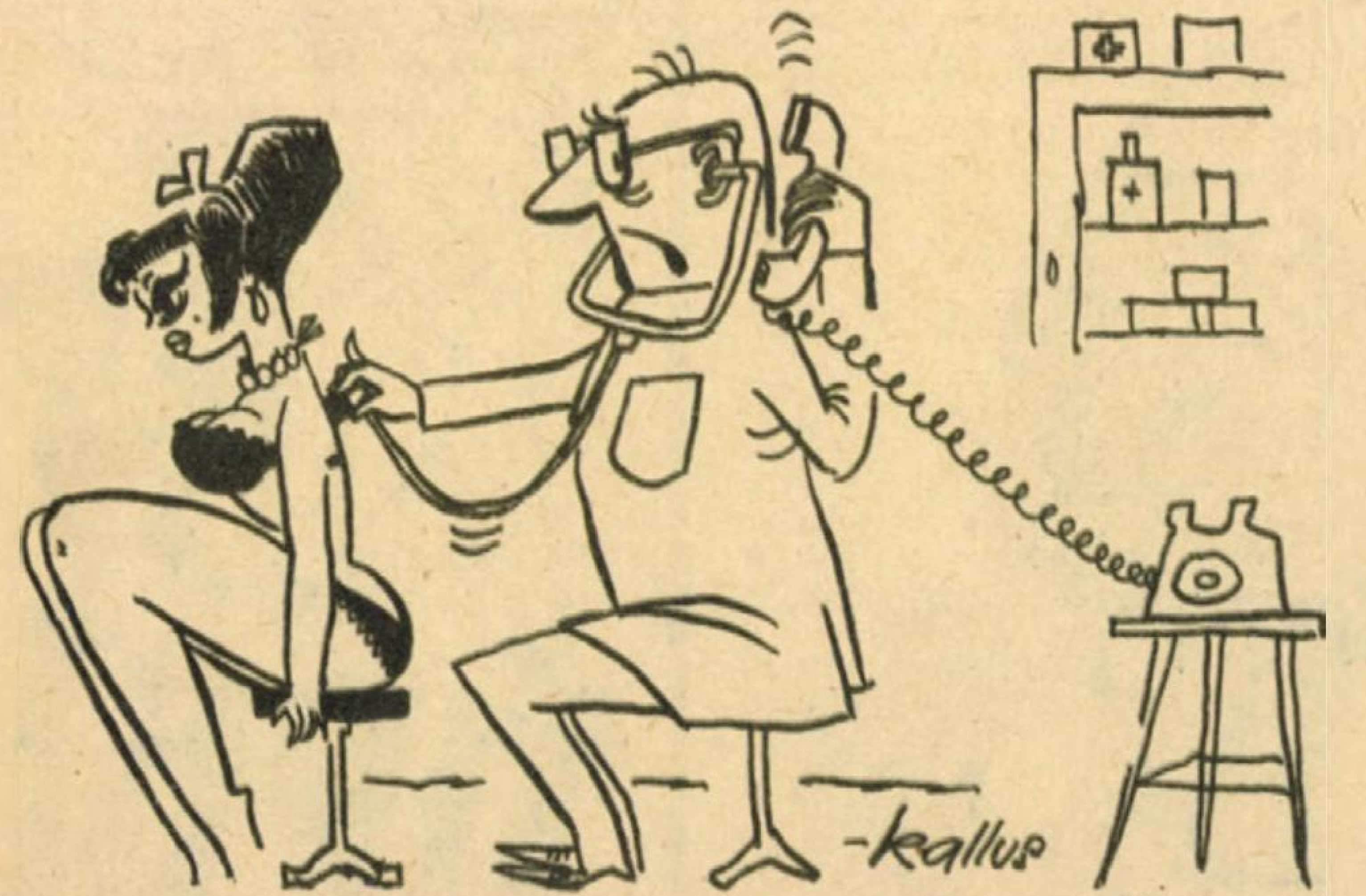

– Tessék várni, a másik vonalon beszélek! . . .

Könnyebb megoldás

Szegő Gizi rajza

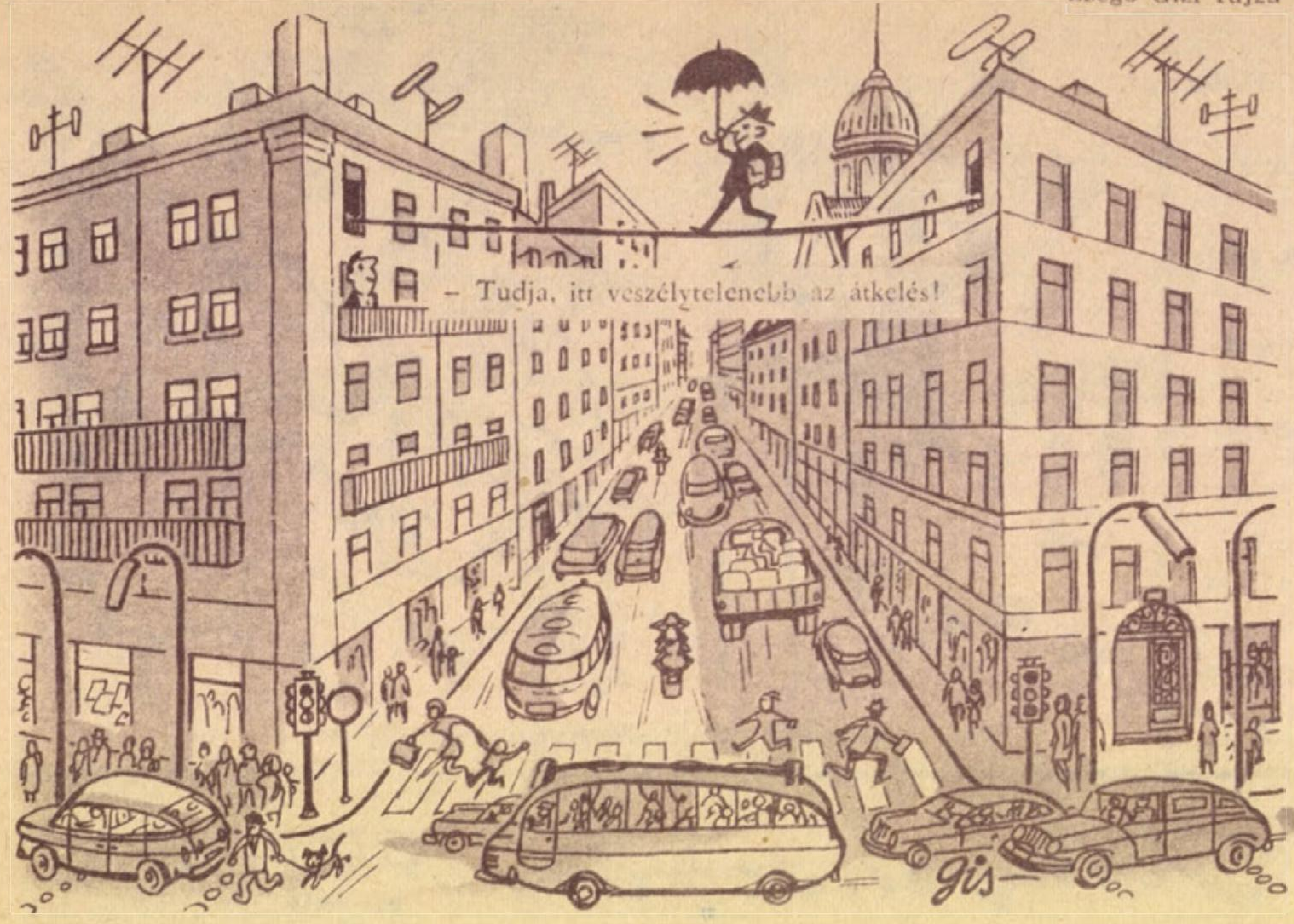

– Tudja, itt veszélytelenebb az átkelés!

Hosszú film

– Közben férjhez mentem!

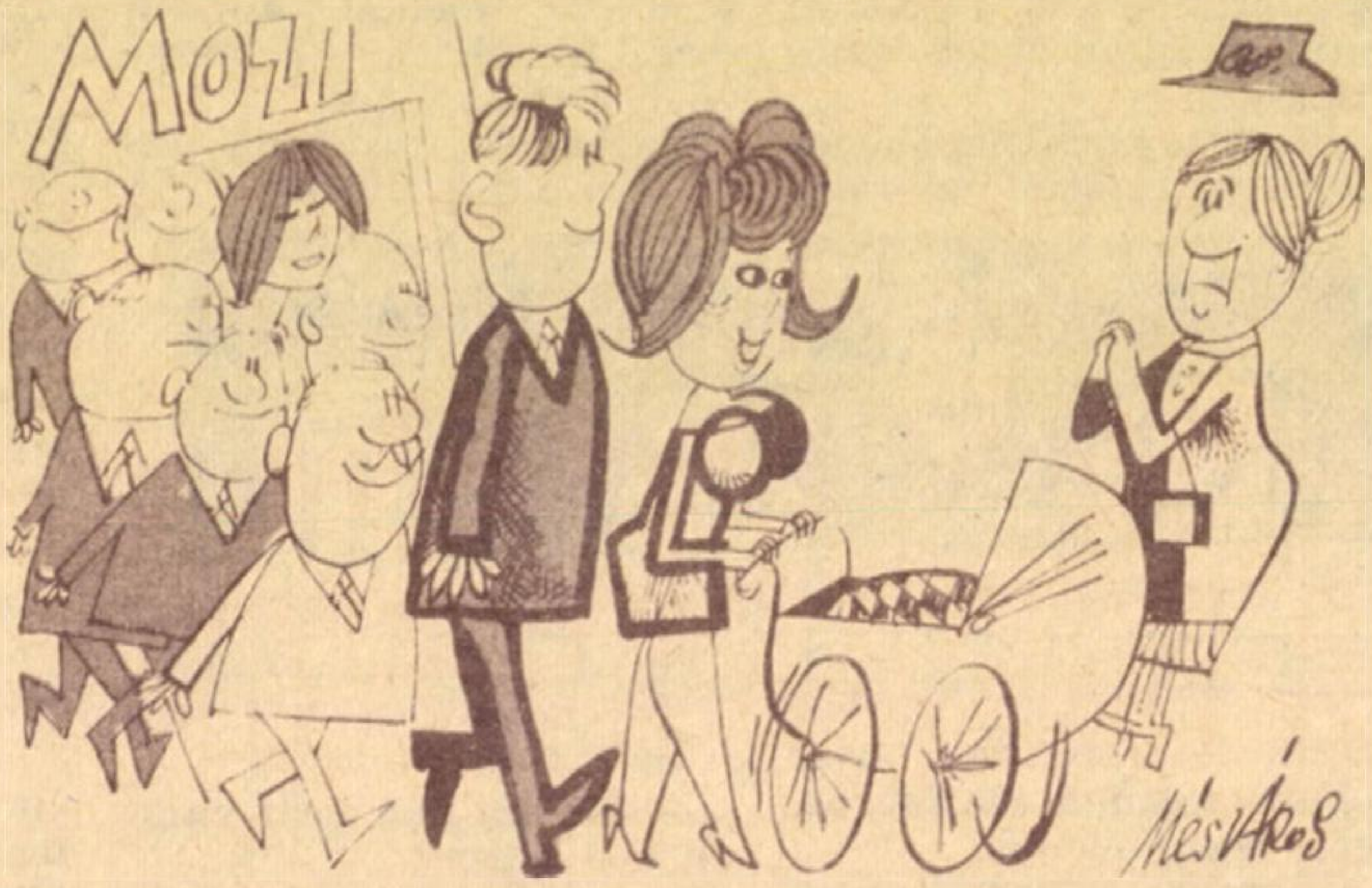
MOZI
Mésváros

Fegyelmi tárgyalás

Hegedűs István rajza

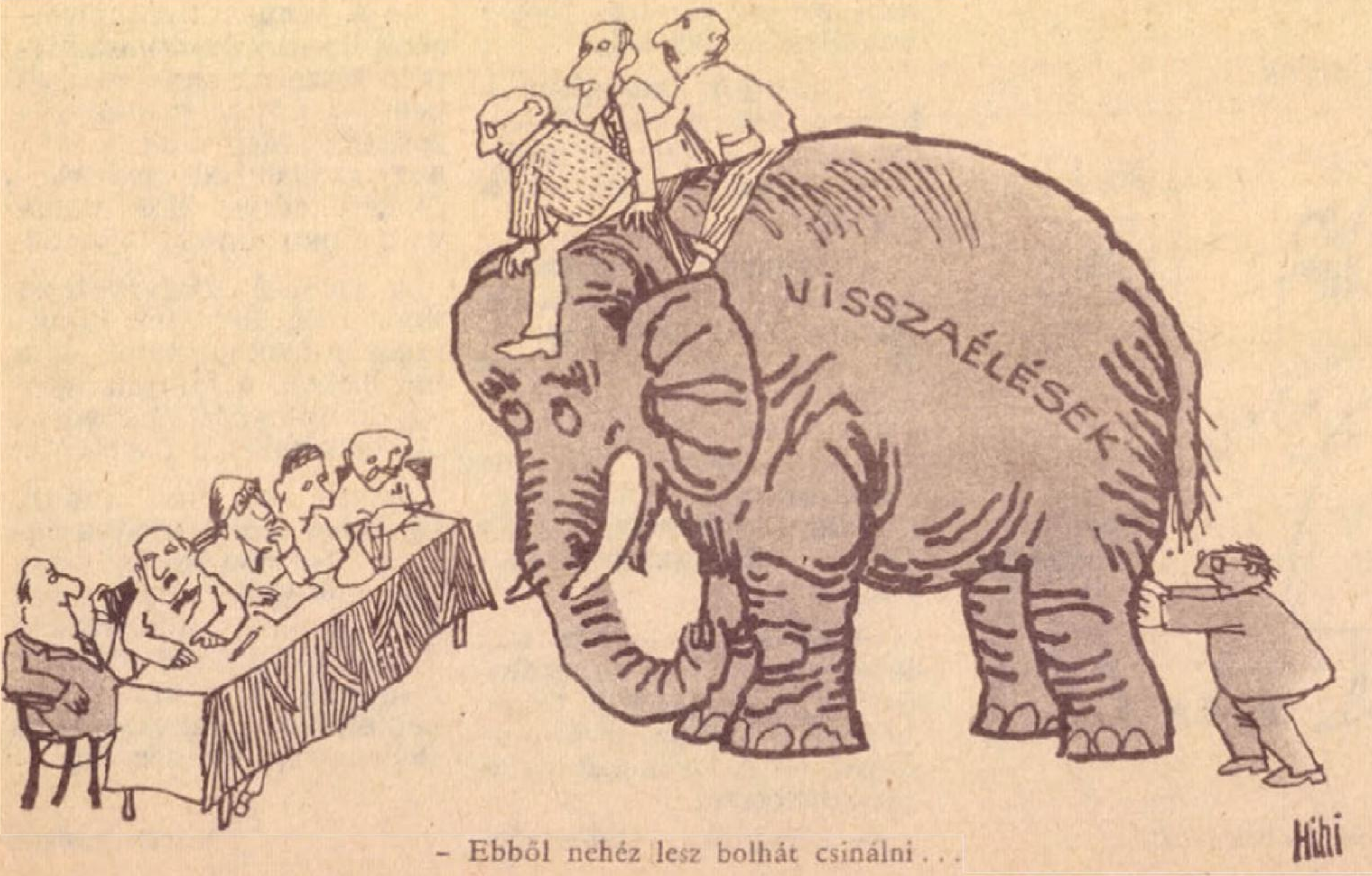
VISSZAÉLÉSEK
Hihi

– Ebből nehéz lesz bolhát csinálni . . .

E HETI

-Mondd csak! Mivel mosod a holmidat?

-A dupla hatásu SUPER MOS6 általános mosókrémmel

Segítek mosogatni!

TIP67 folyékony mosogató szerrel

HIRDETÉSEINK

Aranykeze van!

camea

kézápoló
óvja, finomítja

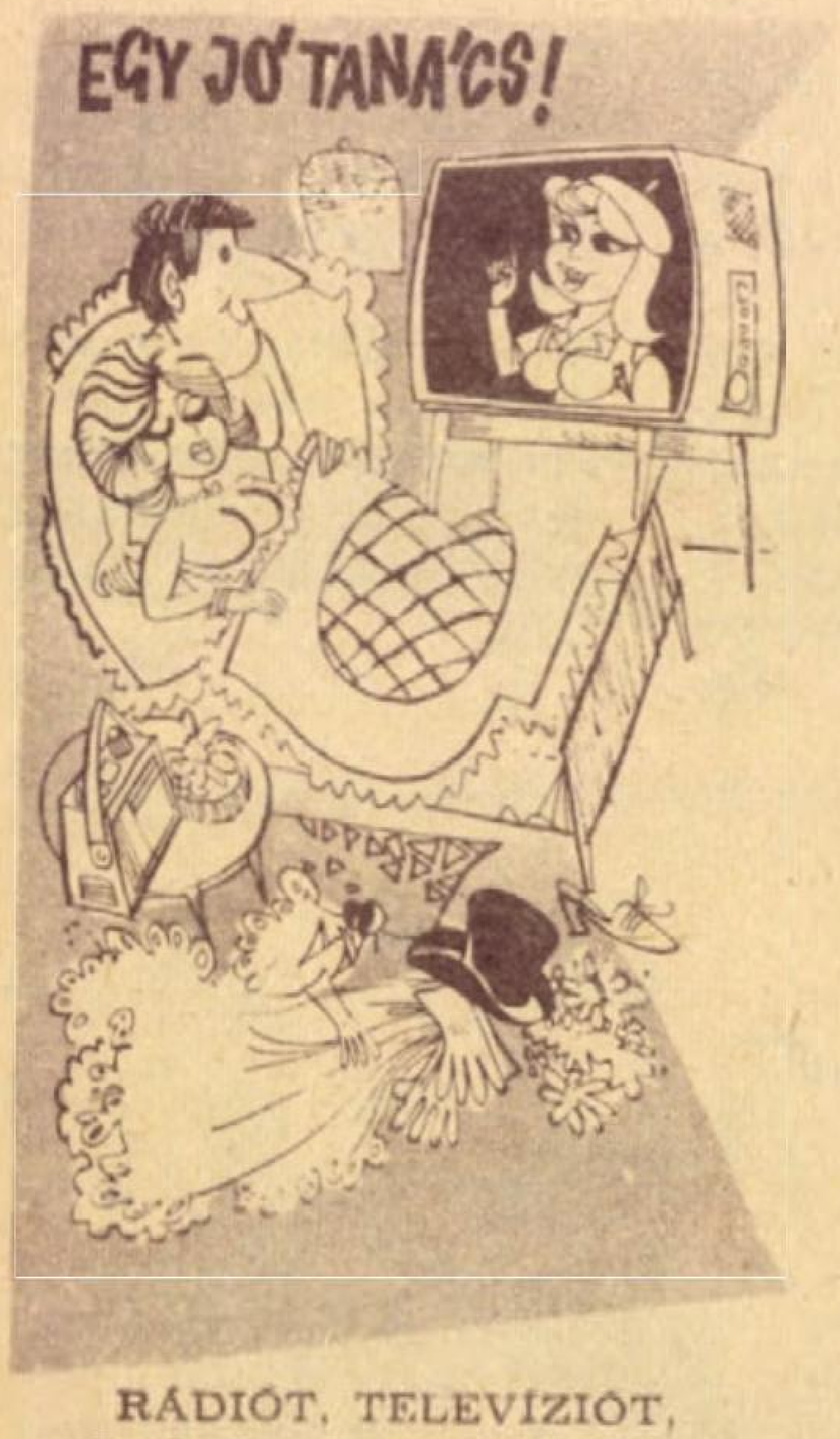
EGY JÓ TANÁCS!

RÁDIÓT, TELEVÍZIÓT,
HŰTŐGÉPET, ELEKTROMOS
HÁZTARTÁSI GÉPET
CSAK GELKÁNÁL
ÉRDEMES JAVÍTTATNI!
Hibajelentés:
Budapesten 33-33-33 telefonon

PESTI SZABADTÉRI JÁTÉKOK

Fülöp György rajzai

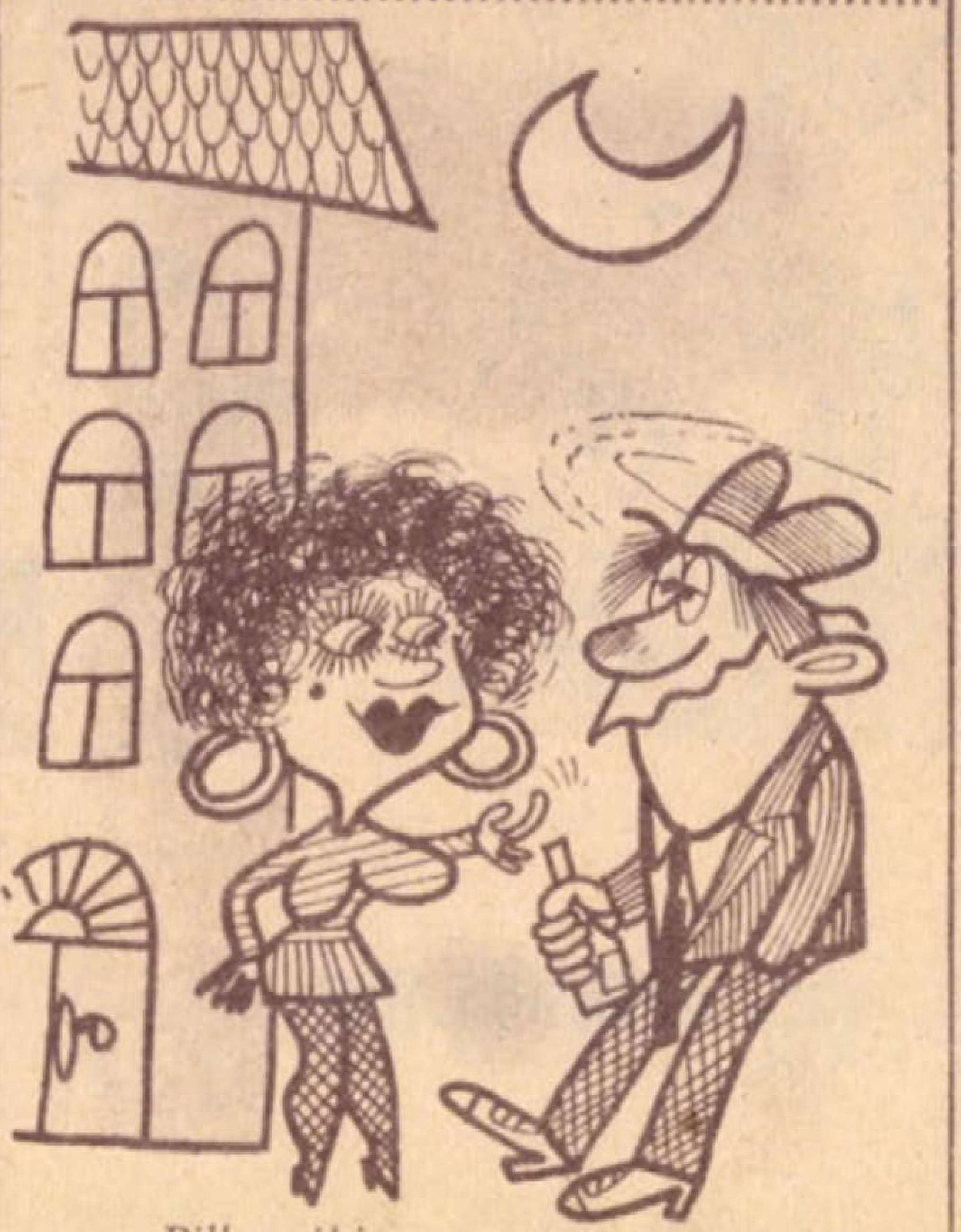

Pillangókisasszony

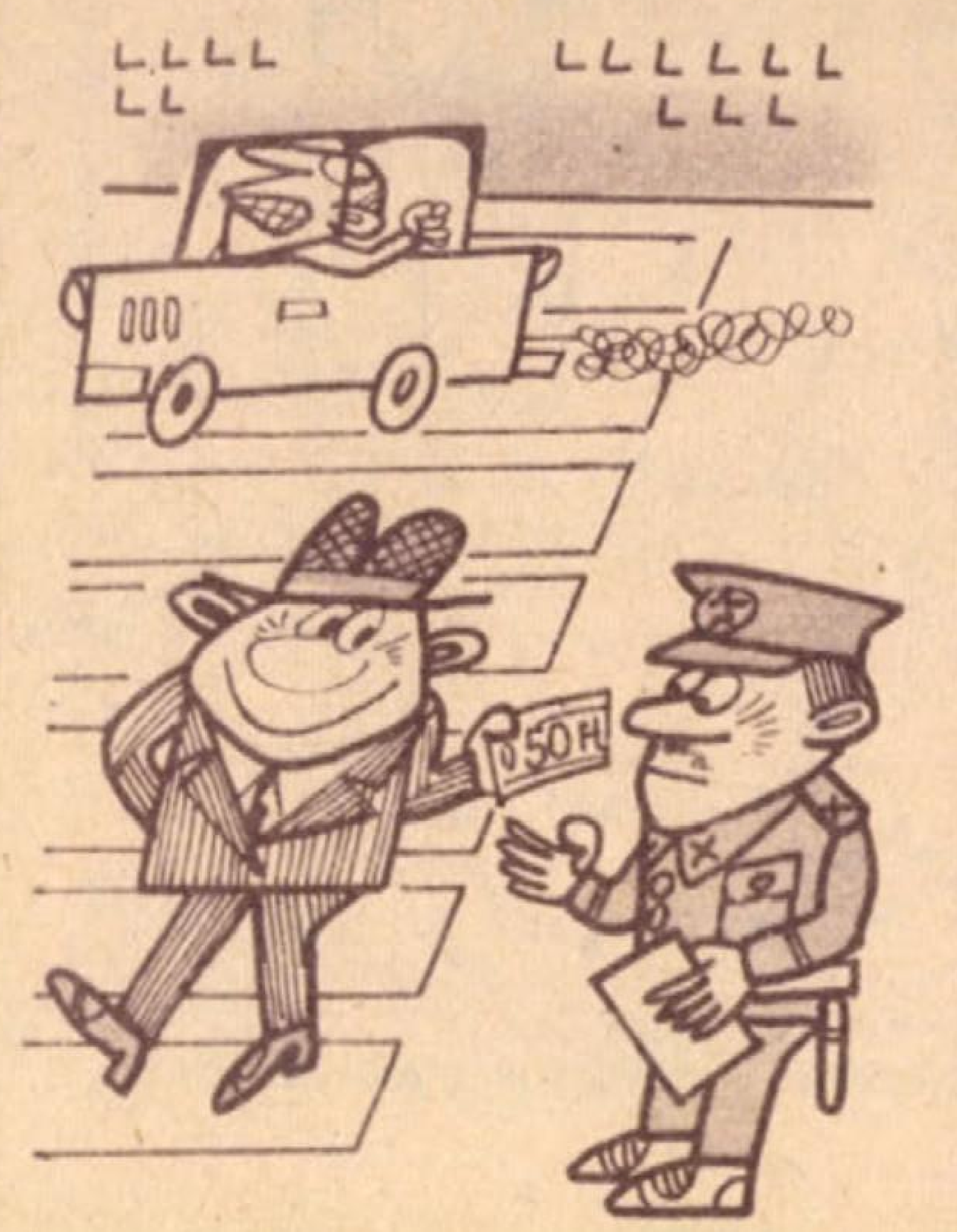

Bohémélet

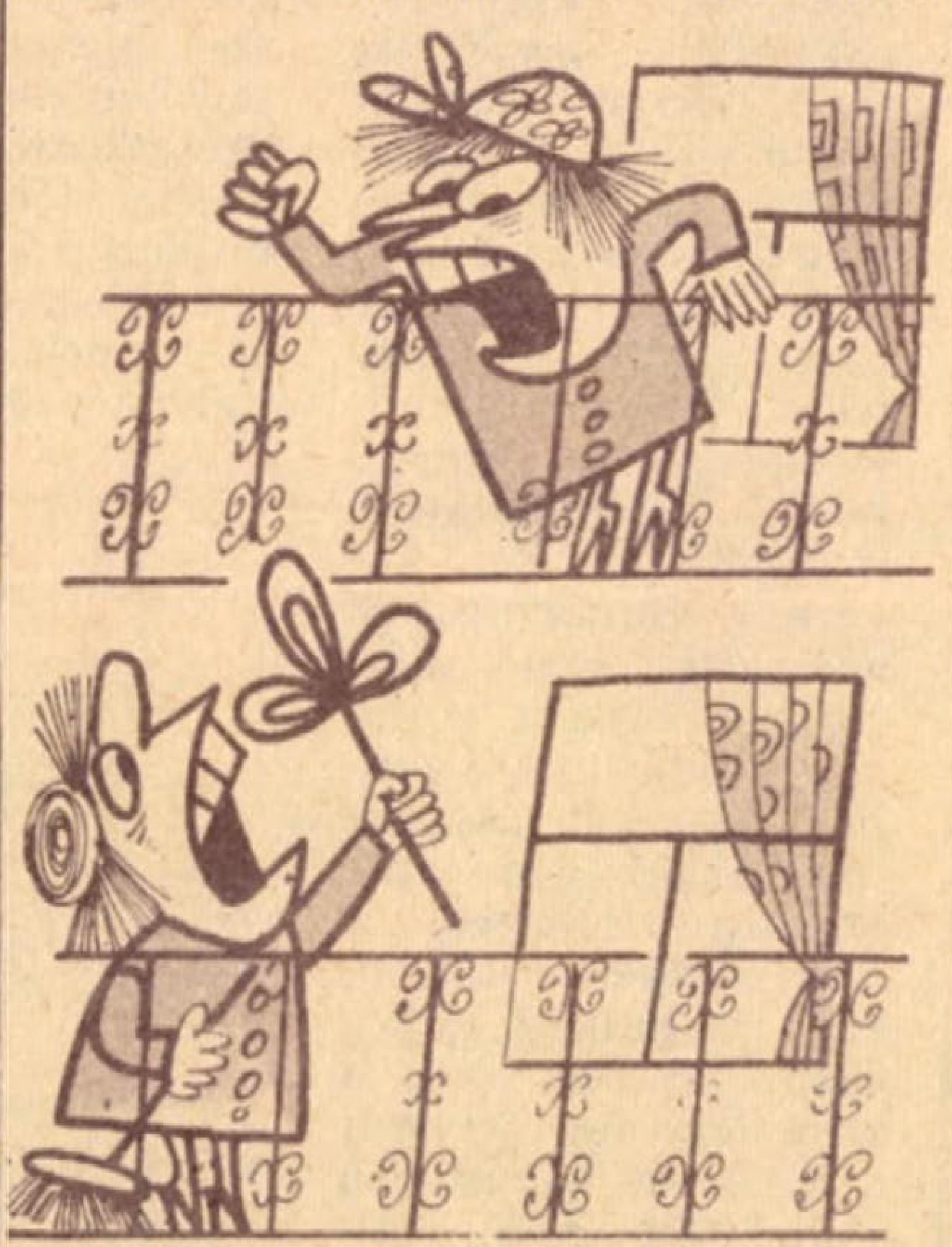

Windsori víg nők

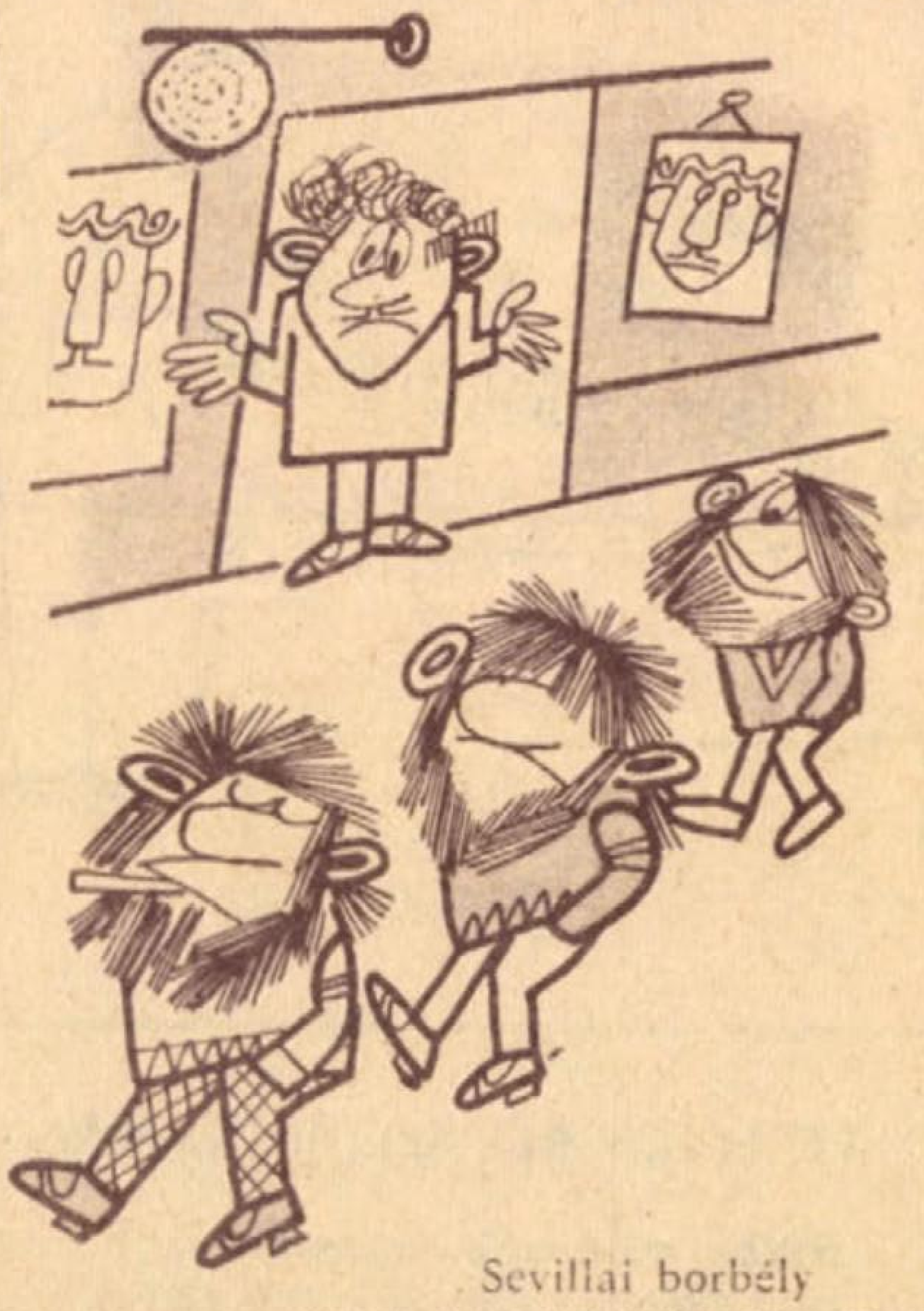

Sevillai borbély

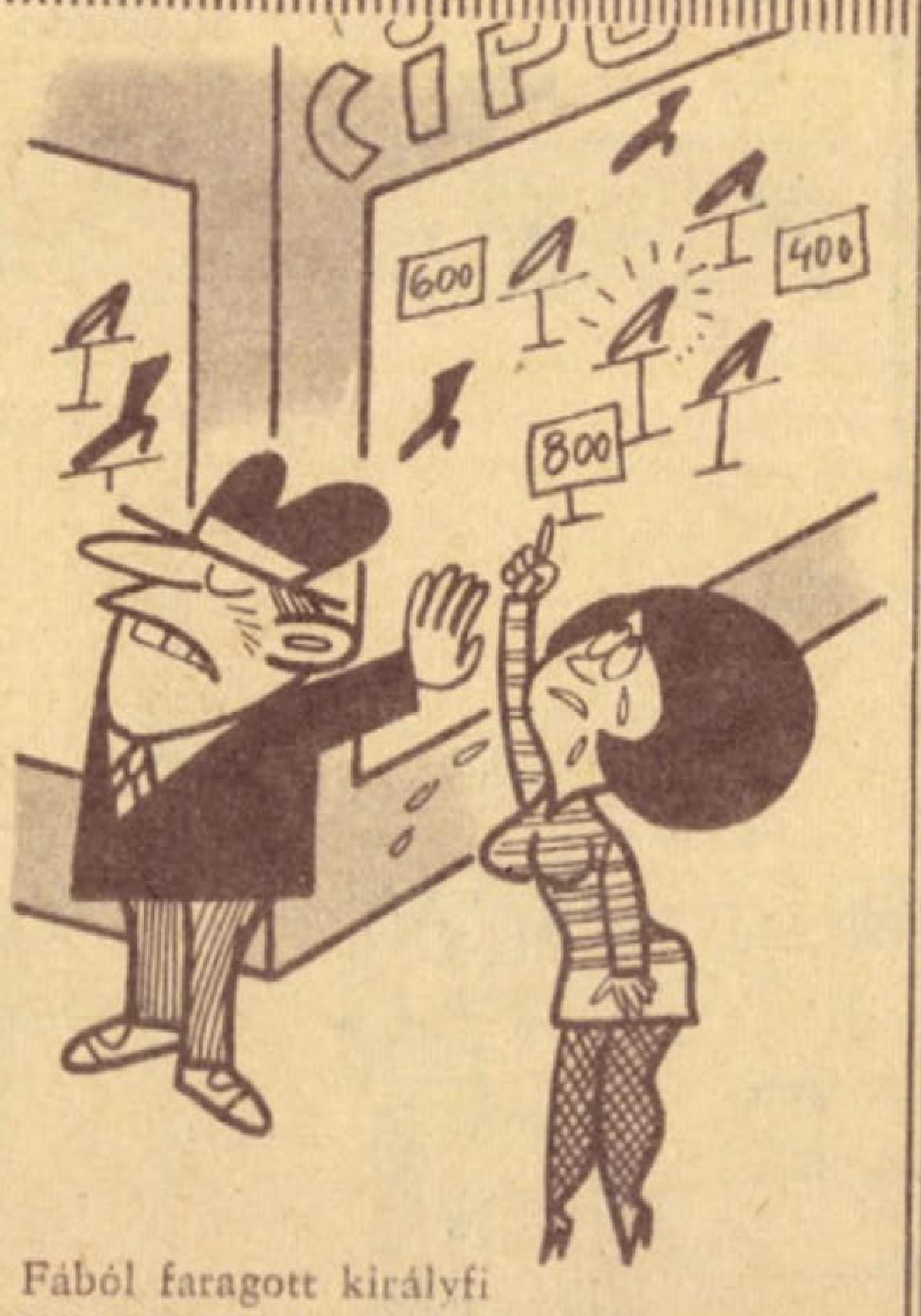
CIPŐ
600
400
800

Fából faragott királyfi

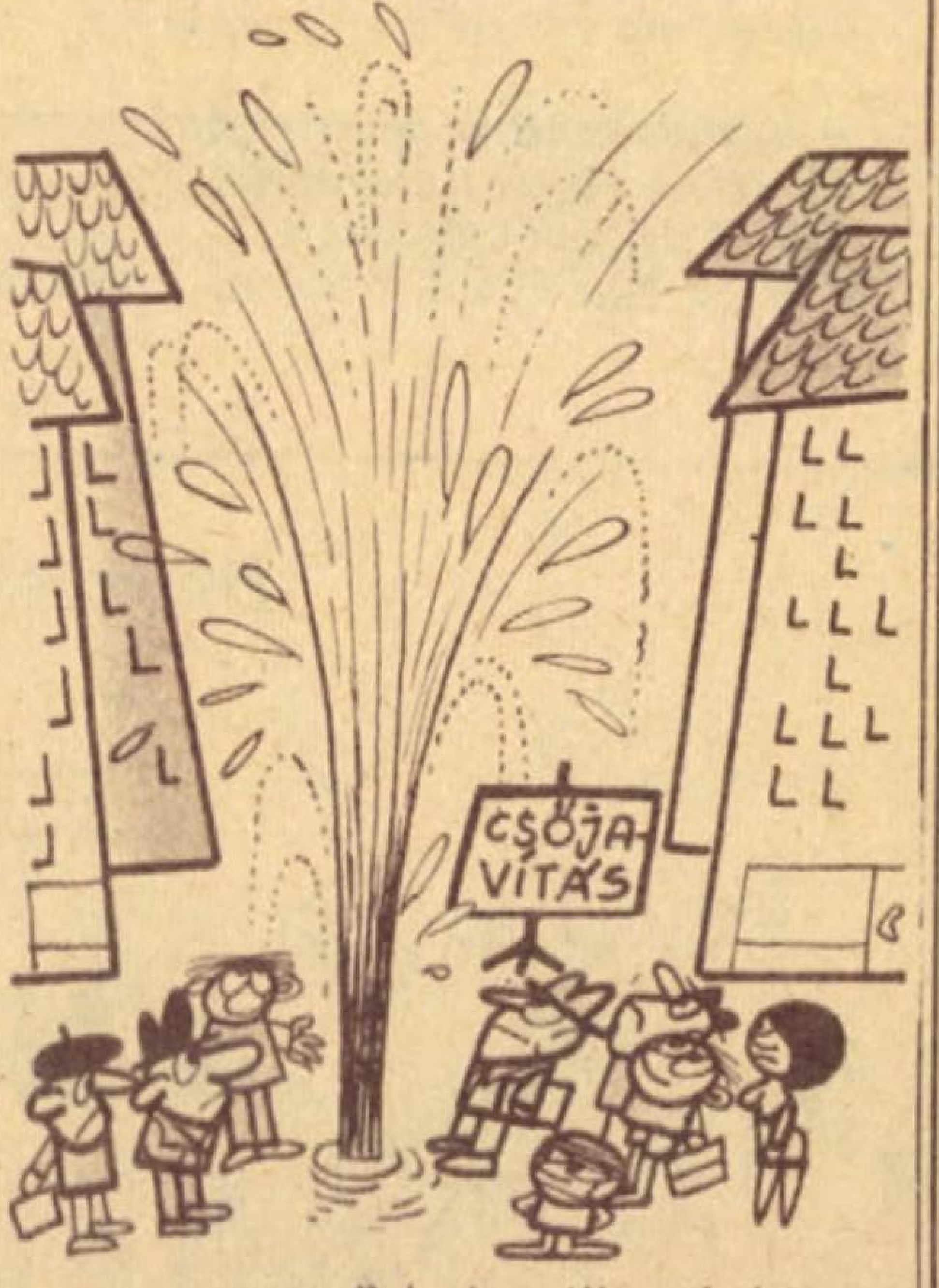
CSŐJAVÍTÁS

Bahcsiszeráji szökökút

Egyenruha a divat

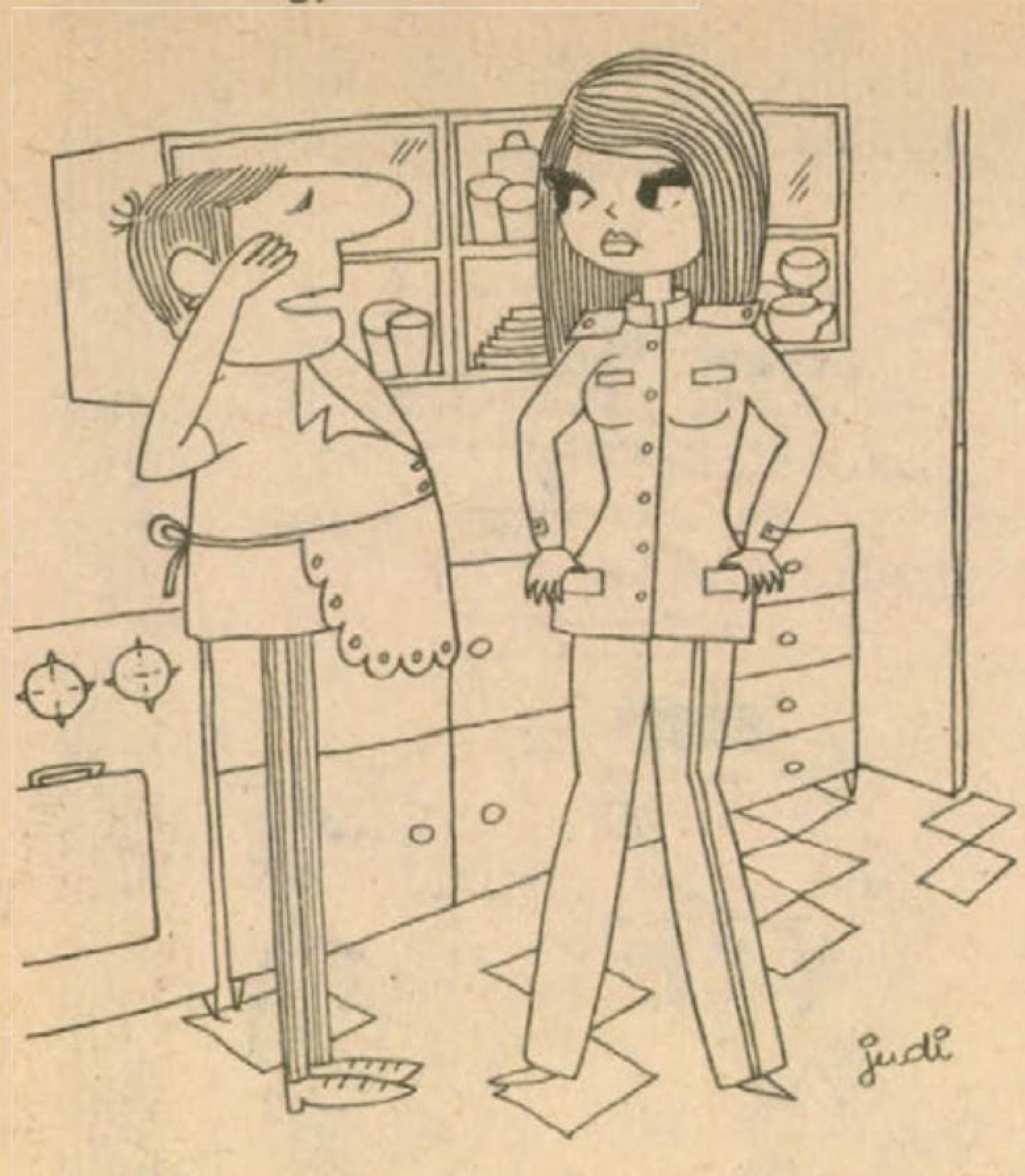

– Jelentem, kész vagyok a mosogatással!

Szigorú ítélet

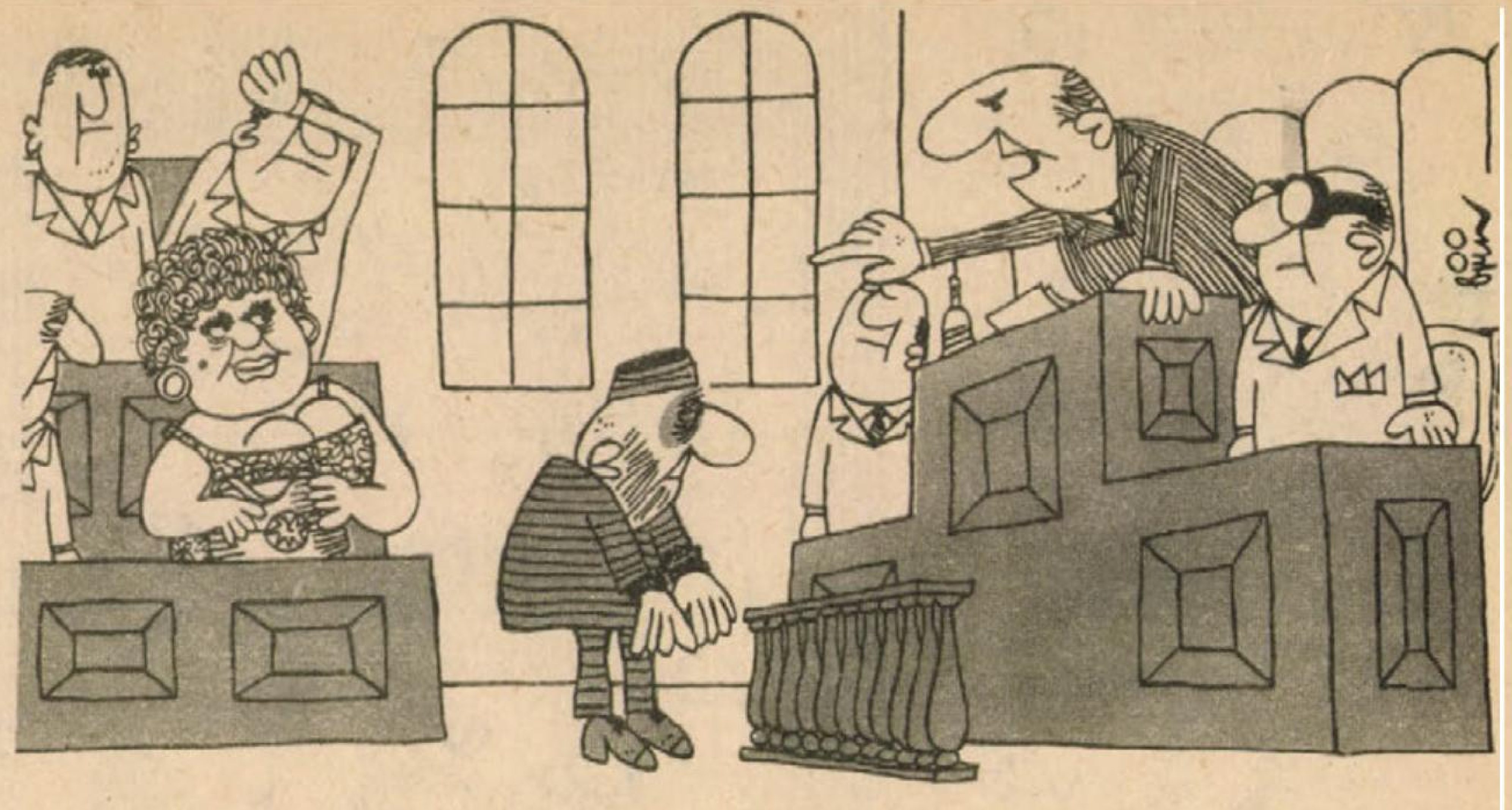

– Menjen szépen haza a feleségéhez!

Reklamáció

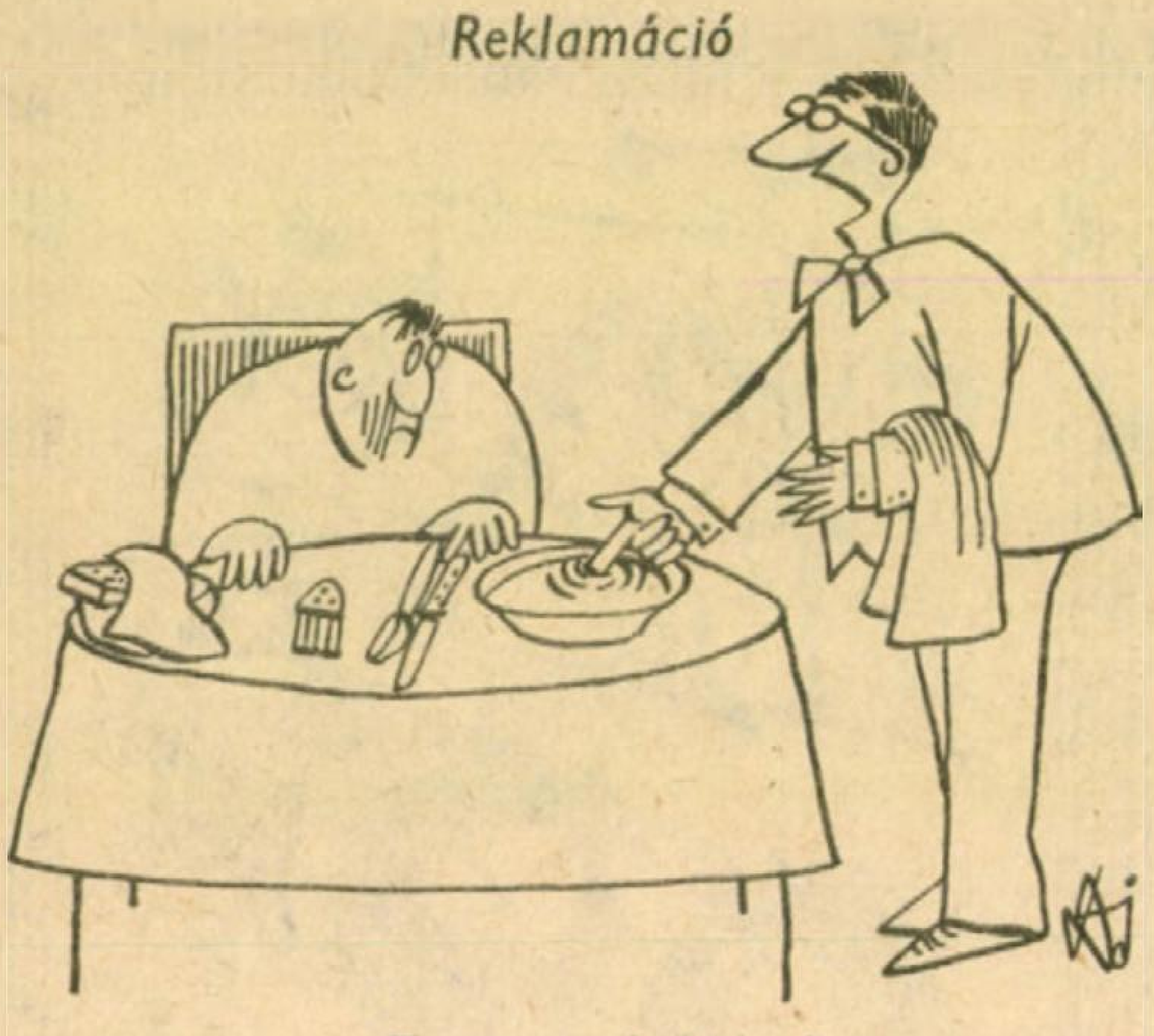

– Ez magának hideg?

FERENCVÁROSI FURCSASÁG

Hiába mondták hajdanában,
Úgy szép az élet, hogyha páros,
Esküvőkben nagy lemaradást
Mutat ma fel a Ferencváros.

A házasság itt nagyon ritka,
Mi lehet vajon titka ennek?
Sokan esküvőt elhárítva
Inkább egy Fradi-meccsre mennek.

(h. f.)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEHÉZ SZÜLÉS

A most születő Kacsóh Pongrác úti lakótelep a Városliget mellett szép, impozáns negyednek ígérkezik, csak nagyon nehezen jön a világra. A közel kétezer új lakás jó részének átadását eredetileg 1966. december 20-ára tűzték ki. Az átadás nem sikerült, komplikációk mutatkoztak. Újabb határidő december 28. Ezt követte a február 15-i átadási terv, majd március 31. (immár a negyedik időpont). S ámbár az épületcsoport még ekkor sem volt teljesen életképes, a XIV. Kerületi Házkezelési Igazgatóság ekkor már kénytelen volt a komplexumot átvenni a Budapesti Lakásépítő Vállalattól. Félő volt, hogy az üresen álló épületekben kellő gondozás híján még nagyobb kár keletkezik. Nem is szólva a bérlőjelöltekről, akik már türelmüket vesztve várták a nagy pillanatot.

Persze, ezzel még nem zárult le az izgalmak sorozata, mert az „újszülött"-ön az összes elképzelhető gyermekbetegségek jelei mutatkoznak. A már közhelynek számító hullámos parketta-kór, ablakficamok és ajtóferdülések mellett több helyen pelenkázni kell a radiátorokat és a lefolyó csöveket. Anderka János bérlőnek például kezében maradt a kinyitott ablak. A 24-es jelzésű épületet egy sportegyesület hegymászó szakosztályának kellett volna bérbeadni, mert előfordul, hogy a kilencemeletes házban mind a négy lift áll. (Az ÉM Gép- és Felvonószerelő Vállalat „remeke".)

Ám mit soroljuk, tessék egy mindennél beszédesebb adat: a március 31-i átadásnál mintegy 1399 hibát (nem tévedés) foglaltak jegyzőkönyvbe. Így aztán az a szomorú helyzet, hogy a szülési fájdalmakat méltánytalanul elszenvedő XIV. kerületi Házkezelőségi Igazgatóság az öregebb házak javítására, felújítására szánt milliók egy részét kénytelen a már betegen született épületek gyógykezelésére fordítani.

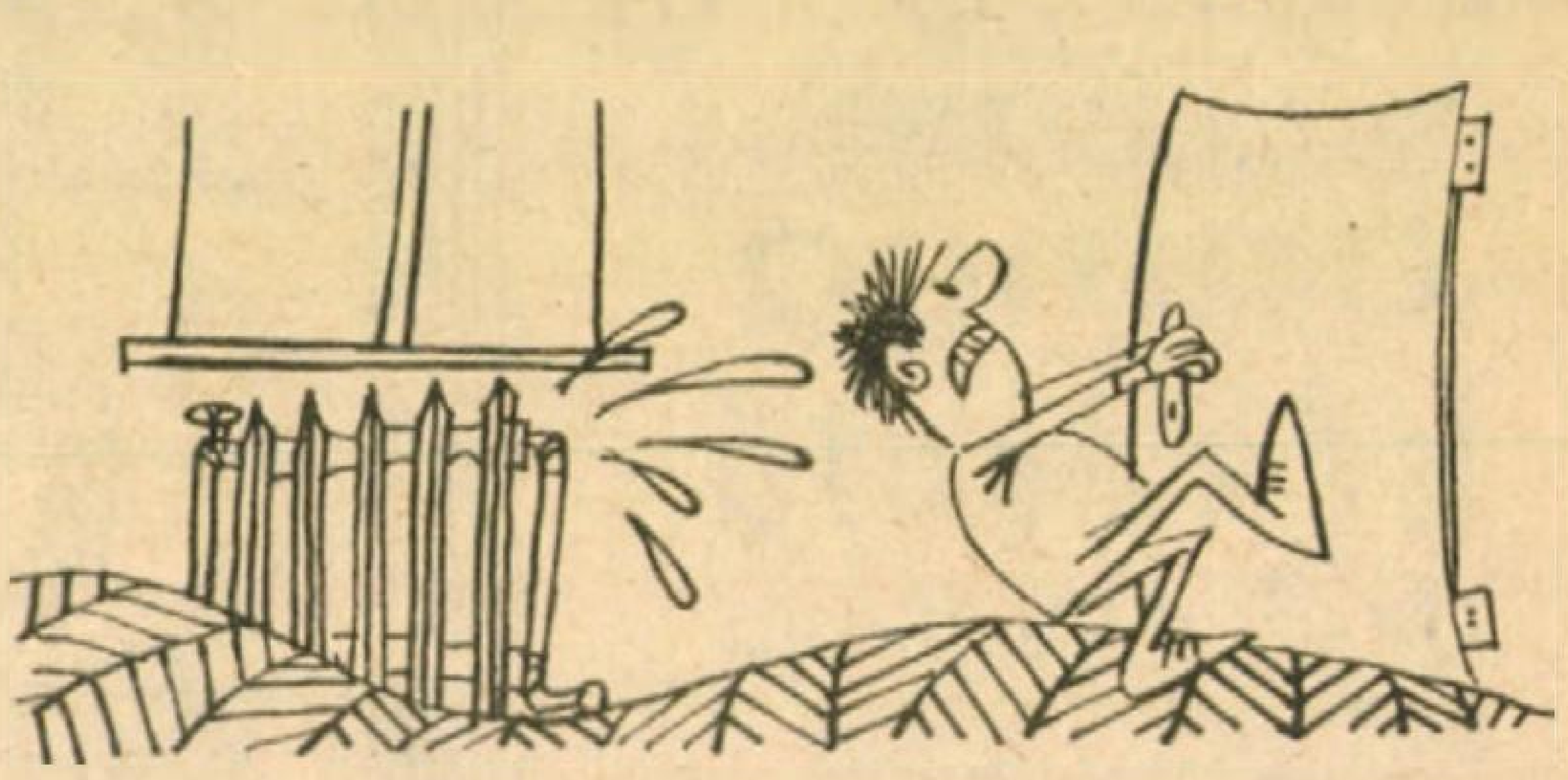

(fülöp)

Protekciós gyerek

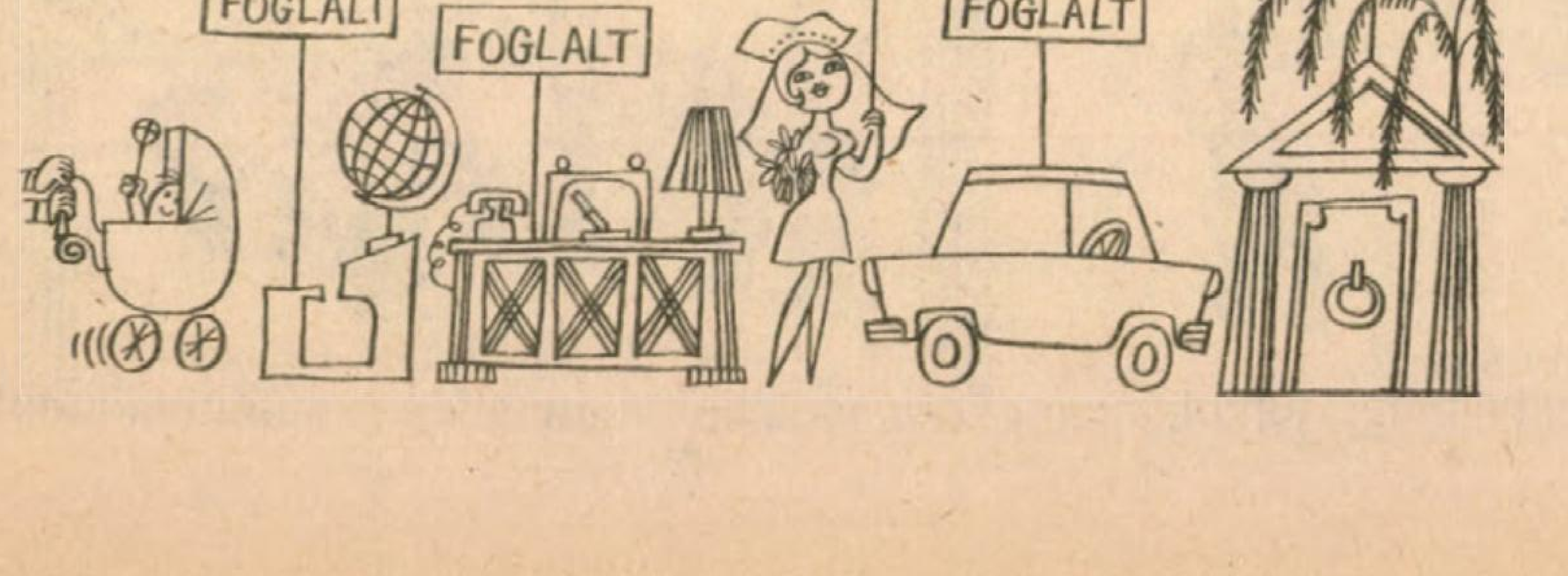

Áthelyezés

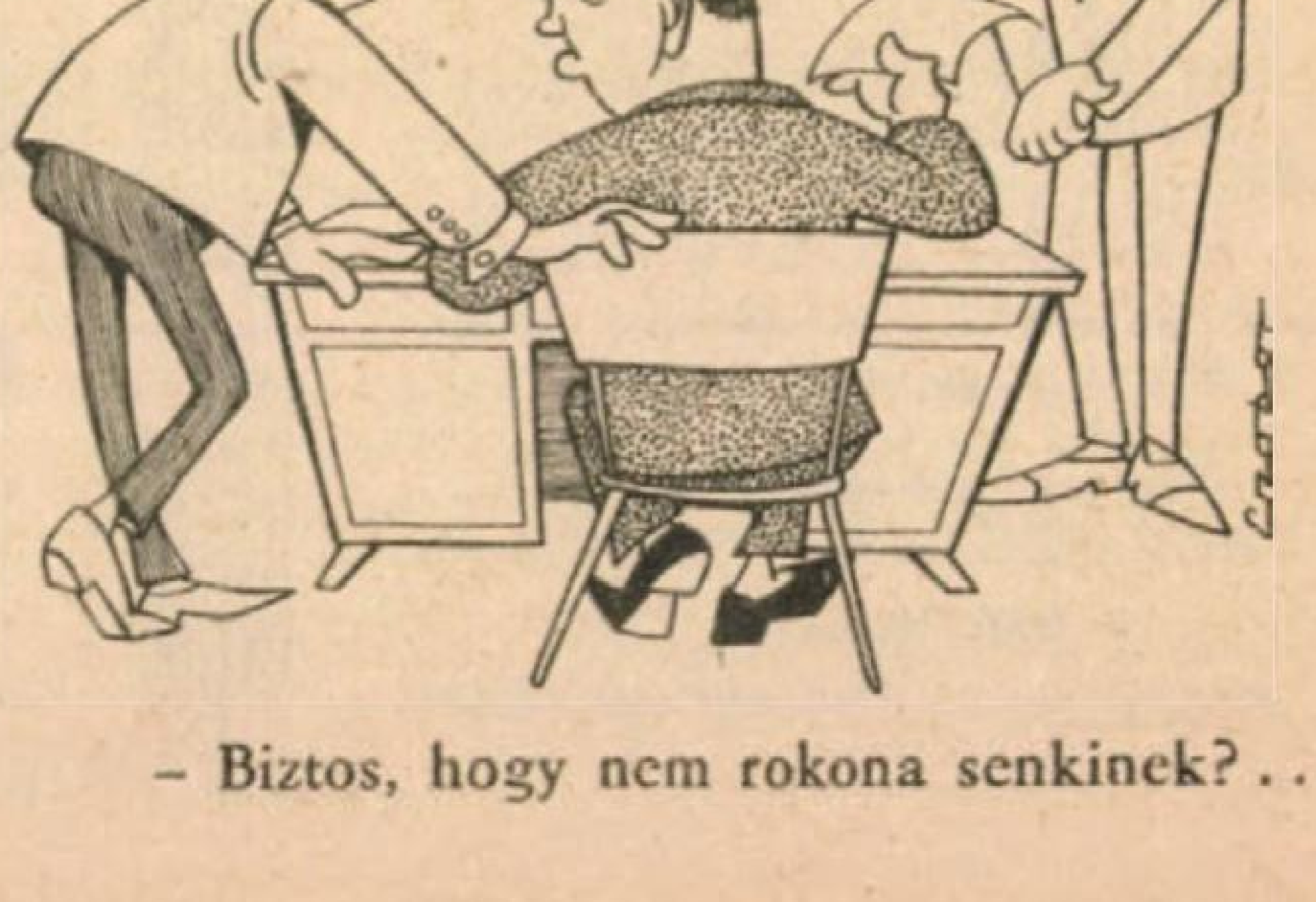

– Biztos, hogy nem rokona senkinek? . . .

Hajótörés után

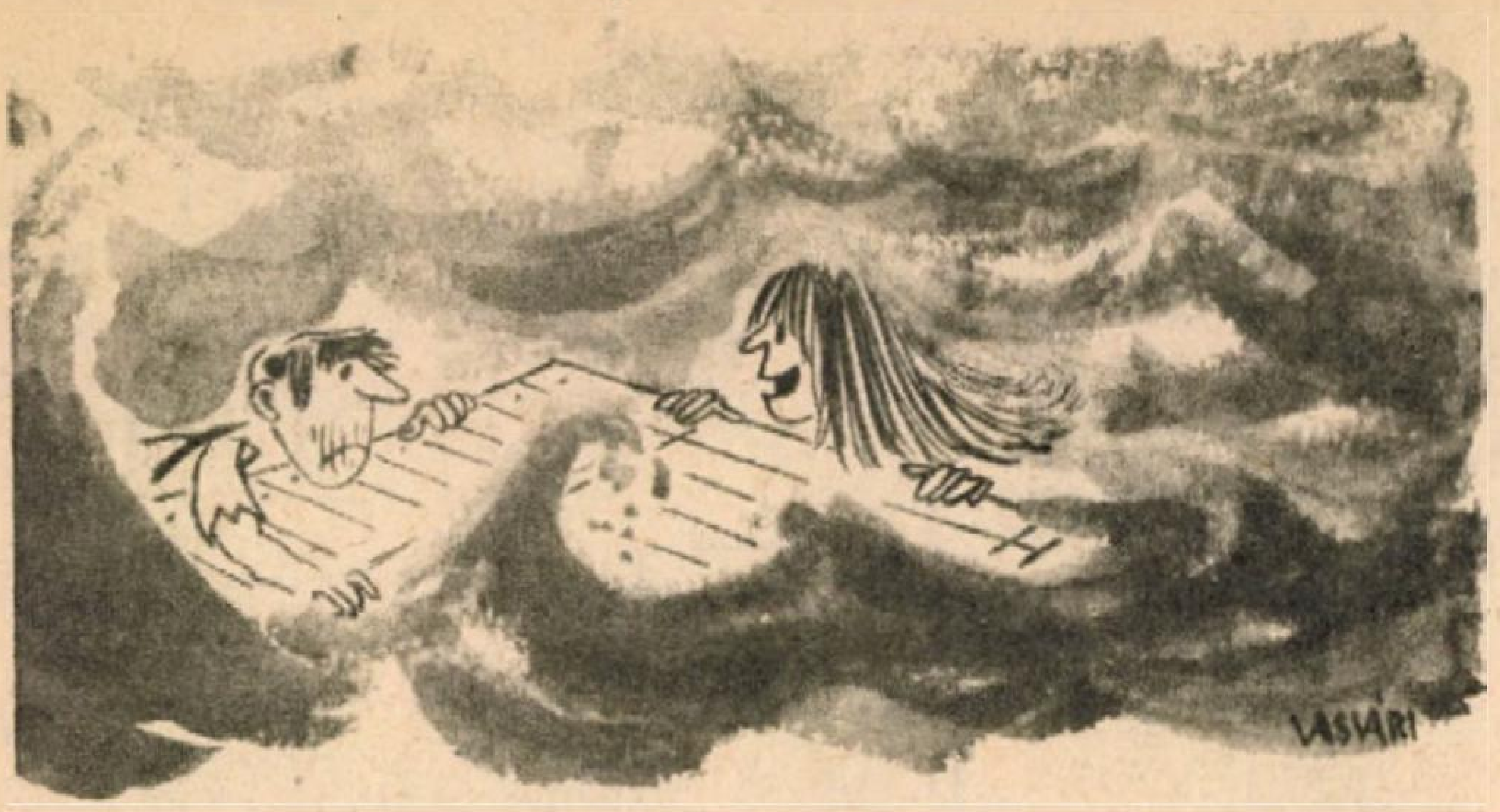

– Érdekes, elmúlt a fejfájásom . . .

Kedves Ludas!

Küldök önnek egy importviccet, hátha van, aki nem ismeri:

Egy étteremben az egyik vendég hívja a pincért, és azt mondja:

— Pincér, én húst kértem burgonyával, és ön csak burgonyát hozott.

— Bocsánatot kérek, uram, a hús is itt van.

— Hol?

— Balról a második burgonyaszelet alatt.

B. I.
Tarnaméra

Érdekes sporthírre akadtam nemrég a Népszabadságban. Azt írták, hogy Lido di Jesolo-ban tíz ország versenyzői szerepeltek az ifjúsági lovas Európa-bajnokságon és Magyarország együttese a tizenegyedik lett. Úgy látszik, sokat kell még fejlődnie ifjúsági lovassportunknak, hogy egy nemzetközi vetélkedőn legalább az utolsó helyet megszerezze!

Z. K.
Budapest

A Kelet-Magyarországban olvastam: „Egyedülálló teljesítmény az is, hogy az átvétellel egyidőben a kenyérgabona 90 százaléka *tisztitatlan* kerül tárolásra. Ezt a nagyteljesítményű tisztítógépek tették lehetővé." Azt hiszem, erre szokták mondani: értünk el hibákat, de vannak még eredmények is!

T. T.
Nyíregyháza

Ebben a rovatban nemrégiben szóvá tették, hogy az utcanév-táblákon Kisfaludy nevét hol i-vel, hol y-nal írják. Hasonló csemegével én is szolgálhatok: a mi utcánk neve is hol Dobozinak, hol Dobozy-nak van írva a névtáblákon. Bárhova fordultam eddig, nem tudtak pontos felvilágosítást adni arra, hogy melyik írásmód helyes?

Mester Ferenc
lakóbiz. elnök,
Bp., VIII., Dobozi (Dobozy?) u. 11.

A Hétfői Hírekben feltűnt nekem egy érdekes hír: „Merano: az északolasz város egy templomának orgonájában ötmillió angol font értékben hamis bankjegyet találtak". Micsoda rengeteg papír lehetett eldugva abban az orgonában, ha enynyit értek azok a hamis bankók?!

I. A.
Budapest

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FRIGID HAJSZÁRÍTÓ

Júniusban vettem egy kézi hajszárító gépet. Nem sajnáltam érte a 260 forintot, mert szép volt, kecses formájú, és lehelete kellemesen forró. Legalábbis amikor kipróbáltam, meg utána még egy-két alkalommal. Körülbelül az ötödik használatnál azonban az én kedves hajszárítóm természete hirtelen megváltozott, s azóta nem forró számum, hanem észak jeges szele dől a csövéből. Tűnődtem: mit kezdjek ezután egy ilyen frigid hajszárítóval? Visszaküldtem — saját költségemen — gyártójához, a Vecsési Vegyes Ktsz-hez, és kértem, hogy vagy bírják jobb belátásra, vagy cseréljék ki egy másikra. Tíz nap múlva a ktsz — „természetesen" ismét az én költségemre — visszaküldte az állítólag megjavított hajszárítót, amelyből azonban továbbra is változatlan hidegséggel fúj, süvölt az Alföld szele . . . Nem mondom, kánikulában, ventillátor helyett praktikus, na de hát én egészen más célra vásároltam. A hideglevegős szárítás módszere a szénánál, a mezőgazdaságban kitűnően bevált. A hajszárítás terén azonban mégiscsak jobb lenne megmaradni a régi, kipróbált, meleglevegős módszernél!

Vincze Gyula
Alsópetény

IMPORT HUMOR

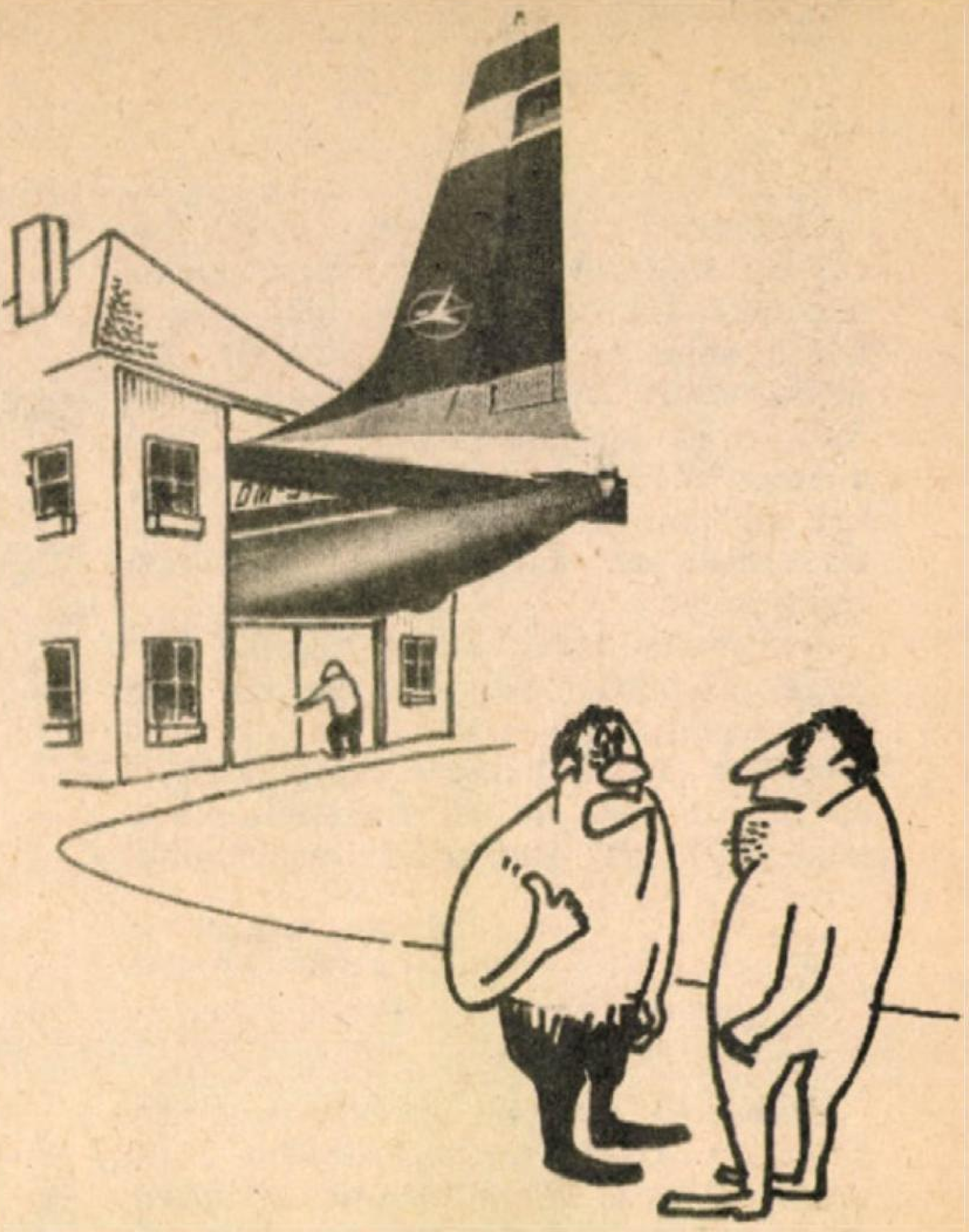

– Alighanem lottón nyerhette . . .
(Karl Heinz Bochow, Weimar)

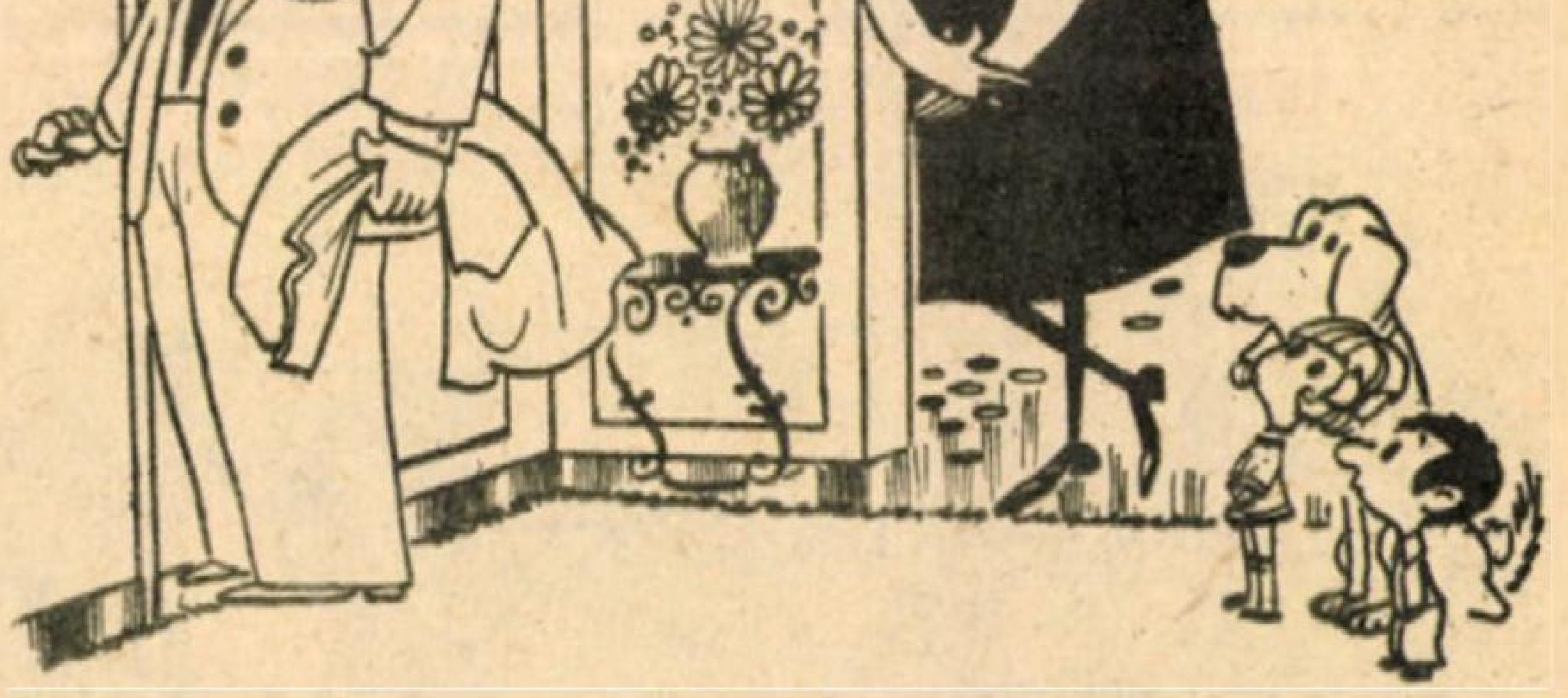

– Hát akkor a viszontlátásra holnap, a revánspartin!
(„Ici Paris")

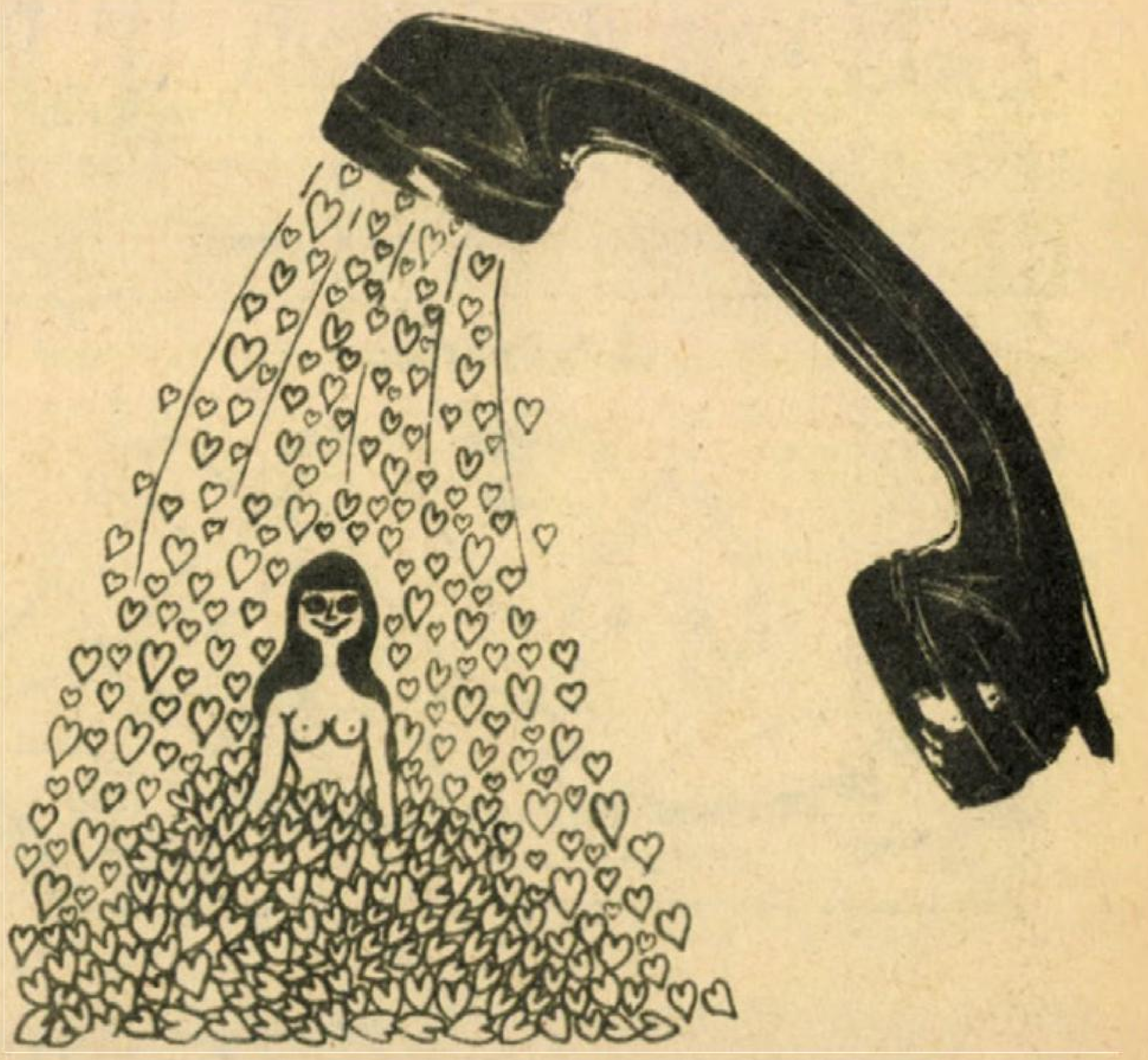

Az udvarló telefonja . . .
(„Eulenspiegel", Berlin)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1.

Örömmel tapasztaltam, hogy házunk földszintjén levélszekrényeket szereltek fel. Már minden lakó meg is kapta saját rekeszének a kulcsát, két példányban. Mégis mindennap azt látom, hogy szegény postás bácsi ebben a nagy hőségben is felbaktat a levelekkel az emeletre. Megkérdeztem tőle: mi ennek az oka? Igen furcsa választ kaptam rá:

– Tetszik tudni, amíg *minden környékbeli házban* fel nem szerelik a levélszekrényeket, addig nem jön ki a rendelet a használatba vételükről. S addig ott sem szabad használnunk a szekrénykéket, ahol már megvannak!

Móricz Béláné
Bp., XI., Mészöly u. 7.

2.

Kisbérről vasúton szállíttattam egy betegtoló kocsit Harkányfürdőre. A távolságot 224 kilométernek számítva, 41 forint 50 fillér expresszáru-díjat számoltak fel érte. Mikor ugyanezt a kocsit Harkányfürdőről visszaküldtem Kisbérre, szintén expresszáruként, már 53 forint 80 fillért kellett fizetnem, s meglepődve láttam, hogy a feladóvevényen 387 kilométeres távolságot tüntettek fel. Ki hitte volna, hogy Harkányfürdőtől Kisbér 163 kilométerrel messzebb van, mint Kisbértől Harkányfürdő.

Horváth Béla
Kisbér, Köztársaság u. 18.

Friss áruellátás

Pusztai Pál rajza

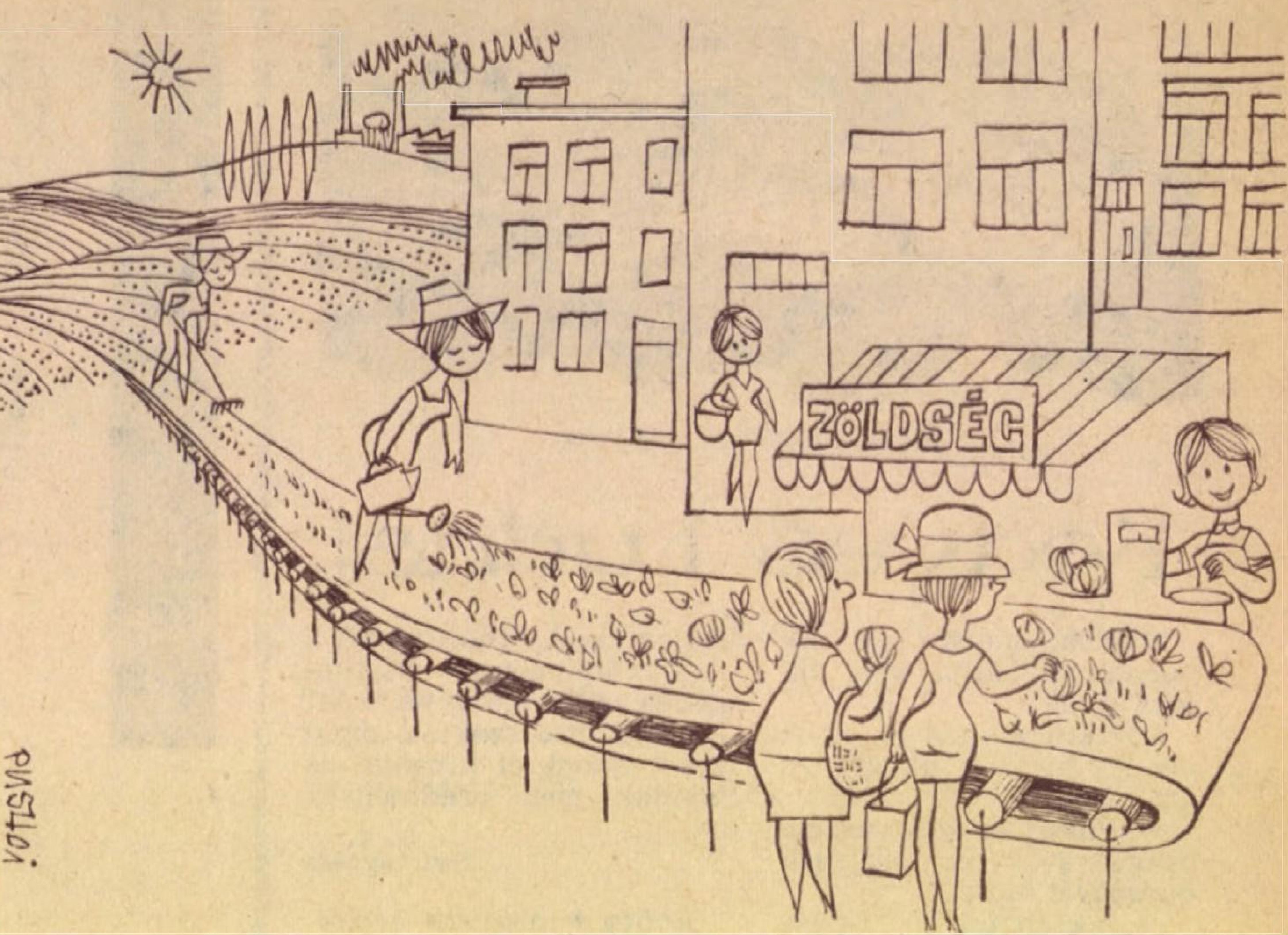

Közöny

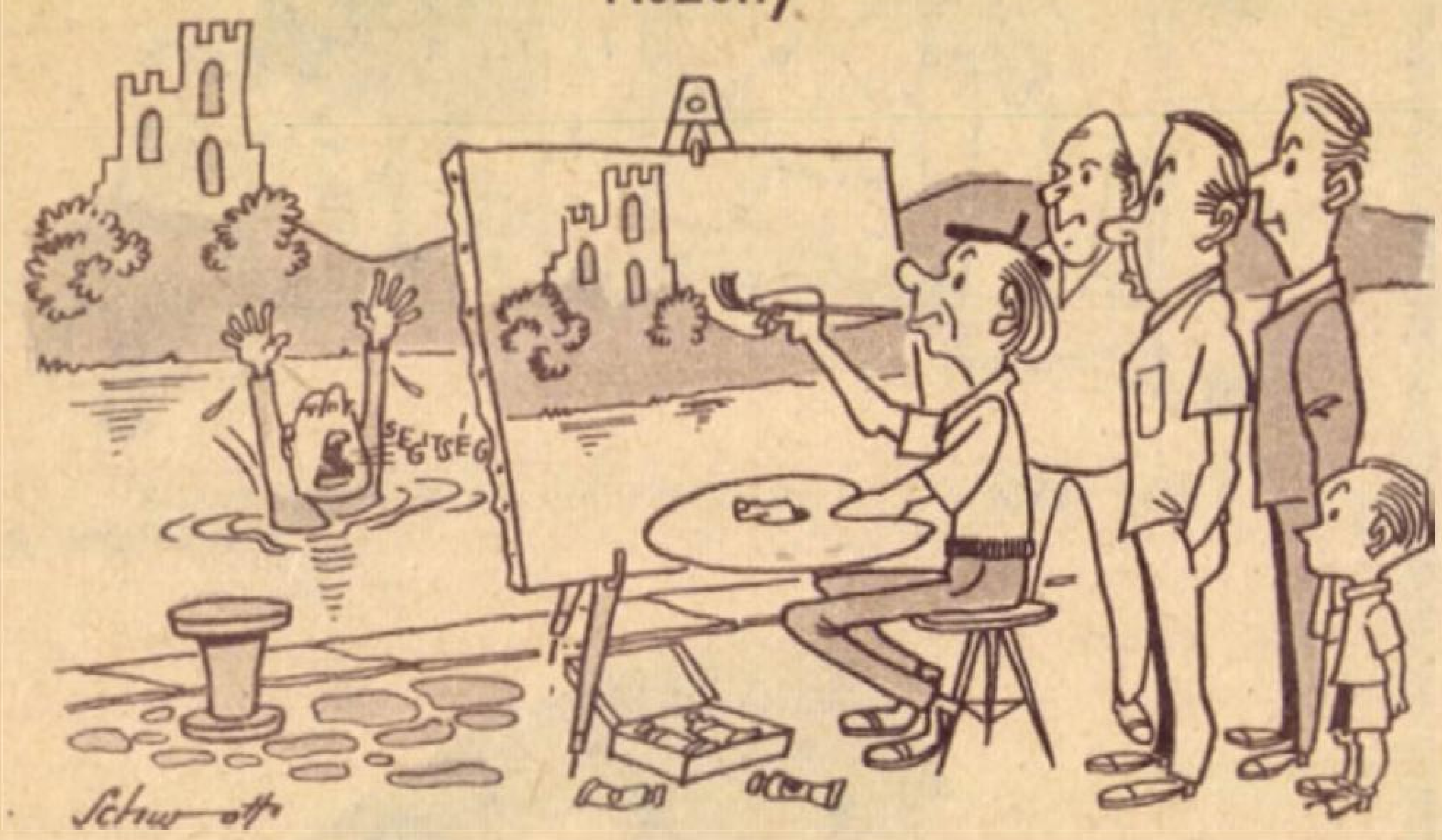

– A fuldoklót is bele tetszik festeni?

A humorista

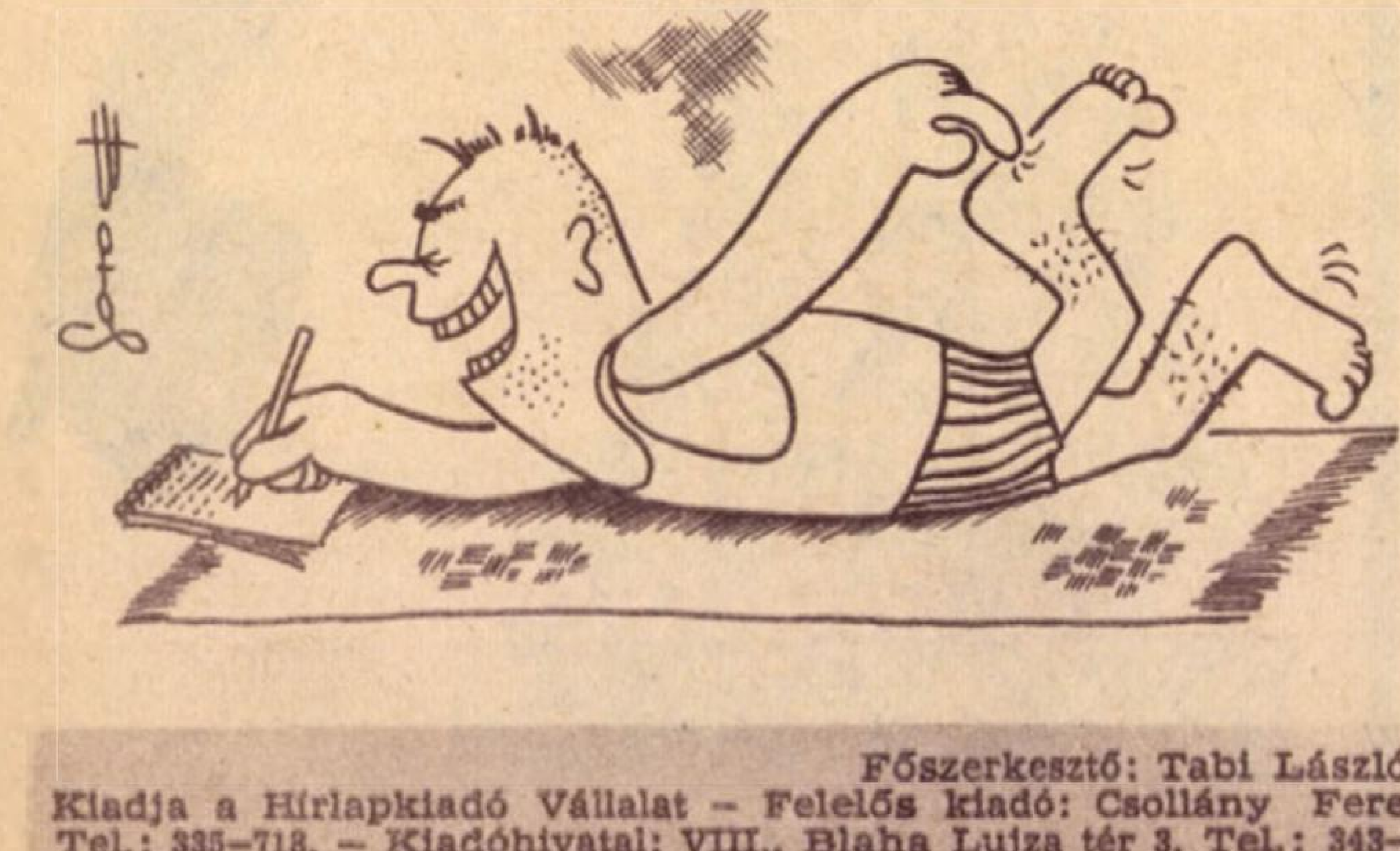

Keleti táncdalfesztivál

Vasvári Anna rajza

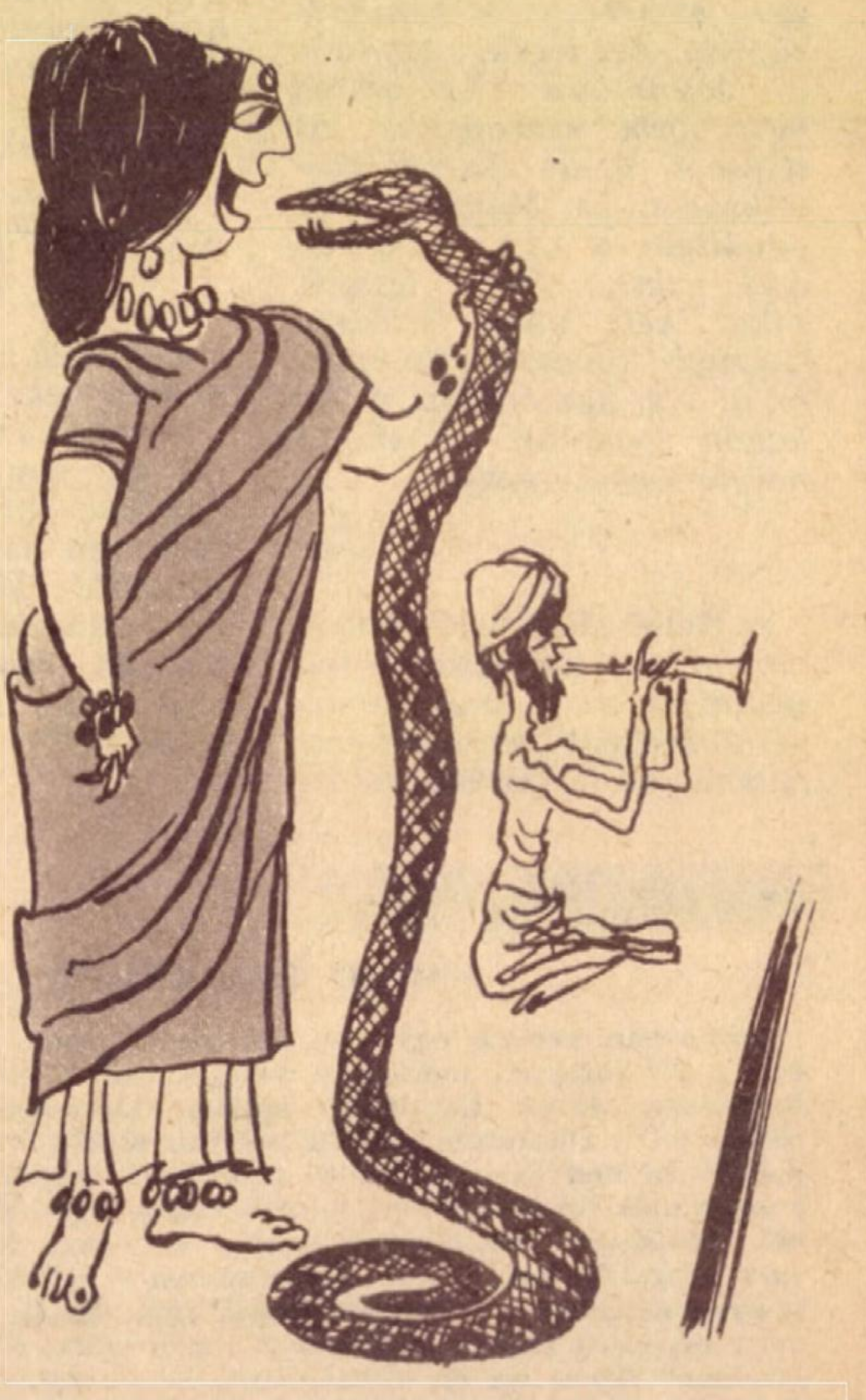

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1097 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504